

Másképp antológia

Másképp antológia

**a megváltozott világról,
a gyűlöletről, a szeretetről...**

Szerkesztő: Komáromi János

ISBN 978-615-5539-51-0

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Tolna, 2022

Nyomdai előkészítés, borítóterv:

Komáromi János

Nyomta és kötötte: Séd Nyomda, Szekszárd

Felelős vezető: Dránovits Anna

Tartalomjegyzék

Előszó -----	7. oldal
A. M. Summer -----	8. oldal
Ambrus József -----	14. oldal
Bajziczné Panni -----	19. oldal
Benik András -----	24. oldal
Blažekné Benik Mária -----	29. oldal
Borsos Irén -----	41. oldal
Fedák Anita -----	46. oldal
Feil Gréta -----	54. oldal
Halászné Magyar Márta -----	68. oldal
Joó Brigitta -----	80. oldal
Juhász Péter -----	85. oldal
Kisgyörgy Ágnes -----	99. oldal
Kisháziné Vincze Julianna -----	107. oldal
Komáromi Bogdán -----	112. oldal
Komáromi János -----	118. oldal

Kovács Éva -----	159. oldal
Kovács József -----	168. oldal
M. Jósvai Éva -----	184. oldal
Magdolna Léhi, Marhás Zsófia -----	194. oldal
Maricza Adrienn -----	215. oldal
Mráz Erzsébet Irma -----	225. oldal
Prisca Avino -----	230. oldal
Sipos László -----	236. oldal
Soós Katalin -----	243. oldal
Szabóné Bencze Zsanett -----	249. oldal
Vilcsek Adrienne -----	254. oldal

Másképp – más kép

Másképp...

Másképp gondolkodunk, másképp látjuk, halljuk, csináljuk...

Másképp mint mások, másképp, mint korábban...

Valahogy az elmúlt években túlságosan hangsúlyos és kicsit elcsépett is lett ez a szó. Változó, megváltozott világunkban különösen érvényessé vált. Annyi minden van másképp az életünkben, hogy csak kapkodjuk a fejünket. Különösen élesen jelenik meg az is, hogy mennyire másképp gondolkodunk bizonyos (és milyen sok!) dologról. A vírus és a háború az egész életünkre és gondolkodásunkra kihatott. Nem lettünk más emberek, de bizony másképp éljük az életünket és másképp viszonyulunk oly sok mindenhez... Nem utolsó sorban azért, mert a hír-óceánban nagyon sok értéktelen, sőt káros információ is úszkál... Most különösen tiszteletben kell (kellene) tartanunk, hogy mások másképp akarják élni a mindennapjaikat, hogy bár ugyanazt látják, de a fejükben mégis más kép alakul ki a történetekről...

Természetesen nem olyan egyszerű ez, hiszen a vírusok, a háborúk, a félelmek, az összeesküvés elméletek felerősítették az emberi meg nem értést, a türelmetlenséget, az intoleranciát...

Pedig most kellene igazán megértenünk, hogy csak egymás tisztelete vezethet el egy boldog jövőbe... sőt egyáltalán bármilyen jövőbe...

Mindezeket szem előtt tartva mindenkinek jó szórakozást, kellemes, boldog érzéseket kívánunk!

Juhász Krisztina és Komáromi János (koma)

A. M. Summer

Hajdúnánáson születtem 1980-ban. A kisváros kulturális életét figyelemmel kísértem. 8 évig a gimnázium énekkarának tagja voltam. Mindig is szerettem a verseket, aztán később a színházak hangulata is magával ragadott. 1999-ben, az érettségi vizsga után Budapestre költöztem, és az ELTE Tanítóképző Főiskolai Karán szereztem diplomát.

Az írás folyton jelen volt az életemben. 5 évig válaszoltam olvasói levelekre egy ifjúsági magazinnál, aztán 5 évet töltöttem műsorvezetőként egy internetes rádiónál, majd cikkeket írtam egy internetes magazinba.

2010-ben vettem papírra első verses próbálkozásaimat, de az igazi áttörést a 2019 őszén megkezdett novelláskötetem jelentette számomra. Több kötet kiadását is tervezem, melyet remélem, hogy az olvasók is hamarosan a kezükben tarthatnak. 2020 óta figyelem az irodalmi pályázatokat, és küldöm verseimet és novelláimat különböző antológiákba, melyekből már elég szép kis gyűjteményem van (20 db). A Mostoha sors című versemet 2022-ben ATK-díjra jelölték.

Csonka pad

Csonka pad egy megállóban...
Mennyi titkot, mennyi szót hall?
Fogadja a fáradt vándort,
s nem kérdezi, miért jár ott.
Utazott arra sok álszent,
ő látta, ha pont ott szállt le.

Átölelte a csüggedtet,
ki megnyugvást talált benne.
Az éjszakai pillangók
és a meggyötört suhancok,
ha rajt' lelték örömüket,
ő nem papolt, sorsát tűrte.

Ej, mennyi mindent láthatott:
sok vígságot és bánatot,
de kedvét nem szegte semmi,
őt nem lehet meg se venni.
Ott áll hosszú évek óta,
figyel, derül hébe-hóba.

Életmaradék

Amikor úgy érzed, hogy életed
tán utolsó percei peregnek,
minduntalan csak a szépre gondolsz,
pedig belül keservesen tombolsz.

Nem a betegség az, ami ott fáj,
hanem a kétség: éltél igazán?
A négy fal közt bezárva maradtál,
társad a magány, az időd fogytán.

Megkérded hát magadtól: megérte?
Távolság élted végig kísérte.
Mindenkit elűztél magad körül,
ennek most már te magad sem örülsz.

Számot vetsz majd Istennel őszintén,
úgy állsz esdeklőn a szikla szirtjén,
mintha tényleg nem lenne már holnap,
és a feltámadt vihar pofoncsap.

Sebzett rét

Amikor felhő takarja el az öreg Hold világát,
amikor a forróság lüktet a hamuvá lett spárgán,
szelíd köd ereszkedik óvatosan a sebzett rétre,
ami nem fél felverni a gyanútlanul alvó népet.

Túl a bús mocsáron, túl a vidámnak látszó arcokon,
gúnyos mosollyal csak a magam csaló lelkét mardosom.
Csónakkal szelem át az óceán eszement habjait,
csodálom a homokkal borított part szétszórt hamvait.

Levélben fohász jött egy sebesült, fiatal árvától,
kenyér kéne neki, mert mozdulni sem bír falujából.
Napkeltekor a sátáni porral lesz egyenlő ő is,
álmodni sem mer egy jobb életről, ami nem brutális.

Arc nélkül fut a kín, lüktet izgalmában a nyúzott szív,
medve elől menekül az árnyék, mely zsákmányával vív.
Kétséges most az élet, veszni hagy fiatalít és időst,
siralmas sorsára kell hagyni minden kedves ismerőst.

Tavasza várva

Megoldhatatlan viták hevében
olvad a jég a tavasz tűzében.
Mozdulatlanná vált, vén jegenyék
állnak az út két szélén, veszteség.

Megreped a szív, nincs még itt tavasz,
hát várni kell rá, várni oly sokat.
Átfagy a bölcső is, mit kint hagytak,
madárcsicsergést ma sem hallanak.

Pille száll fel a hajnali fényben,
lelkem nem eladó, kell, hogy védjem.
Ordas farkasok elől menekül,
nem is maradhat őrizetlenül.

Tavasszal feltámad mind, ki eddig
a négy fal között ült, és várta ki,
hogy az élet drágaköveivel
a kinti tájat az ég átfesse.

Bizonytalan

Mindig élj a mában, mert a jövő oly bizonytalan.
Temérdek kérdés hangzik el, remeg a kezem, lábam.
A remény el nem vész, még ha sorsunk kilátástalan.
Most csatát kell vívnunk, hogy talpon maradjon a haza.

Érthetetlen viszály gyúlt ezúttal a nagyvilágban,
egy pontra figyel létéért aggódva minden árva.
Békéért imádkozik a Föld apraja és nagyja,
senkit nem hagy hidegen a csata fagyos illata.

Félnünk kéne? Elbújni? Menekülni? Mikor? Hova?
Ne gondoljunk erre, hisz messze van a kelet bora.
Éljünk tovább szépen, mert holnap vígan kel fel a nap,
és hinni kell, hogy nem lesz mindig minden bizonytalan.

Ambrus József

Székelyföldön születtem Gyergyószentmiklóson, 1966 vízöntő havában. A Szegedi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán, diplomáztam. Első versem (16 évesen) a Kolozsvári Utunk c. irodalmi folyóiratban jelent meg. Ezt követően antológiákban, és helyi lapokban publikáltam. Hét verseskötetem jelent meg: Férfiének 2012, Kifosztott szépség 2013, Golgotavirág 2014, Az élet bolondja 2015, Egy marék szerenád 2016, Törékeny tekintet 2019, és Egyedül Európában 2020-ban. Most van folyamatban legújabb verseskötetem: „Levegő vére” címmel, ami az Ünnepi Könyvhét-re jelenik meg...Több irodalmi lap közölte írásaim: Agria, Partium, Nyugatplusz, Holnap Magazin, Hepehupa, Garabontziás, Magyar Múza, Előretolt Helyőrség, és sok más. Szerepeltem a Kossuth rádióban, Club rádióban, Mária rádióban, Gyergyószentmiklósi rádióban, Gyergyószentmiklóson a Fény tv-ben stb... Néhány irodalmi díj, ami említésre méltó: 2020 Dugonics András Irodalmi díj, Magyar Művészeti Akadémia zsűri különdíja, Mécs László Irodalmi Díj, és számos oklevél, elismerés. 2021-től tagja vagyok a Pen Clubnak!

szerencsekupon

kit elhagyott végképp a szerencse
– a távoli egzotikus illatok
régészek kotornak szívembe
amiről cikkeznek a hírlapok
hálapénz adta a szürke szerencsét
gyávamódban zsíros koncra lelnek
– de visszatart a kétes kötelék
semmibe néző magabiztos tervek
a szerencse sokszor megalázhat
– és a tivornyán megfélekedzik –
mert érvénye van a látomásnak
s rozzant lelkem átsétál lelkedig

a bizarr szerencse uralkodni kíván
földhöz csapott a félszemű bánat
– amíg kezemre égett cigarettám
új szerencsét hangszerel a párlat
csak a tárgyak karmája melegíthet
mely vádlottként pulzál az időben
– de szerencse dombján a díszlet
hullámszik – világít érhetőbben

bús szerencsém halálra kapcsol
repesve várom birtoklásra készen
szégyent égetve az éjszaka tapsol
csak a sötétség hangja törékeny

félnótás üzenet

kihajt üzeneted bennem
lelked a Föld körül született
betanult tisztasággal törvénytelen
gondozom a kozmikus eseményeket
reneszánsz hajtások – hétköznapiak
gyűrött emlékek a párnádon
– és belém fagyott indulatok
sziluettjét félnótásan visszavarrom
újra belém harap a forróság
amíg a fények rám tapadnak
megfeszítem a bőröm ritmusát
és megőrzöm vérét az indulatnak

kedves üzeneteim próbán vannak
függöny mögött világít a csoda
mint lélekárus megmaradok magnak
de kihajtok mint a május gyöngysora
névtáblán laknak az üzenetek
lassú menetben tízezer lábnyom
lantra vert képletek – műveletek
oxigénjét gyóntatja vén halálom

mintha elárult volna éjszakám
– amíg üzenetem pirosra érik
talpam alatt üres kifosztott magány
szerelme támogat a félnótás végig

színpadi életem

színpadi játékom megszerkesztem
– és formába öntöm ötvözetét
az ártatlanság állomásain –
ahol végig bukdácsol a sötét
rajzold tovább színpadi arcom
– amíg kihajtanak a mítoszok
jóképű fantomok kérdezzetnek
amíg az óra mutatója vagyok
kockás sejtjeim összetartanak
vonszolja magát a bukott lélek
menekülsz – félre teszed magad
mert Isten sem tudja mi lesz a lényeg

panaszos színpadi hangulatom
halálomat vékony zakómba rejtem
bíborfüggönyök nyelték be hangom
amit megformált billentyűzetem
sérelem jogán rázom öklömet
görcsös igyekezettel – glóriával
húsz percre kikapcsolom a világot
és beborítom sebhelyét virággal

színpadi életem temetem újra
minden szót ahogy ilyenkor szokás
de az aranypénz lealacsonyítja
ártatlanságod – és a káromkodás

rossz látással

rossz látással vagy átkozott
– százszor kirabolt a tollam
csak perverz délutánt hozott
villámok asztalán a szomjam
csókolj ma is mindhalálig
– feledékeny hidegvérrel –
kóvályogtam a rothadásig
félig csókolt szeméremmel
felszakadt seb ezer fájdalom
– lírai hangon szorongott
mint jóskönyvben a rokonom
cseréli össze a mát és tegnapot

szememben halálgyertyák égnek
– az isteni villám rám köszön
minden jót kíván kedvesének
mint lármás forgatagban az öröm
száraz villámok töltekeznek
mint lázas éjszakában a manó
könnyen elejted fájó életed
mint rettegésben a trójai faló

rossz látással céltalan átkozott
szóra bírt látvány gabonakörök –
és a dzsungelben Édent faragott
– hogy el ne múljon ami örök

Bajziczné Panni

„Aranykorúként”, az élet kifürkészhetetlen útját előre nem látva, a magam számára is megfejthetetlenül és meglepő módon, elsöprő erejű késztetést érzek – ihletett sugallat segítségével – meglátásaimat, érzéseimet és véleményemet versben elmondani.

Közel húsz év áttekintésének mérlege: tizenkét kötet, hat versbemutató és hatvannál több antológia!

Minden alkotó szeretné megosztani leírt gondolatait, s azt minél szélesebb körű érdeklődőnek megmutatni! Erre törekszem én is, remélve az elfogadó tetszést.

A most bemutatott versek a szeretett Balaton szépségéről, a természet határtalan változatosságáról és némi, emberi magatartást fricskázó véleményemről szólnak.

Agarakkal hátra!

Hányaveti,
 hanyag póz,
 lába a füle mellett lóg.
 Övé a világ,
 a park, a járda,
 övé a gyalogút keskeny sávja.
 Te kerüld,
 ha útjába kerülsz!
 Az idősebbre fittyet hányva
 foghegyről beszél,
 de megkívánja
 Ő-uraság, Nyegleség,
 Te kérd szépen
 a legelemibb tisztességre.
 Pelyhedző álla,
 hetyke fejtartása
 üzeni:
 mit nekem más!
 Az utca királya én vagyok,
 a siheder, s Ti nagyok,
 hol vagytok?!
 Eszem tengernyi,
 arcom adóniszi,
 és aki ezt nem hiszi,
 az nem ismeri
 nagyságomat!
 Nagyképű kamasz!
 Agarakkal hátra!

Előbb tegyél értéket
a köz asztalára.
Tanulj szerénységet
és csak aztán kívánj
megbecsülést magadnak!

Tavaszi hírnöke

Az alacsonyan csüngő felhőkből
a fel-feltámadó szellőkés nyárelő
illatát hozza,
legyezőformát seper a Balatonra.
A verőfény ferde sugarai
valósággal rázuhannak a vízre,
a szem káprázik bele.
A sás jégallérkát visel.
A part menti, fiatal mandulafák rügyeit
kicsalta a kikelet, kezével könnyedén
cirógatja, melengeti az apró hajtásokat.
Élén színek aranyos ragyogásban
virítanak,
fény játszik a zsendülő levelekkel,
a levegő részegítő, üde.
A hófoltos, sáros föld napsugár
melegétől gőzölög, páráll,
és a feketeségből kikandikál
egy hófehér virág,
kecses hóvirág.
Tavaszi hírnöke, kedves virága.

Boldogságot nem vehetsz

Boldogságot nem vehetsz,
se sokért, se kevésért,
megkapni azt nem lehet,
se aranyért, se rézért.
Magadnak kell elérni,
ősi titkát ismerni.
Hol keressed, hol találjad?
Szíved mélyén van a válasz!
Megszerezted?
El ne engedd!
Melengesd a kebeledben,
segítsd, pártold, szeresd,
őrizzed, mert becses.
Vele mindig légy kegyes.
Ha tartóztatni akarod,
mondd szépen, hogy maradjon.
Kérd, hogy legyen hű barát,
finom szókkal szólj hozzá.
Add tudtára óhajod,
kérésedhez ragaszkodj.
Tanulságát sose feledd:
boldogságod csak úgy teljes,
ha a boldogságot Te is adod,
valakivel azt megosztod!

Pilledt éjben

Pilledt éjben a tündöklő hold
 az ég kiterített vásznán,
 a fekete felhőrengeteg árján,
 mint ezüst vitorla úszott.

A forró nappal után
 nedves illat sodródott a légben,
 petyhüdt levelek lebbentek,
 egy hirtelen széltánc vihart jelzett.

Acsarkodó égzengés
 rohant végig a tájon.

Csapkodó ágak porba
 görbedtek a nyargaló, vad tombolásban.

A felhőszakadás bódult tobzódással
 verte a kiszáradt földet.

Felfrissült a világ.

Megkönnyebbült mohósággal,
 megrészegülten kortyolta
 az égi áldást a rét, az erdő

és az égzengő

zajt nem bánta senki. Az éltető
 víz minden cseppjét szívta magába
 a tikkadt táj!

Benik András

1915. január 18. – 1971. május 14.

Tornalján (Szlovákiában) született és ott is halt meg.

1950-ben vadászati és erdőőri vizsgát tett és az erdészethöz dolgozott mint erdész. Katonaként szolgált a II. világháborúban. Szerette a verseket, az irodalmat és ő maga is sok verseket írt.

Életéről és verseiről 2021 évben jelent meg egy dokumentumokkal színesített verseskötet *Viharok között* címmel. (Szerkesztő: Komáromi János, kiadó: Info-Szponzor Kft.)

Honlapja elérhető itt:

<https://sites.google.com/view/benikandras/főoldal>

A fecskéhez

Megjöttél hát újra, édes kis madárkám!
 Messze idegenből visszajöttél hozzám?
 Nem felejtéd még el a mi kis házunkat?
 Ne felejtsd virágos kicsi udvarunkat?

Bizony nem felejtéd, újra ránk találtál
 Kicsike fészkedbe mily örömmel szálltál
 Egy tavaszi reggel, vígan csicseregve
 Érkeztél meg hozzánk, köszöntő dalt zengve

És mióta itt vagy, kedves fecskemadár
 Hangos lett a házunk, hangos lett a határ
 Mindenütt hallani kedves énekedet
 Ezért szeretlek én kis fecském tégedet

Ne is menj el innen, maradj itt mivelünk!
 Reggel-este mindig, énekelj minekünk!
 Otthonod ez neked a mi házunk tája
 Dalolj tehát vígan Isten madárkája

Levárt, 1938. III. 22. (Bérc)

Nyár!

Kiszáradt föld felett a délibáb játszik
Melegtől a vén föld szinte égni látszik
Éles kasza suhog, felhangzik az ének
Adtál Uram búzát gazdagnak, szegénynek

És fönt a magasban a pacsirta dalol
A hűs folyóvízben gyermekhad lubickol
Távolról hallani cséplőgép zúgását
Rigófütty veri fel erdők némaságát

Jaj, de szép is ez a nyár, mosolyog az égbolt
Úszik rajta néhol, tenyérnyi felhőfolt
El-el bukik a Nap, hűs szellő fújdogál
Déli harangszókor minden munka megáll

Künn a pusztaságon a gémeskút mellett
Gulya, ménes, birka, fáradtan legelget
Számadók, bojtárok, körülte szerteszét
Szűrön heverészve állják a Nap tüzét

De jó a délután, lejjebb halad a Nap
Ember, állat, minden mind hosszabb árnyat kap
Lehül a levegő, enyhül a forróság
Egyre csendesebb lesz a zajos pusztaság

Kondul az estharang, elcsendesül minden
Beáll a sötétség, a Hold fenn az égen
Körülte csillagok milliónyi számra
Csodaszép nyári éj borul a világra.

Határtető, 1939. VII. 17.

Estharangszó után

Nincs szebb a világon mint a szerelem
Titkon csókolózni veled édesem
Estharangszó után künn a kapuban
Boldogan borulunk egymás nyakába

A Hold is az égen szép lassan megáll
Az Úr tekintete meg reánk talál
Hosszan szemlélé két boldog gyermekét
Kitárja fölöttünk áldó két kezét

Lévárt 1937. VIII. 19.

Édesanyám

Édesanyám, kedves Édesanyám
Ne búsuljon messze lévő fián
Hazamegyek hozzá nem sokára
Forró csókot adok két arcájára
Hófehér hajára

Édesanyám, kedves Édesanyám
Lesz még boldog élte szép alkonyán
Karjaiba újra ha bezárhat
Fájó ima után maga mellett láthat
Velem együtt járhat

Édesanyám, kedves Édesanyám
De boldogok leszünk már igazán
Mikor együtt megyünk a templomba
Imádjuk az Istent leborulva
Nagy boldogságunkba

Karlovka, 1946. VII. 21.

Blazekné Benik Mária

Szlovákiában születtem. Rozsnyón lakom.

Felvidéki magyarként verseimet elsősorban magyarul írom, de vannak szlovák nyelven írt verseim is és ezekkel már díjakat is nyertem.

Verseket már gyerekkorom óta írok. A versek által fejezem ki az érzéseimet, gondolataimat és az átélt élményeket.

Örülök, mikor elolvassák a verseimet és jeleznek, hogy tetszik nekik, de minden tanácsot és kritikát szívesen fogadok, főleg szakmai tanácsokat, mert ezek segítenek a fejlődésben.

Virradat

A felhők tüzes paripákká változtak
 Búcsút intenek a távozó csillagoknak
 Csókos szájú madarak fürödnek a fényben
 Vidám csevegéssel szállnak fenn az égen
 A hegyek felől a vízesés menekül
 S egy zuhanó, halk szívdobbanásban
 Örökre eltűnik a föld éhes gyomrában
 Hűs szellő simogatja a felkelő napot
 Pillangók lepik el a nyíló rózsabokrot
 Egy álmos pásztorgyerek lomha nyáját terelget
 Furcsa köd gomolyog a kopár sziklák felett
 Zümmögő méhek játszanak a réten
 Fürge halak úsznak a csillogó tó vizében
 Minden örül e csodás napfénynek
 S mikor jó az est a hullámozó élet
 Újból, békében pihenőre térhet

Fut az út

Fut az út a fény után
Szél kergeti a levelet
Rohanó léptekkel
Egy vándor siet el
Az út remegő porán
Ábrándos remények szállnak
Kóborgó, titkos álmok
Mik egyszer tán Rád találnak
Csendben az éjben
Lobbanó fényben
Boldog pillanatok
S eljön majd egyszer
A végzet nélküli pont

Búcsúzik a tél

Fehér könnyeit teríti a tájra
A fák zizzenő sóhajtása
Levél helyett a fák könnye hull
Állnak a fenyők csendben, szótlanul
A hó markában ringatódzik a szél
Nehéz sóhajtással búcsúzik a tél

Taníts meg hinni

Taníts meg hinni
Vidámnak lenni
Taníts meg bízni
Boldogan élni
Álmodjak ébren is
Lássam a sötétben
A csillogó fényt is
Taníts meg repülni
Magasba szállni
Taníts meg ha leesek
Fel tudjak majd állni

Búcsúzik a fény

Hulló könnyek
Hulló hópihék
Csillagok tüzeiben
Búcsúzik a fény
A fenyők ölelő karjain
Esti imát rebeg a szél
A mozdulatlan mindenségben
Az élet lassan aludni tér

Az idő nem alszik

Az idő nem alszik
Mindig új utat keres
Markába szorít
El nem ereszt
Utazók vagyunk az időben
Átutazók e földi létben
S ha átérünk a túloldalra
Az ég templomában
Valaki lámpást tart a félhomályban
Körötte sok kicsi angyal
Fent a csendes éjben egy kereszt lebeg
Róla halkan sok piros vér csepeg
Vérszövetség Isten és emberek között
Győzött az élet a halál fölött

Nyár

Az idő a Nap tüzeiben megállt
A felhők kiléptek medreikből
Céltalanul bolyongnak az ég tenyerén
A vízesés zuhatagában vidáman fürdik a fény
Majd tovább úszik egy szivárvány peremén
Bámulva száguld a szél
Magával sodor egy kis levelet
S a folyó felett békésen
Hullámszik a forró szeretet

Búcsúzás

Többé már nem mondok jó éjszakát
El kell most mennem nincs folytatás
Többé már nem látlak
Többé már nem láthatsz
Véget ért ez a földi út
Halkan egy könnycsepp lecsordul
Őrizd meg emlékem a rosszat felejtsd el
Egyszer majd odaát
Szívünk újból egymásra talál

Karácsony éjjelén

Karácsony éjjelén
Egy Angyal szárnyán
Megcsillant a fény
Meleg szobákban
Csillag csillog
Karácsonyfa tetején
A gyertya lángja
Békésen lobog
Színes gömbök mosolyognak
Fenyőággal játszadoznak
Karácsonynak éjjelén

Szikrázó csillagok

Szikrázó csillagok
Ragyognak az éjszakában
Búcsú-sugarát ontja a nyár
Fáradt remények
Mámoros ízzel,
Kószálnak a szélben
S továbbrepülnek
A fény s a csodák útján

Vezess Uram

A lélek útján vezess Uram
Mint jó pásztor a csillagok felé
Ahol még a szeretet világít
S ahol mindig van remény
A bűn szolgája ne legyek
Hit által adj egy új életet
Félelem nélkül éljem le életem
Hajóm a bűntől ne süllyedjen el
Szólok Hozzád válaszolj nekem
Kétségek közt ne hagyj elvesznem
Az ember gyakran vétkezik
Bár a bűn elől menekül, utoléri mégis
S az úton halad tovább egyedül
A sötéttségben fény soha sincs

Az élet tenyerén

Sorsunk jelene érkezik
Belefáradt múltunkba
Nyüzsgő jövőnk
Kitárt ablakába
A száműzött hajléktalan
Dacoló bábu csak
A hátratekert félhomályban
Búcsúdalt zeng a végtelen
S az élet viharában
Nehéz sóhajok közt
A végzet tenyerén
Lassan leomlanak
A sors könnyeiből épített
Romos falak

Lassan

Nyomorog a gond
A szó már nem perel
Átölel a néma csend
Senki sem felel
Az élet rögzös útjain
Vándorló fények szirmain
A lélek lassan megpihen

Nem nyílnak már a rózsák

Lépteim nyomán
Nem nyílnak már a rózsák
Lépteim nyomán
Könnyek öntözik az út porát
Fájdalmak útján egyedül megyek
Egyedül viszem a bánat-könnyeket
Elszálltak az évek
Elmúlt a csókos nyár
Elrohant az élet
A tél is eljött már
Az álmok tovatűnnek
A hófehér messzeségbe
A felhők mámoros tüzében
Egy hullócsillagot kerget a szél
S a múltó zord hidegben
Lassan kialszik már a fény
Mikor megöregszel s közeleg a vég
Minden álmod a földbe visszatér
Hirtelen rád zuhan a sötét éj
S ha a túlsó partra érsz
Jézus lesz majd ott a menedék

Téli éjben

A zúzmarás hideg télben
Reszketnek a madárcák
Havas ágon összebújva
A szép nyarat siratják
Csicseregve álmodoznak
Meleg nyárról ábrándoznak
Feléjük a hideg éjben
Kóbor havat fúj a szél
A hajnal vörös bíborában
Kitárják a reménynek szárnyait
De a dermedt néma csöndben
Csak egy rideg jégvilág
Küldi titkon fagyos csókjait

Téli álom

A fák remegőn zizzenő sóhaja
Fehér könnyeit teríti a tájra
Minden hófehér: a Nap, a Hold
Ragyogó fény takarja e fekete várost
S a fehér függönyök mögött
A szél a hó markában
Ringatódzik a felhők fölött
Levél helyett a fák könnye hull
Hulló könnyek, hulló hópihék
Állnak a fenyők, némán szótlanúl
Kitárják esdeklőn hótól súlyos karjukat
Fehér imát rebegnek az éjben
A meleg nyár után vágyakozva
Ringatóznak az esti fényben
De a rideg jégvilágban megfagytak az álmok
Mindent betakart a végtelennek tűnő rideg álom

Borsos Irén

„A könyv a lélek orvossága” (Diodorosz)

Ötven évig Budapesten éltem. Felneveltem három gyermekem. Negyven évig dolgoztam könyvelőként. Nyugdíjba menetelem óta egy Pásztó közeli tanyán élek. Itt kezdtem leírni gondolataimat, emlékeimet. Az írás képessége számomra Isten ajándéka.

Lelkemben rengeteg dal született, vidámak és kesergők, boldogok és lázadók és dicsőségesek, egész élet élményei...

Eddig hét önálló kötetem született: Tavaszi tüzek 2006., Újra-élt tavasz 2009., Együtt a szívemben 2012., Útjelző fényeim 2014., Védjük magunkat 2015., Mennyei üzenet 2017., és a Mesél az idő 2019.

Ezen kívül kilencven különféle irodalmi antológiában is olvashatók írásaim.

Elérhetőségeim:

b.irenke@invinetwork.hu

<http://www.humoreszk.blogspot.hu>

Beszédes múlt

Nagypám 30 évesen odaveszett, meghalt az I. világháborúban. Felesége a nagymamám itt maradt két kis gyerekkel. Másfél éves és tízhónapos volt a két pici. A családhoz tartozott még, az ő tolókoksis, beteg anyukája is. Ő egyedül tartotta el ezt a családot.

Később azután, hozzáment valakihez, aki ivással, gorombasággal, éjszakai lövöldözéssel rettegésben tartotta az egész családot. Az egyik rettegő kisgyermek az Anyukám volt.

A II. világháborút már felnőttként élte meg Anyám. Aggódhattott, hogy csendőr férje, visszajön-e majd a harcokból? Hajdan az ő apja nem jött vissza...

„Ahol lakunk, ott nem zabrálunk!”- mondta az orosz tiszt és Anyám szeme láttára lőtte agyon a saját katonáját. Az eset után Anyám a gyermekeivel, és nyomorék nagynénjével, a Csemői Szőlőkbe menekült...

Az ötvenes években Tibor bátyám, – mint csendőr gyermeke, és „osztályidegen” nem tanulhatott tovább, pedig matekból, fizikából és szabadkézi rajzból kimagasló tehetség volt. Végül rádió és elektroműszerész lett belőle (és feltaláló).

Az ötvenes években még egy drámát kellett átélnünk; egyszerre racionalizálták apám, és a bátyámat. Egy fillér nélkül maradt a család. Anyukám sokat sírt abban az időben.

A bátyám segítőkész lélek. Ha elektromosságról volt szó, mindig mindenkinek segített.

A villanyoszlopon megtalált halott fiatalember szerencsére nem a mi fiunk volt, anyám viszont már a feltételezéstől is szív-bajt kapott!

Idősebb korában is segített egy kollégának a bátyám, amikor valóban komoly áramütést szenvedett. 32 percig volt a klinikai halál állapotában. A János Kórházban orvosi műszereszként dolgozott, ahol az életmentő készülékek „kéznél voltak!” Életben maradt, hála Istennek, meg a kollégáknak, de a veséje sajnos maradandó károsodást szenvedett.

1956-ban a pesterzsébeti Juta-dombról lőtték az oroszok Budapestet. A mi otthonunk oda egészen közel volt. Minden alkalommal rettegetve bújtunk a pincébe, amikor a fényes katyusa-lövedékek a mi házunk fölött süvítettek...

1962-ben a szüleim válása, és a bizonytalan jövő félelemmel töltött el, amikor is 16,5 évesen hozzáadtak valakihez, aki nemcsak ivott, hanem rendszeresen vert is engemet. „Kihajítlak a gyerekekkel együtt!” (a III. emeletről) mondta a gyereksírás miatt feldühödve. Kislánnyal nap mint nap életveszélyes fenyegetések között éltük életünket, mindaddig, amíg el nem váltam. A sérülésekről készült látletelek segítettek a válásban.

Jó egy év múlva találkoztam össze Miklóssal, amikor ő tisztviselés volt. Sajnos a boldogság ritka vendég volt nálunk. Mindig gondot okozott: vajon kap – e kimenőt? Én hogyan tudom összeegyeztetni a gyermekről való gondoskodást, a munkámmal és a magánéletemmel? A katonaságnál, ahelyett hogy a tisztiskoláról elengedték volna, ráhúztak még egy évet, és közkatonaként Debrecenbe helyezték. Hiába mentem be személyesen a minisztériumba könyörögni, nem segített.

Mikós szülei sehogyan sem akartak elfogadni engemet, mert gyerekes és elvált voltam, amikor a fiukkal összetalálkoztunk...

Végül ketten építettük fel a családi házunkat, ami 15 évig tartott. Mindig a pénz miatt kellett várni, aggódni (anyagbeszerzés, hitelek stb.). Miklós is belefáradt, és bele is betegedett. Teherbírását egy-egy kis itallal akarta növelni, azután szép lassan rá is szokott... A folyamat könnyen ment, nem volt nehéz rászoknia, hiszen apai ágon több generáció kedvelte az alkoholt... Munkából hazafelé menet, mindig aggódva néztem kifelé a buszból, vajon a kocsma előtt ott áll-e az autónk, vagy a kerékpár?

Fiatalon a gyermekeimért való aggodás viselt meg leginkább.

Évike fél éves korában (1964) nagyon beteg lett, öt hétig jártam be a kórházba etetni mindennap, amíg valóban meggyógyult!

Mikike meg az építkezés közepébe született (1971). Másfél évesen éjszakai fulladási rohamai voltak... Ilyenkor mindig futva mentem a telefonfülkéig. A mentő pár perc alatt odaért.

A kis Áginak meg vesemedence-gyulladása volt (1977), melyet évekig kellett kezelni, ellenőriztetni. Végül mindhárom gyermek meggyógyult, „kinőtték” a betegségeket!

A férjem szülei keményen ittak, időnként szégyenkezünk a viselkedésük miatt. Ordítózásukat még a hatodik szomszéd is hallotta.

A szocializmus egyszer csak véget ért. Időközben a Duna-parti betonüzemet is eladta a Lakásépítő Vállalat. Miklós üzemvezető állása is megszűnt, munkanélküli lett. Azután fegyveres, banki pénzszállítói munkát vállalt, ami számomra sok aggodalmat hozott. Nem a veszélyes beosztás miatt, hanem azért, hogy munka-idő alatt alkoholmentes legyen!

Végül egy alkoholszondázás alkalmával lebukott, azonnali hatállyal elbocsátották. Megint állás nélkül maradt, csak a kocsma látogatás állandósult a napjaiban...

Fiam növekedése, sportolása is adott okot aggodalmakra. Különösen, hogy a húga is gyakran vele tartott. Fiatalabb éveit (a katonaság mellett) veszélyes sportok tarkították: motorozás, úszás, vadevezés, vízitúra, repülés, kungfu, búvárkodás, ejtőernyőzés. stb.

Amikor a banknál páncélautó vezetővé kinevezték, szerencsére átnyergelt a Rendőrséghez. Három évig becsülettel helytállt a rendőrségnél, azután a Honvédség következett; békefenntartói kiküldetések több országba.

A kilencvenes években, az általános politikai helyzet megváltozott.

Édesanyám egészségi állapota viszont fokozatosan romlott. Néha munkából jövet is meglátogattam. Szívbetegsége miatt állandó aggodalom töltött el.

Édesanyám halála megrendítette a családot. Gyermekeim időközben mind felnőttek. Házasságuk sem volt zökkenőmentes. Végül a saját házasságom, saját egészségem került napirendre... Elköltöztem, és elváltam...

A sok megpróbáltatás és igénybevétel megrendítette az én egészségemet is.

Úgy döntöttem, hogy vidéken fogok élni.

Kiköltöztem egy prérre, egy erdőszélre, és a városba csak akkor megyek be, ha muszáj vásárolni.

Azóta egészséges vagyok.

Fedák Anita

A Trianon után elcsatolt Kárpátalján születtem, a munkácsi vártól alig 10 kilométerre. Több mint harminc évig Ungváron éltem és dolgoztam. Az orosz-ukrán konfliktus szülte háború szele fújt el az Ung-partjáról. Gyöngyös mellé. A Mátra-alja egyik oktatási intézményében tanítok német nyelvet, illetve magyar nyelvet és irodalmat.

Ötéves koromban édesapám tanított meg a betűvetésre. Furcsa, de hosszú évekig a betűkből éltem, az írásból. Első versem 10 évesen jelent meg az egyetlen ukrainai magyar újságban, ahol később két évtizeden át vezettem a művelődési rovatot. A lapszerkesztés mellett óraadóként az Ungvári Nemzeti Egyetemen tanítottam művészettörténetet, világirodalmat és médiaismeretet. De másodállásban tanítottam művészeti főiskolán rendezőket, színészeket és zenészeket is. Ma már kivétel nélkül itt vannak Magyarország... Gyakorló újságíróként a társadalmi problémák, elsősorban a tehetséges fiatalok élete és előmenetele foglalkoztattak. Írásaim témái zömében olyan, az életből vett emberekről szólnak, akiknek sorsa akaratokon kívül másképp alakult, eltér a hagyományos életformáktól. Akik nem adták fel még akkor sem, amikor már valóban kilátástalan helyzetbe kerültek...

Magyarországra áttelepülve is hű maradtam az irodalomhoz. Fontosnak tartom a tehetséggondozást, ezért olyan fiatalokat próbálok felkutatni, akik a szakma tanulása mellett szívesen írnak verseket és novellákat.

Eddig egy könyvem jelent meg. Szerkesztés alatt van már a második kötet is. Szeretettel ajánlom írásaimat mindazoknak, akik az elfogadásról és a becsületről szóló történeteket kedvelik.

Az ungvári utcazenész

Az elhaladó turistacsoport megállt. A társaság ámulatlan figyelte a furcsa figurát, aki előtt nem volt sem sapka, sem doboz, se üresen tátongó hegedűtok, se semmilyen olyan tárgy, amibe pénzt lehetett volna dobni. Utcazenész, aki csak úgy, ingyen muzsikál az ungvári Korzó közepén? Furcsa egy város ez az Ungvár, gondolkodott hangosan az egyik fényképezőgépét kattintgató idős férfi, majd csatlakozva a turistákhoz tovább lépkedett.

Rajmund aki éppen Csajkovszkij D-dúr hegedűversenyét játszotta, a zeneirodalom egyik legnépszerűbb és legnehezebb zenedarabját, amit hegedűre írtak, hallotta az idős úr szavait és az egyik legnehezebb tételt pengetve ki a vonó alól fanyar mosolyt küldött a tovasétáló emberáradat után.

A darabot, amit játszott nagyon kedvelte. Különösen a harmadik tétel végét záró rondótémát, amit végül sodró lendülettel zárt.

Élete során eddig 30 hegedűt készített, ezek közül a legsikerültebbnek a jelenlegi hangszerét tartotta. Otthon a feleségének egyszer azt mondta: „A hegedűm olyan, mint te, drága Atáliám, nélküled és nélküle nem lenne teljes az életem, hozzám tartozik, a lényem része.” Szeretett Atáliája ilyenkor könnyes szemmel ölelte át az ő sokat megélt férjeurát, és hatalmas cuppanós csókot nyomott a már erősen kopaszodó idős férfi fejére.

Túl egy szívinfarktuson, és számtalan térd- és gerincműtéten a 81 éves ungvári utcazenész élete regénybe illő. Valahol Fehéroroszországban született. Alig múlt ötéves, mikor kitört a második világháború, pár év múlva már a falujukban is folyt az öldöklés. Zsidó származású családját Auschwitzba deportálták, ő a nagybátyja családjával egy éjjel megszökött. Közel négyszáz kilométert tettek meg gyalog éhen, míg biztonságos helyre értek.

A Zeneakadémiát már Prágában végezte el, majd beleszeretett egy Ungvárról ott tanuló gyönyörű balerinába. Atália a diploma után szülővárosában a zenei-drámai nagyszínházban kapott állást és Rajmund követte. Hamarosan neki is sikerült munkát kapnia: hegedűoktató lett a zeneművészeti főiskolán.

Nyugdíjazása után az idős zenetanár úgy érezte, nem ülhet otthon ölbe tett kézzel. Három gyermekük felnőtt, külföldre távozott. Ők maradtak, Atáliával, pedig ismét a háború gonosz árnya borult az idős emberek életére. Rajmund hetente háromszor kiült a város főutcájának egyik legforgalmasabb részére, a legendás Korona Szállóhoz közel. Hajdanán, kezdő zenetanárként ebben a hotelben muzsikált a gazdagoknak éjjelenként, hogy családját el-tartsa. Most, ülve kényelmes sámedlijén nem pénzért muzsikál.

Mikor egyszer megkérdezte tőle egy járókelő, hogy miért ül itt az utcán és hegedül, amikor otthon is ülhetne és élvezhetné megérdemelt nyugdíjas éveit, az idős utcazenész ezt válaszolta: “Én a zene szerelmese vagyok, egyaránt szeretem játszani és hallgatni a muzsikát. Ezt a zeneszeretetet igyekszem átadni az embereknek, hogy velem együtt örüljenek a csodálatos dallamoknak.

Sokan vannak, akik rendszeresen odajönnek hozzám, megelégedéssel hallgatják játékomat. Majd elbeszélgetünk az élet napos és borús dolgairól. Lényegében ezekért a pillanatokért muzsikálok.”

Lényegében a nyolcvan tavaszt megélt ungvári utcazenész története után pontot is tehetnék, ha egy véletlen folytán nem hoz vele össze újra a sors.

Krakkóban sétáltunk tanítványaimmal, amikor megütötte a fülemet egy ismert dallam. Libabőrös lettem: Csajkovszkij D-dúr hegedűversenyéből a harmadik tétel és az ismert sodró dallam, amit csak egyetlen muzsikus tudott ilyen lendülettel kicsiholni a hegedű húrjai közül.

Mint egy mágnes vonzott magához az ismert dallam és a gyerekekkel a muzsika felé vettem az irányt. A krakkói Főtértől, a Rinoktól pár méterre, az ukrán étterem bejáratánál ült az öreg Rajmund bácsi, és korát meghazudtolóan pengette imádott hangszerének húrjait.

Most sem láttam előtte sem kalapot, sem sapkát, semmilyen tálat vagy egyéb eszközt, amibe az emberek pénzt dobhattak volna. Csak a huncutul villanó szemeit, amelyek a zene dallamaira egyre jobban csillogtak a boldogságtól.

Megvártam, míg befejezi és leteszi a hangszerét. Mikor odaléptem hozzá nem ismert meg, pedig Ungváron gyakran megálltam előtte, hogy egy-egy borús napom után feltöltődjem az idős utcazenész muzsikájából áradó kifogyhatatlan energiából. Ukránul szólítottam meg, és megkérdeztem, hogy miért jött el Ungvárról, bár sejtettem a választ. A háború...

Előbb a felesége, utána az unokája halt meg. Utóbbi visszament Ukrajnába és beállt a seregbe, félbehagyva Prágában tanulmányait. Érckoporsóban temették, nem is látták, ő fekszik-e benne, motyogja elhalló hangon az idős bácsi. Fia is a fronton harcol, mert még nincs 60 éves. Lánya és veje hívta Lengyelországba és ő egy éjszakai légiriadó után összecsomagolt és a többesres ukrán menekült tömeggel elindult Ungvárról Lembergen keresztül Krakóba. Míg beszél, látom, próbálja visszatartani a könnyeit.

„Itt vagyok már két hete. De nem tudok otthon ülni és bámulni a híradó háborús híreit. 92 éves vagyok. Úgy érzem, még van annyi erőm, hogy muzsikáljak. Igaz, másképpen szól már ez a hegedű, megöregedett velem együtt...”

Lehetne másképp is..., de (publicisztika)

Doron Blake tizenhárom éves, szőke, kékszemű, pontosan úgy néz ki, mint bármely más kamasz, s csak aki járatos a görög nyelvben (Doron – azt jelenti: tehetség), sejti meg már a bemutatkozásnál, hogy nem mindennapi gyermekkel van dolga. Később erről meg is bizonyosodhat a szülőkkel beszélgetve, akik elmondják, hogy a fiút már kétévesen a számítógép elé ültették, öt évesen Shakespeare-t adtak a kezébe a meséskönyv helyett, és tízévesen megírta első könyvét.

Most az egyetemen matematikát tanul és esténként a számítógép és szintetizátor segítségével zenét szerez – írja az egyik orosz online újság, az Interesznaja Gazeta egyik legutóbbi száma. A cikk elolvasása után biztos vagyok benne, hogy sok felnőtt felsőhajt: milyen szerencsések a szülei! Pedig Doron esetében a szerencséről szó sem volt. Csupán az anyja és az apja tudatos nevelésének az "áldozata" lett, akik egyetemi professzorokként zsenit akartak nevelni csemetéjükből.

A fenti cikket pszichológus barátnőmmel jól ki is tárgyaltam. Kíváncsi voltam, hogy öröklődik-e a tehetség és mennyi köze van intelligenciához.

Csalódnom kellett. Kiderült, hogy nagyon kevés bizonyíték van arra, hogy az intelligencia öröklődnék.

Einstein például, akit általában az eddig élt legintelligensebb emberek közé sorolnak, messze felülmúlta a szüleit.

Az egyik leghíresebb orosz tudósról, Mihail Lomonoszovról tudjuk, hogy nagyon szegény parasztszaládban, szinte árván nőtt fel. Írni-olvasni egy szomszédától tanult, könyveket a helyi lelkésztől kapott. És mégis ő volt az, aki megalkotta az első tudományos megalapozottságú orosz nyelvtant és egységes helyesírást.

Francoise Villon anyja analfabéta volt, apját talán nem is ismerte, mi több a nevét is nevelőapjától kapta, mégis a középkori világi irodalom legismertebb zsenije közé soroljuk.

Jelenleg divatos különböző tesztek segítségével felmérni, mekkora IQ-val rendelkezik valaki és a magas pontszámot elért egyént tehetségesnek, okosnak nyilvánítják.

A másik oldalon viszont lehet valaki kimagaslóan tehetséges valamiben, ha közben mondjuk neurózisban szenved, vagy egyszerűen csak lusta használni az adottságait. S arra is volt már példa, hogy a gyermekből, akinek a kezébe játék helyett számológépet adtak, illetve a számítógép elé ültették nem tudós lett, hanem társadalmilag nehezen kezelhető, szociálisan sérült egyén. A szakember barátnőm szerint minden gyermeket egyéniségként kell kezelni.

A pedagógusoknak azt az elvet ajánlatos követniük, hogy minden tanuló tehetséges valamiben. Sajnos nincs tudomásom róla, hogy a szeptembertől életbe lépett új közoktatási törvény a sok HH (hátrányos helyzetű), és HHH (halmozottan hátrányos helyzetű) mellett szabályozza-e a tehetséges gyerekek foglalkoztatását és támogatását. Ennek megfelelően szorgalmazza-e új típusú oktatási intézmények megnyitását, tehetségkutató versenyek, fesztiválok, vetélkedők szervezését.

A hangsúly, szerintem, azon kellene, hogy legyen, miszerint nem csak szegény meg szociálisan hátrányos fiatalok vannak ebben az országban. Sokkal inkább arra kellene odafigyelni, hogy ne hagyjuk elkallódni a tehetséges ifjú embereket. És csak zárójelben teszem hozzá: és tehetségeinket kiengedni az ország határain túlra.

– A baj akkor kezdődik, amikor az állandó bizonyítási vágytól való stressz következtében valahol hibázik a fiatalember – mondja nyomatékosan a pszichológus. – Ha ilyenkor nincs a háttérben a biztonságot adó család, akkor a kudarcélménytől az alkoholhoz, illetve a droghoz nyúl, és ezzel elindul a lejtőn.

A tehetség tehát önmagában kevés, tudni is kell vele sáfárkodni. A tizenhárom éves Doron Blake-t tudatosan nevelték a szülei, ő már "született tehetség" volt. Hogy tíz–húsz év múlva milyen sorsa lesz, még nem tudni, de a tengerentúli viszonyokat ismerve, valószínűleg sikeres ember válik belőle. Ha történetesen itt-hon, szűkebb pátriánkban látja meg a napvilágot, már szkeptikusabban fogalmaznék, hiszen sokkal nagyobb gondok és problémák nehezedenek a társadalom vállára, mintsem azzal foglalkozzanak honatyáink, hogy a kitűnően rajzoló, kristálytisztán éneklő, illetve remekül futballozó ifjú embert tehetségének megfelelően biztos megélhetéshez juttassák. Apró kezdeményezések talán már vannak valahol, de mintha valami hiányozna... És itt nem csak a pénzre gondolok...

Az idei nyári olimpia a bizonyíték rá: tehetséges nemzet a magyar. Tehetségkutató versenyekből is több tucatot sugároz a média. De...

Akkor miért csak egy eredményes olimpia után beszédtema abban a fránya médiában a tehetséges magyar fiatalok sikere? Lehetne ezt másképpen is...de...

A kérdést inkább nyitva hagyom...

Feil Gréta

20 éves vagyok és Paks mellett lakom.

De ezt bárki könnyen lenyomozhatja rólam az internet segítségével.

Ha valaki azt kéri, hogy mutakozzak be pár mondatban, az első gondolatom az, hogy művésznek tartom magam. Írok, színészkedek, és örültem életem az életem.

Jobban belegondolva talán ezzel az egyetlen szóval írható le a legpontosabban és legegyszerűbben az, aki én vagyok: Művész.

Palackba zárva

Haldoklott szívem
Sok súlyos érzelemtől,
S most meghasadt a
Fájdalom alatt.
Kiszakadt a sok szenvedés,
És csak egy gondolat maradt.
Őrzöm majd azt,
Palackba zárom,
S el nem engedem.
Ha borús napok jönnek,
Csak előveszem az üveget
És emlékezem.
Hogy pontosan mire?
Még én sem tudom.
Talán csak rád,
Vagy a hangodra...
De lehet, hogy az ölelésedre,
Ahogy a szíved megdobbant.
Ki vagy te? És én ki vagyok?
Álomvilág ez, vagy
A valóság így ragyog?
Eddig szürke volt és komor,
Most rá sem ismerek.
De nem is kell.
Hol a palack?
Előveszem és emlékezek.

Sakktábla

Felállítom a sakktáblát,
Most te leszel a fehér.
Ketten maradtunk:
A királynő s a vezér.

Az élet nem egy játék,
Bár mind bábuk vagyunk,
Egykor egónk sivatagában
Felejtettük az agyunk.

Ezért most szívből élünk,
Mert nincs más eszközünk,
És amikor fáj a sok érzés
Egyszerűen elszökünk.

Nem tudok már előled
Tovább futni, nincsen hova.
Én az a nő vagyok,
Kinek a tűz az otthona.

Fuss most te előlem,
Menekülj, ha mondom!
Hagyd, hogy csak engem
Kínozzon minden gondom.

Értelmetlenné vált a végső
Sakk-matt, a királynő elveszett,
A vezér gyászába halt bele,
Hiába sírt, számolt, tervezett.

Elégett a sakktábla,
Hol egykor élt a remény.
Eltemettük egymást:
A királynő s a vezér.

Élni!

Csinálj örütséget, csinállok eleget én is,
Legyél egész, de néha ess szét mégis.
Törd össze a tükröt, veszítsd el a fejed,
Mert halálodkor nem fogja senki a kezéd.
Gyötrődni felesleges, félni is minek?
Megbotlik, ki a vízparton nagyon siet.
Belefullad a vízbe, elrántja az örvény,
Nem sietni. Élni! Ez az örök törvény.
Halálod napján, mikor mindenki téged néz,
Aki a koporsóban fekszik, bátor és merész.
Mert mosolyogni még a halál után is: erő.
Boldogan haltál. És boldogan halt meg Ő.

Titkok, álmok, átkok

Van egy titkom.
Nem tudja senki.
Ha tudnád, nem tudnám elviselni.
Nincsenek titkaim.
Így tudja mindenki,
Az ilyesmit nem szokás hirdetni.

Van egy mesém.
Nem hallotta senki.
Ha hallanád, nem tudnám elviselni.
Nem mesélek soha.
Így tudja mindenki,
A mesét ma már nem lehet tisztelni.

Van egy átkom.
Nem mondta el senki.
Ha elmondanád, nem tudnám elviselni.
Nem átkoztak el.
Így tudja mindenki,
Hogy tudtam ekkorát tévedni?

Van egy álmom.
Nem látta senki.
Ha látnád, nem tudnám elviselni.
Nem álmodok semmiről.
Így tudja mindenki,
Egy ilyen képet nehéz rejtteni.

Van egy álarcom.
Nem vette le senki.
Ha levennéd, nem tudnám elviselni.
Nincs igazi arcom.
Így tudja mindenki,
De a maszkot nehéz már cipelni.

Tikk-takk

Tikk-takk, csak jár az óra.
Tikk-takk, mindjárt körbeér.
Tikk-takk, felrobbanok majd.
Lássuk, hogy ez mennyit ér.
Melyik percben jön a halál?
Lehet, hogy ma hazatalál,
Tikk-takk, fuss el. Gyorsan!
Lángol a tűz, sikít a vágó.
Tikk-takk. Miért nem alszol?
Engem is kivet az ágy.
Ketyeg, meg nem áll. Várj!
Most... Mintha megállt volna.
Bumm.
Ez volt szívem utolsó rugója.

Haláltánc

Ha holnap meghalnék, mi lenne akkor?
Talán minden szebb lenne attól a naptól?
Jobb lenne a világ, vagy rosszabb?
Egy óra rövidebb lenne, vagy hosszabb?

A szél gyöngébben fújná a fák lombját?
A pacsirta eldalolná a világ összes gondját?
Táncra perdülne polcomról a szobor,
S talán meglibbenne a szoknyáján a fodor?

Vajon kihűlne az ágyam teljesen,
Vagy valaki felmelegítené rendesen,
S azt játszaná mindig, hogy élek
És ember vagyok, nem pedig kísértet?

Szobámba hozna valaki reggelente friss virágot?
Behúzná a függönyöm, ha összecsapnak a villámok?
Lekapcsolná a kislámpát az ágyam mellett este?
Elsírná magát az utolsó versemet keresve?

Ha holnap itt maradnék, mi lenne akkor?
Talán megváltozna minden attól a naptól?
Még itt vagyok, és a világ sem lett rosszabb.
Egy óra sem lett rövidebb vagy hosszabb.

Százból egy

Egy test és száz lélek,
Száz testben nem félek.

Egy szó és száz kétség,
Száz szó és egy vétség.

Egy emlék és száz kép,
Száz emlék elmúlt rég.

Egy könnycsepp, száz vallomás,
Száz könnycsepp, egy alkotás.

Egy kézfogás és száz bók,
Száz kézfogás és egy csók.

Száz férfi, egy szerep.
Egy férfi... nem szeret.

Ez a világ

Ez a világ elpusztítja az igaz szerelmet.
A válóper miatt viszed az egész házat.
Az ügyvéded nem ismeri a kegyelmet.

Ez a világ élteti a fegyvereket, a háborút.
Az apád, a fiad a szabadságért harcol,
És neked kell a sírjára tenned a koszorút.

Ez a világ elpusztítja a boldogságot.
Nem mész le a parkba futni többé este,
Helyette nyeled a keserű orvosságot.

Ez a világ élteti a pénzt, a gazdagságot.
Egy darab színes papír megrészegít,
Annyira, hogy nem ismered a józanságot.

Ebben a világban, aki él, az is halott.
És a gyerekeinek semmi sem számít,
Csak amit az ember maga után hagyott.

Ez a világ elpusztít minden érzelmet.
A fiatal költő vonat elé veti magát,
A bíró újra elutasítja a kérelmet.

Ez a világ... bár szebb hely lehetne.
Ahol egy fiatal lány nem álmokat,
Hanem kételyeket és bűnöket temetne.

Dédapa

Az értelem hiánya tönkreteszi a világot.
Nem látod a szemedben az apró szilánkot,
Amely elvakít, butít és sakkban tart, és a
Dédapád a háborúba már rég belehalt.

Ha látná ezt az életet, csendben sírna,
Sírodra majd kereszt helyett emojiakat írna.
Azt kívánná, bár ne született volna meg,
Mert aki itt él, mind a keresztben remeg.

Ki ezért, ki azért nem látja a holnapot,
Valakit a felesége csak úgy elhagyott.
Van akit erőszakolnak, aláznak vernek,
Vagy habzó szájjal a padlón hevernek.

Vérbe fagyva fekszenek a baleset mellett,
Otthon magyarázkodnak a síró gyerekek.
A kórházban kómában haldokolnak,
És a család rálegyint: "kell a pokolnak".

A dédapám...szerette az életét nagyon.
Talán tőle van a kép, ahogy a Nap ragyog,
Még akkor is, ha most csak teher az élet.
Én sem kívánok mást: egy fiola mérget.

Megváltoztál

Megváltoztál. Más az arcod, öregszel.
Jól áll a kor, nem azért mondom, tudod.
Még mindig érdekel, hogy lefekszel-e
Fiatalabb nőkkel, mert a feleséged unod.

Meguntad szegény nőt, és engem is.
A gyerekeid sem kicsik, biztosan sejtik,
Hogy drogozol, és azért vagy depis.
Ők is ezt csinálják, csak még elrejtik

Előled a táskájukba, vagy ahova tudják,
Meglepődnének, ha egyszer bevallanád
Nekik, hogy az apjukat egyszer lecsukták.
Becsülnék, ha egyszer meghallanád,

Amit a feleséged kér. Mutass be neki.
Jól kijönnénk, még meg is győzném
Róla, hogy igazán nagyon jól teszi,
Hogy azt gondolja szívesen fejbőlőném.

Csak azért, hogy megszabaduljon végre
Tőled, mert melletted mindenki szenved.
Drágám, édesem, utazz el egy hétre
Jó messzire, dobd el az összes terved,

És csak utazz egyre messzebb magadban,
Egy ilyen világban, ahol ez az ideál
Nem hiszek a hűségben, a szavadban.
Nem hiszem, hogy valaki majd ideáll

És azt mondja, hogy csak engem szeret.
Mert sajnós én is voltam már szerető.
Ez a világ jóságot és hűséget temet.
És tudom, hogy van valahol egy ketyegő

Óra, amely a hátralevő időmet mutatja.
És tudom, hogy ebben a nyomorult
Világban mindenki a szépet kutatja,
De a szép, a csúnya egyforma bonyolult.

Apokalipszis

Hogy is mondjam, ránk férne már egy világvége. Amikor a Teremtő vörös felhőkkel írná az égre, hogy "vége". Ránk férne az apokalipszis. Mert itt mindenki abban hisz, hogy jön majd a megváltás és a rend. Közben túl sok a zaj, s kevés a csend. Kellene már egy nagy vihar, olyan, ami mindent felkavar, és tornádóval, szökőárral jön, és elpusztít mindent a vízözön.

Jó volna élni, de még meghalni sem tudunk. Amikor már az égvilágon mindent ununk, az ember gondol egyet, és felgyújtja a rendet. Ezzel megtöri a csendet és kezdődik a nagy vihar. Az ég villámlik és dörög, s most az ember kegyelemért könyörög.

Álszent játszmáit egyre játsza, és nem gondol bele a valóságba. Szenvedni akar, de nem tud szenvedni, meghalni vágy, de nem meri megtenni. Időnként élni vágyunk, közben taszítjuk az életet, mert gátjaink az örök harag, a félelem, a kételyek.

Ránk férne már a megváltás. Vagy legalábbis mutassunk valami megbánás-félét. Ember! Nem ismered a békét?

Remélem megérted

Képzeld el egy tükröt, ami a valóságot mutatja. Képzeld el, hogy nem fehér a fal, hanem fekete, rajzolj rá engem.

A tükör nem hazudik. Mi van, ha nem az vagyok, akinek látni akarsz? Mi van, ha nem a sivatag közepén vagyok elveszve, hanem én vagyok az oázis? Mi van, ha csak port dobtam a szemedbe, hogy ne láss?

Mert a gyűlöletem vezérel, és nincs már visszaút, mert elnyel a kút és nincsen kiút.

Van aki fut, és van aki nyel, de a végén mindig csak az nyer, akinél van szike, hogy levágja magáról az álarcot.

Az nyer, aki hibás, bűnös, vétkes, mert ez a világ kicsit sem emberséges. Tisztul már a szemed a portól, és most nem látsz a bortól, de meddig menekülsz?

Lásd be, hogy elmerülsz, mert hazudsz és átkozol és rajzolsz a falra, de a képen semmi sincsen kitakarva. Én sem az a túsarkús lány vagyok szűk szoknyában, rendezett hajjal, csak egy zöld szemfesték fekete tusvonallal, bajba kerülök, és nadrágláncot húzok. És a hámból időnként én is kirúgok.

Hibázok és félek, ettől vagyok valódi, és az az ember vagyok, akiben érdemes csalódni. Hibás vagy? Annak érzed magad? Hazugság minden egyes szavad és átkozol és gyűlölsz és fetrengsz a porban, ahová való vagy.

Zárd be az ajtót, hallgasd a csended. Érezd, ahogy a kés mélyre hatol benned. Én meg csak röhögök és nézem, ahogy elillan egy élet, mert én ilyen vagyok.

Remélem megérted.

Álom

Mint egy westernfilmben a párbaj, úgy nézel rám. Állom a pillantásod, aztán üldözni kezdesz. Futunk pár métert, elkapsz és többé nem eresztesz.

Nem is kapálózok, úgysem tudok úszni, és háború sincs, hogy lövészárkokban kelljen csúszni. Látom, ahogy vért zokog az árnyékom, és követi minden lépésem. Megfojt a magány és a zuhanástól nem kapok levegőt, aztán felébredek és magam alatt találok egy puha heverőt.

Zihálok egy kicsit, de talán csak álmodtam, aztán újrakezdődik és megbotlok a láncokban. A háttérzene gyors és kegyetlen tempót diktál, de mellettem fekszik az öreg gitár, amit nem érek el, pedig játszanom kell rajta.

Magától pendül a húr, magával ragad a hangja. Sírok és nevetek, csak zuhanok végre, amíg főnixként lángjaim felcsapnak az égre.

Aztán egy erős kéz megmarkolja a nyakamat, a falhoz szorít, és fülembe súgja "halljam az utolsó szavadat". Ez csak egy játék, ami kísért, mint egy árnyék és fáj még a kéz szorítása. Lila foltokkal borított mindenütt.

Bezár a magány és hálót dob rám a halász, megértem végül, hiába kiabálsz, te lettél az aranyhal. Teljesítem a három kívánságod, de haraggal.

"Ébresztő kislány!" – szól egy mély hang. Felriadok hát, de nem tudom ki vagy. Azt sem, hogy én ki vagyok. Egy mesében élünk? Írjuk a sztorit, míg a happy endhez érünk.

Halászné Magyar Márta

1970-ben születtem, Ecseren élek. Versekét korábban is írtam, de azokat nem jelentettem meg, sőt: megsemmisítettem. Az utóbbi időben vettem a bátorságot és újabb verseim közül néhányat megmutattam.

A másokon való segítség az egyik meghatározója énemnek, emiatt többféle egészségügyi szakképesítést szereztem. Közben egyre erősebben kezdtek érdekelni a szociális problémák, azok okai, kérdései, megoldási lehetőségei, ezért felnőttként szociális munka szakon diplomáztam, mentálhigiéné szakiránnyal.

Szakmai pályám legnagyobb idejét az egészségügyi és a szociális szféra szolgálatában töltöttem. Néhány komoly sérülés és betegség miatt az életem több területén nehézségekkel küzdök, amik sajnos a hobbijaim gyakorlását is megnehezítik, de a rám korábban is jellemző érzelmdús lelkület, a szép és jó keresése és meglátása talán méginkább elmélyült. Verseim többségének témája, mondandója a lélekhez, a szeretethez, az élet szépségeihez és kérdéseihez, az emberek egymás iránti viselkedéséhez kötődik.

Megijedtem, már félek!

Megijedtem jelenkor sok furcsa hangjától,
a "modern kori" félelmetes, zakatoló zajától,
attól, hogy a gyűlölet dühösen dübörög,
az ártatlan kegyelemért jajgatva könyörög.

Szava alig hallható a szelídségnek,
jóság suttogását gonosz nem ért meg,
mámoros a saját hangjától a hatalom,
szerénységnek nem nagyon jut irgalom.

Félek, hogy a fülsiketítő zajok maradnak,
csendes szavak felett győzelmet aratnak.
Szeretet hangjai elnyomottan halkulnak,
jó emberek örök békességet hiába akarnak.

Lelkem kék pillangója

Esőcseppek hintik végre a földeket,
szárazság után nekik életet jelenthet.
Földeken kívül a szempillám is ázik,
könnyeim mossák, áztatják csillogásig.

Hozhat-e nekem még a tavasz színeket,
rózsaszínt, kéket, zöldet, bíbort eleget?
Elfáradt már a festő, fogytán palettája,
belerokkant a keserű, fájdalmas valóságba.

Reménnyel telik-e még ecseteinek szála?
Lesz-e vérszilvának szírommal telt ága?
Próbálom a létem szivárványhídját keresni,
lelkem kék pillangója tán át tud alatta repülni.

Húsvét nékem hajdan Ecseren...

Szerelem-pataknál mosdottunk nagypéntek reggelen,
minden évben fekete "gyász" népviseletben Ecseren.
Ki-ki hite szerint böjtöt tartott, gyerekként ettem sajtot,
nagyszüleim, édesanyám kenyeret és vizet fogyasztott,
hús nélküli étkezés pénteken amúgy is volt megszokott.

Szombaton is tartottuk a böjtöt, áhítat szívünket töltött,
este misére mentünk, feltámadási körmenetet tettünk.
Hazaérve megszegettük a sonkát, jó hozzá ecseri kalács.
Tojást sonkalében főztük, mit hagymahéjjal színeztünk,
tormát a kertből szedtük, oly erős volt, csípte a szemünk.

Vasárnap reggel szép, színes ünneplő ruhába öltöztünk,
a templomba a családunk tagjai mindannyian mentünk,
imát hálával elrebegettünk, jó érzéssel telt meg a lelkünk.
Mise után otthon reggeliztünk, ebédre húslevest főztünk.
Délután játszottunk és pihentünk, de jó is volt ez nekünk.

Húsvéthétfő reggelén mindenki nagyon korán ébredt,
lányok epedve várták, hogy locsolni jöjjenek legények.
Ifjak jártak szerte a faluban, kölnivel, vízzel, hangosan.
Locsolók jutalma volt étel, ital, hímes tojás számtalan.
Jókedv, nevetés el nem maradt, pálinka mindig akadt...

Mára ezen szokások közül sok csak szép emlék maradt,
bár némelyiket őrizzük, és igyekszünk átadni utókornak.
Van, hogy keveredik letűnt múlt hagyománya a jelennel,
darabjait próbáljuk jól összeilleszteni az áhított jövővel.
Húsvét most is reménnyel teli, a szép újjászületést élteti.

Magyarnak lenni a 21. században

Magyar vagyok, igazán, mindenféle szempontból,
hisz én a vezetéknévemben is ezt kaptam a sorstól,
örömmel fogadtam már gyermekként e tényt,
hisz nevemet mindenhol tisztán értették, ejtették.

Kicsiként tartottam a hazámat igencsak nagynak,
azt hittem, itt csupa erős, mesebeli óriások laknak,
fogalmam sem volt még semmilyen határokról,
gyermek, ha béke van ilyesmikre nem is gondol.

Ahogy növekedtem tanulásban és korban,
vált egyre világosabbá, hogy a hazám hol van.
Meglépődve kezdtem lassan megérteni végre,
hogy országunk egy kis pont a világtérképen.

Nem sorolom itt fel most azt a sok hiányt,
amitől igencsak szenved gyönyörű kis hazám,
gondolok inkább minden szépre és jóra,
melyre koncentrálhat az ember bizakodó módon.

Költők, írók, orvosok, kutatók és tudósok serege,
művészeknek java része, ki mit tudott tett bele,
volt, van, és reméljük lesz is mindig ki jó nevű,
és fontos mindenki más is, az is, aki egyszerű.

Szőlő, hagyma, szalonna kerülhet az asztalra,
pörkölt, kenyér, babgulyás, krumpli is van –
paprikás, folyik tiszta jó nedű, ha természet bőkezű,
vizünk is van, gyógyító, frissítő és szomjoltó.

Közmondások terén dúsgazdagok vagyunk,
illik is ránk több is, ha alaposan belegondolunk.
Mert amilyen kicsi népünk s honunk a térképen,
olyan "erős mint a bors" a magyar büszkeségben.

Jó lenne, ha hírünk becsületből, csakis jóból állna,
empátiánk, szeretetünk szava szállna a világba.
Szeretném, hogy a "magyar" szó csakis jót jelentsen,
büszke lehessen rá, hogy nekem nemzetem s nevem.

Szikra

Egy kis szikra lángra kapott,
szép szavadtól tüzet fogott,
szemed fénye felszította,
ölelésed dagasztotta.

Vulkánnak az erejével
söpört mindent szanaszéjjel,
forró láva hömpölygése
utat tört a reménységbe.

Olaj volt a forró tűzre
titkaidnak néma bűne,
hamu maradt parázs után
sebet ütve szívem falán.

Jelenlétem

Elfáradtam, néha már nem vagyok
létemben sem élő, sem holt
Jelenemben sem múlt, sem jövő,
csak a pillanat mi valamelyest éltető

Mennék is, és maradnék, de míg tudok
mindenképp most és itt vagyok,
és várom, igen, nagyon várok egy talán
valós, lehetséges szebb holnapot

Holnaputánra nem is gondolok,
az oly távoli, hosszúnak tűnő,
megfoghatatlannak látszó, illékony,
ígéretnek nélküli, még elvont dolog

Lelkemmél

Magam vagyok, legbelül,
a lelkemmél egyedül,
félve őrzött titkokkal,
elfeledett álmokkal

El kell vele számolni,
hogya nem hagy nyugodni
Nem érti, hogy nem lehet
eltörölni sebeket

Megbeszéljük nyugodtan,
mi szép volt a múltamban,
elemezzük a jelent,
jövőt látunk, végtelent

Magam vagyok, legbelül,
a lelkemmél egyedül,
rég rájöttem, nem félek,
hogya vele beszélek

Nem tudja, hogy mit tegyek
 mikor búval telik meg,
 de legalább belém lát,
 érti szívem fájdalmát

Nem mondja el senkinek
 félve mitől reszketek
 titkaimat megőrzi,
 örömeim ünnepli

Vágyakat megzaboláz,
 vétkeimet megbocsájt,
 elnézően mosolyog,
 tudja, hogy rossz nem vagyok

Kérdelem, hogy ha meghalok,
 velem lesz, vagy változok,
 Nem tud erre felelni,
 nem kell ezt megtervezni

Magam vagyok, legbelül,
 a lelkemmel egyedül,
 együtt vagyunk mi ketten,
 önmagunkkal békében

Cinege

Reggel az ablakon át
láttam a tavasz kicsi madarát.
Faágon állt úgy dalolt
éneke a lelkemig hatolt.

Kék kis feje úgy csillogott,
túlragyogott tán csillagot.
Sárga begye étket várva,
pici szárnyal ágra szállva.

Lestem csendben, mozdulatlan,
dalolót el ne riasszam.
Látni akarám csodát,
ahogy napot hív a felhőkön át.

Fotózni őt rejtekemből,
próbálkoztam üveg mögül.
Megneszelte apró tollas,
libbent tova a kis ravasz.

Szórtam magot párkányomra,
hívtam, vártam órák óta.
Csendben voltam, hátha eljő
megsúgni mit hoz a jövő.

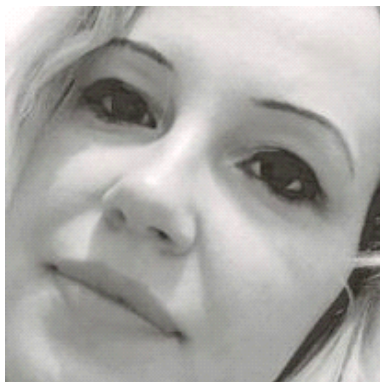
Kikelet lesz, örök tavasz,
vagy csak kis időre jön el az?
Virág nyílik vagy porba hull?
Méhek hada hol lapul?

Megbolydult fáradt világ
várja a tavasz-csodát.
Virágoknak buja hada
méhet vonzó ízorgia.

Kell nekünk rögtön tavasz,
szívünknek nyújtson vigaszt.
Langymeleg, lágy szellő
mandulafavirág-illatfelhő.

Kicsi madár hívjad, vonzzad
aranytorkún eldaloljad,
kikeletet ékes szóval,
tavaszt váró nótaszóval.

Joó Brigitta

Az írás számomra kikapcsolódás.

Érdekelnek az izgalmas történetek. Legyen az mozgóképfilm, vagy szórakoztató irodalom, mindig is mélyebben megérint az ok-okozat rejtelve. A háttér mögötti fegyelmezett munka. Szeretek a szálakkal kirakósként játszani vagy éppen rejtvényként egy feladványt feladni, megoldani.

Ez a történet most igazán másképp alakult, mint ahogyan terveztem. Remélem sikerül a valóságból kiszakadnia az olvasónak, akkor már elértem a célomat.

Kellemes kikapcsolódást kívánok!

A fekete madár

Éjszaka valami fura, lelkébe mardosó érzés hatalmasodott el Noémin. Feküdt a gödrös ágyában, s nézi a sötét szobafalat. Az ablakon beszűrődő fénycsóva visszaverődött. Jól kirajzolódott a kandeláber világítása alatt található fák és bokrok által vetett sötét árnyékuk. Hallotta, ahogyan a süvítő szélvihar rázta a leveleket. A hirtelen ott termett nagyobb folt, aminek eddig nem volt szerepe az árnyjátékban, belerondított a régi, megszokott alkotáshoz. Pánikolni kezdett. Meredten bámult maga elé, nem mert a ház szeme felé fordulni. A hatalmas feketeség úgy gondolta, megmoccan. A keze, lába görcsbe állt, végtagjai fagyosan hidegek. Az ismeretlen agresszívan kocogtatott az üvegen. Elindult a lépcső felé, majd elhomályosodott előtte minden. Próbálta kitapogatni a korlátot, de már mindhiába, helyette legurult a feljárón. Aztán minden elsötétült. Miután szemhéjait kinyitotta, lassacskán kirajzolódott a férje rémült arca.

– Hívjak ügyeletet vagy mentőt? – érdeklődött Tamás – Szerintem ezt nem kellene félvállról vened.

– Túl aggódod. Figyelmetlen voltam, megcsúsztam és leestem. Közben észrevette, hogy elszakadt a hálóinge. Felment átöltözni a hálószobájába. A testen lévő zúzódásait megnézte az álló tükörben. Figyelmét megzavarta egy váratlan vendég.

Felkiabált a férje:

– Noé, téged keresnek.

Felkapta viseltes melegítőét, hosszú fekete haját felkötötte és lement a földszintre. Az ajtóban negyven év körüli, rövid barna hajú, szemüveges férfi állt.

– Elnézést a zavarásért, Balogh Kálmán nyomozó vagyok, a helyi rendőrségtől.

– Valami gond van? – kérdezte Noémi.

– Bemennék, ha Önnek nem jelent gondot.

– Foglaljon helyet nyomozó.

– Köszönöm, inkább állok.

– Miről lenne szó?

Kálmán öt percig nézte a polcon díszelgő családi fotót és így szólt:

– Noémi, nem jó hírt hoztam. Barbara elhunyt az éjjel.

– Lehetetlen. Együtt voltunk bevásárolni tegnap délelőtt. Nem értem ezt az egészet. Kitalálta meg a testvéremet?

– A közeli folyó mentén talált rá egy arra kocogó lakos. Több sérülés is van a bőre testén. A varjak is már kezdték ellepni a tetemet.

– Szükségem van friss levegőre, úgy érzem, megfulladok. – Noémi úgy elkezdett kapkodni a levegőért, mintha az élete múlna rajta.

– Folytassuk a verandán! Van itt még valami.

– Mi jöhet még?

– A vizsgálatok alapján kiderült egy fontos dolog.

– Mégis micsoda?

– Magzatot hordott.

– Noémi, őszinte részvétem. Itt hagyom a névjegyemet, ha eszébe jutna valami hívjon bátran.

Miután elment a nyomozó, Noémi arcát tenyerébe fonta, hogy ne lássa senki azt a szívbe-marcangoló érzést, amin keresztül megy. Nem tudná megmondani meddig tartott. Utána szomorúan fürkészte a természetet.

Nem messze tőle leszállt egy csúf varjú. Csőrében valami fényes volt, amit aztán ott hagyott a párkányon. Kíváncsian fürkészte, mit hozhatott ide a feketeség. Aztán meglepődött, hogy férje karikagyűrűjét fogja a kezében. Felismerte. Hiszen egybekelésük dátuma van belevésve. Biztos, hogy az övé, zsebre vágta. Aztán Tamás kilép a verandára.

– Elugrok a boltba borotváért. Valamit hozzak neked Noé?

– Nem, köszönöm.

Itt volt az alkalom, közben kattogott az agya. Belegondolni sem mert. Megnézte férje beosztását a naptárban. Hideg zuhanyként érte, amikor szembesült a ténnyel, hogy a héten délutános. Furcsa mód neki azt mondta éjszakás. Tamás munkás táskáját átkutatta. Éttermi blokkot talált méghez a tegnapi dátummal.

Egyszerűen nem akarta tudomásul venni a tényeket.

Inkább megterített az ebédhez, várta haza a férjét. Tamás, ahogyan belépett a házba, egyből megcsapta az orrát a töltött káposzta illata. Együtt leültek az asztalhoz elfogyasztani az ebédet.

Kopogtak. Balogh Kálmán jött. Hozta az elfogatóparancsot. A hivatalos papíron Noémi neve szerepelt.

– Miért tetted Noémi? – könnyes szemmel kérdezte Tamás.

– Igazságot szolgáltattam! A kezdetektől fogva tudtam, hogy több éve már szeretők voltatok. Rettegtem, hogy el fogsz hagyni érte, mivel nekem nem lehet gyerekem. Ha valaki a másik hűgával hál és gyermeket nemz neki, már nem számít semmi.

Tamás két szék közül a pad alá esett. Noémi pedig viselhette a rá kiszabott büntetését.

Porfelhő

Egy-egy alakulat a harctéren,
levegőben száll, vízen harcol,
földön küzd, s lelőtt repülőgép
roncsai között áldozatok hevernek.

Halandók légópincékben reménykednek
egyszer talán vége lesz és a levegő
szinte már fojtogató, élelem nélkül
már-már kegyetlenség, embertelen.

Rakétatámadás után porfelhő
borítja a csatateret. Minden
építmény, festmény, színház
nem más, mint egy képfoszlány.

A nép fájó szívvel hagyja maga mögött
szülőföldjét. Légi riadó maradj csendben!
Akkor a nép hazája újra éledne és
eljönne a várva várt béke.

Juhász Péter

Közel 35 éve írok verseket, főbb témáim az idő, a misztikum, a változás és az utazás, a zene és a dallam, csipetnyi humorral megfűszerezve. Szeretek egyedi – elgondolkodtató, vagy épp meghökkentő – képeket alkalmazni a verseimben. Többször próbálkoztam prózával is, írtam novellákat, illetve sci-fi és fantasy műfajban novellát és kisregényt. Antológiákban és CD-n megjelent már néhány versem, összesen 6-7 verses-kötetben szerepeltem, illetve egy „Apeva” kötetben is. 2017-ben az „Utolsó Olvasóért” verspályázatot megnyertem a „Minden” című versemmel. Szerepeltem az Info-Szponzor Kft 2019-ben megjelent „Érzés” című antológiájában is.

A vers- és novellaíráson kívül szeretek festeni, akril technikával, főleg tájképeket. Szakmám szerint környezetmérnök és környezetvédelmi szakértő vagyok, a jelek szerint erős humán vénával is kiegészülve. Nagyon szeretek sportolni, túrázni és hosszútávon futni, a természetben való létezés az egyik lételemem, a másik a zene és a tánc.

Így, úgy, amúgy

Hang legyél, ne visszhang
szó legyél, ne szócső
Képes légy, ne képtelen
átlátni a lényegen...

Legyél, aki lángol, robban
páros lábbal képbe toppan
Legyél ábrándos varázsló
sziklamászó, mezőkön lófráló.

Így vagy úgy, de szabadon
ne spóroljál magadon,
célok nélkül, álom nélkül
nem hagysz nyomot hagyatékul.

Gyűjtsd össze a kincseket
pillanatok gyermekét
Szőjjél abszurd terveket
ültess fákat, írd, szeress!

Légy barát, hagyd a parát,
az élet része úgyis a halál...
...Ez több, mint a vagyon
ne üsd magad agyon...

Itt jönne most a lényeg
amit nagyon keresek, de tényleg...
Ami biztos, hogy minden változó,
ezért a játékos elme nem pihen,
maradjunk most csak ennyiben.

Fókusz, nézőpont

A másképpen ugyanaz

I.

Hatalom

Jobb kézzel adj keveset,
ballal mind vedd el...
Ami fontos rakd előre,
Ami számít, azt dugd el...

Keresd, aki szeret
Adjál pénzt és teret
Aki nincs most veled
Az csakis rossz lehet

Aki erős, az jó is
Elég lesz a szó is...
Az igazság csak álom,
Nem is garantálom.

II.

A zöld, a föld és az önámítás

Világunk az ember
Egy időzített fegyver
Ma megmentjük a bolygót
Vagy eljárunk egy tangót.

A fák tökélye örök
Ma bölcs állatként ölk...
De Holnap ember leszek
Mindent tönkreteszek...

Hulladékban úszva
Füstben fuldokolva
Számolom a pénzem
Én Zöld vagyok, tulajdonképpen...

III.

Zene, mese, idő és rengeteg

Ami szép, az örök
Tisztulnak a körök
Pörög az űrben lebegő fény
Parányi csoda, mi zengve él.

Az életedben, mondd mi a fontos?
Ami egy zsákban elfér, a Pont Most,
Csend, barátság, zene és álom
Szeretet, szabadság, remény – kívánom...

Ahol élsz, az a rengeteg
Vagy keresed, vagy kergeted
Vagyont, hatalmat, vágyakat

Vagy csodáktól hemzsegő tájakat
Élményt, mesét, szavakat
Sós tengert, édes tavakat...

IV.

Útkereső

Elvesztem és keresem
Kutatom kihűlt helyem
Keresem a káoszban a hitet
De amiben sosem hiszek:

A kihirdetett igazságok
Ítéletek, és reklámok
Politika, pénz, paripa
Acélszínű vaskarika.

Nem hiszek a bankokban
Sosem jártam Bangkokban
Nem hiszek el minden szót
Csak amiben érzem a jót.

Nem hiszek, de hinni vágyom
Hogy átlépjek a valóságon
Mert a világunk bináris
Van itt jó és gonoszság is.

Van itt fény és árnyék is
Van lágyság és légyék is
Nevetnék és fájnék is...

Rossz vagyok, de jó is
Lennél köd és tó is
Minden vagyok, senki leszek
Félek, néha meg is veszek...

Végül, ami el nem évül
Lelkem, szívem sosem vénül
Mert elveszek a pillanatban
Ha megtalálom, Önmagamban

Más és ugyanaz helyett

A lényeg középpontos
bár néha nem is fontos
a szerteágazóan szép
vagy az izgató, másképp
a valós és ízlelhető
az épphogy megérintható
a játékos és bohókás
a mohó és felettébb csodás,
amit nem értesz meg, de próbálsz
mikor univerzumokban lóbálsz
időntúli hibákat gyűjtve
lopott pillanatokba merülve
keresed a sosemvolt teret
a Más és Ugyanaz helyett
kerülve minden közhelyet
csodákkal fészölöd át az életed
fityiszt mutatsz minden reklámnak
a torz, értéktelen műanyag-világnak
zenéből, zöldeből és örömből
vagy épp egy korty a sörömből
csak valós vagy, csibész, szabad
hangfoszlány susogja szavad
szeretve, teremtvé, nevetve
benézel elképzelt helyekre
az, ami lehetnél és lehetsz
(És ezért még sokat tehetsz...)

Élet-vers

Isten nekem adta a szavakat
a cefréből párolgó savakat
a mozgást, szerelmet, vágyakat
sok érzést és még több kérdést
az alvást, ébredést, a légzést.

Az élet – mondhatjuk – erősen bonyolult
jövőt remélsz, de rángat a múlt
van itt több feladat és még több munka
jut még szépség is – mindannyiunkra
Veszélyesebb nincs, mint az unalom
csak akkor van esély, ha uralom.

Keresem azt, amit szeretek
bár sokszor csak keresni szeretek
próbálok a jelenben maradni
nevetve, csaholva, harapni,
mert mindennek a lényege a pillanat
ha megéled, Egy leszel és szabad...

Elmondhatom így is, vagy másképp
két év az több, mint száz hét
a világban semmi sem normális
a háború és a vírus is globális
ahogy a félelem és a homály is...

Végül úgyis csak a lelked marad
ami testetlen, mert a test csak anyag
marad még, amit alkottál, lényed és önmagad
ezért lesz örökség a tűzből szőtt szellem,
az élet kincsei: hit, zene, humor és jellem.

Bigyó

Pont olyan,
csak másképp.
Olykor kissé
ugyanaz.
Hasonlít,
de nem feltűnően.
Talán csúnya egy kicsit,
bár tulajdonképpen
egészen semmilyen...

Furcsák, rövidék, másképp (Válogatás a 40-ből)

1.

nap fénye csillan
víz tükren alvó,
megfürdik benne
egy haldokló lány

nap fénye csillan
víz tükren alvó,
reszkető fák könnyét
csókol a nyár.

2.

kő hideg ajka
párazó madárdal,
fészkét keresik
szikla fokán

kő hideg ajka
párazó madárdal,
az idő törékeny
porcelán álom.

3.

végtelen habjain
ringatózó sziklák,
harmatcseppet bont
a felhőkben halász

végtelen habjain
ringatózó sziklák,
az égbolt és a
pincékben, más...

11.

virágok társa
pillangókisasszony,
nektárok koldusa
lárvaköntösében

virágok társa
pillangókisasszony,
tétován kering
rétek felett.

21.

szerelmes hangyák
éneke az eső,
s a kikelet felröppen
tárt karokkal

szerelmes hangyák
éneke az eső,
tücsökzenére
ballag az időben.

22.

meleg áfonya
cseppen édes szádra,
míg összebújunk
párás avarban

meleg áfonya
cseppen édes szádra,
tüskébe zárult
hercegnőm.

Elhullott szóvirág-mezőn

Elhullott
szóvirág-mezőn
pillangókisasszony
lebeg
magányos csillag
szárnyait
bontogatja
kóbor
éj
lepel.

Tavaszi haikuk (Tíz kósza pillanat)

1.

Rügy pattan, tigris
fűszálak erdejében
gyémántfény vadász

2.

Madárdal kacsint
rám az erkélyről amíg
suttogok feléd.

3.

Meleg áfonya
cseppen a szádra édes
párás avarban.

4.

Felzeng mennyi-zene
felettem, lenn csermely cseng,
nedves szerelem.

5.

Nyirkosság történt.
Aztán kisütött a nap,
szél nyomot söpört.

6.

Madarak dala
ha abbamaradna ma
szakad a tavasz.

7.

Szerelmem sóhaj
óhajtó mód és ikes
igen, tetőled.

8.

Lányok átlátszó
ruhákban kacagásuk
kócos madárdal

9.

Szerelmed éppoly
hangtalan mint esőcsepp
porszem sóhaja.

10.

Szél rohan, sóhajt
rózsaszirmot hint, de már
messzi pirkadat.

Ami zavar

A háború és a féktelen erő
meg az ámítás, ami most nagyon menő
az oldalakban gondolkodás
a csak magunkról gondoskodás
az elveszett összhang, amikor kiált
mert cibálja őt a digitális világ,
az üres lufik, avagy a celebek
az ijesztegetett, zavart gyerekek
az álmok és igazi értékek hiánya
a generációk meddő vitája
a pénztől kábított fejek
akik nem látnak erdőket, hegyet,
amikor minden eladó
beléd van csippelve a jeladó
amikor nincsen önálló gondolat
zsákok keresik vakon a foltokat
ha nincs humor és halott a zene
ha a gazdagnak túl mohó a begye,
amikor dolgozol ész nélkül, bután
ha nem lehet lakásom Budán
minden, ami globális, zavar
nincs már lágy szellő, csak vihar...

Kisgyörgy Ágnes

Baróton láttam meg a napvilágot. Bölönben, Kovászna megyében, Romániában töltöttem szép gyerekkorom.

A szakma elsajátítása végett, 14 évesen Brassóban kellett folytassam tanulmányaim. Ekkor szakadtam el részben a magyar irodalomtól is, mert román nyelven kellett folytassam tanulmányaim, az orvosasszisztens képzőben.

Érettségi után az egészségügyben kezdtem dolgozni, orvosasszisztensként. Gyerekkori álmom volt a betegápolás.

Hobbiként néha kiírtam magamból bánatom. Így születtek sorra irodalmi műveim, esszék, versek, novellák.

Jelenleg Kézdivásárhelyen élek és dolgozom.

Kidőlt kapufák

Kidőlt a kapufa, meghalt a rokonság – szokás mondani.

Míg egy régebbi pályázaton azzal tudtam dicsekedni, hogy milyen gazdag vagyok, mert a nagy rokonság körülülte az ünnepi asztalt, ma sajnos, ha nem ilyen tartalmakat várnak is, erről kell írjak. A nagy rokonság körbevette az asztalt régebb, és nem győztek örvendeni egymás szeretetének.

Minden családi névnap idején élém tárulnak a már álom ünneplések

A tizenhárom testvérből kilenc cseperedett fel.

Sok hányódtatás után mindenki megtalálta a maga helyét a társadalomban. Szakmát tanultak. Az iparban helyezkedtek el, vagy kereskedelembe, mindenki a tehetsége szerint. Nem volt rang, csak testvér volt mindenki. Családot alapítottak, kezdett beérni a munkája gyümölcse valamennyiüknek.

A jobblét kezdte elfeledtetni velük a gyerekkori szegénység nyomait.

Habár szétszórtan, de lélekben együtt volt a sok testvér, mégis ritkán találkoztak.

Nagytatámnak támadt egy ötlete, hogy meglepi kedves feleségét Anna napra és meghívja valamennyi testvérét nagycsaládos találkozóra.

Kezdek is érkezni sorra a vendégek. Két-három vendégnek örvendett is a feleség, de aztán kezdett a pánik uralkodni rajta.

Mit eszünk, de hol hálunk? Ennyi ember!

– Sok jó ember kicsi helyen elfér! – mondta nagyatám – Lesz még több is, ne búsulj Anna. Ha jönnek lesznek, ha hoznak esznek!

A kiskapun a rézcsengő folyton kalimpált.

Annát, aki nem volt édes nagymamánk már a pánik inkább az illemhelyre hajtotta, mint a vendégeket fogadni, de azok csak jöttek, jöttek.

Megérkezett mindenki.

Ki mit tudott, hozott magával. Süteményt, eledelt. Megtelt a nagy asztal feltéttel. Felkerült a jómondó víz, a köményes szélelypálinka is az asztalra, mértékkel.

Mindenkiből áradt a jókedv.

Anna is megnyugodott.

Előkerült a dagasztó tekenő, a kürtőskalács sütő. Rövid időn belül pattogott a bükkfa a tűzön, ami seperc alatt parázssá változott.

Az asszonyok felvették a konyhai kötényeket és már dagasztották is a tésztát. Sütték a húst a parázon. A megkelt tésztát csavarták a kalácssütő fára és a parázs felül csak úgy áradtak a jobbnál-jobb illatok.

Gyerekként nagy élményben volt részem, hiszen ennyi embert egy udvaron nem láttam összegyűlni. Sokukat nem is ismertem. Úgy éreztem, hogy nagyon gazdagok vagyunk, mert nekünk van a legtöbb rokonunk.

Hamar beloptam szívükbe magam.

Nagyon szépen énekeltem.

Ahogy a jómondóvíz hozta meg a hatását, a nóta is felcsendült a családi udvarban.

Csatlakoztam én is a daloló csoporthoz. Csak ámultak, amint hallották a sok népdalt, amit szívesen, szeretettel énekeltem a rokonoknak.

A sok testvér szeretetben, örömteljesen beszélgetett hajnalig.

Ki-ki elmesélte, élénk tárta élete göröngyös útjait. Nem volt hengegés. Nem volt irigység, szemrehányás. Mindenki tisztelettel hallgatta sorra minden testvér életmeséit.

A meglepetés végül nagy sikerrel zárult.

Valamennyien jelezték, hogy szívesen látnak vendégül a vakációban. Amikor kicsi voltam nagyon szerettem utazni, és éltem is a lehetőséggel.

Mi volt a leghasznosabb utazás számomra? – a rokon látogatás.

Néha szüleim is elvittek rokonokhoz, habár nem volt autónk. Én valamiért, még fontosabbnak tartottam a rokonsági kapcsolat ápolását.

Naptárt készítettem a rokon névnapokról, születésnapokról. Igyekeztem késés nélkül beszerezni a legjelképesebb képeslapokat és időben megírni, postázni. Az ünnepek alkalmával sem feledkeztem meg a rokonok köszöntéséről.

Vakációban meglátogattam valamennyi közeli rokonom.

Volt aki szívesen fogadott, volt aki csak látszatból tanúsított szimpátiát irántam, de én leróttam kötelességem, és jól éreztem magam.

Mindenkinek vittem egy általam készített kézimunkát.

Ahol több időt töltöttem, ott helyben is készítettem személyre szabott kézimunkát: írásost, keresztsemet, húzogatóst, matyóst.

Az idő teltével boldogan szemléltem tiszteletre méltó munkáim, főleg, ha a kedves rokon is méltó helyet talált valamennyinek. Úgy éreztem, hogy sikerült szép emléket hagyni, és ők is szeretettel gondolnak rám, ha kezükbe veszik a kézimunkám.

Keresztmamámtól vagy idősebb rokonaimtól próbáltam ételrecepteket, tésztarecepteket elsajátítani, mivel minden vendégfogadóm igyekezett a kedvembe járni. A tapasztalataimat tovább vittem magammal és osztottam rokonaimmal, édesanyámmal.

Ugyan úgy, az édesanyámtól tanult recepteket próbáltam bemutatni a fogadó rokonoknak, hadd lássák milyen ügyes vagyok!

Almás tésztát sütöttem, töltött tojást készítettem, és a receptet is büszkén adtam át.

Körbejártam a vidéket, amíg minden rokon sorra került. Sepsiszentgyörgy, Barót, Brassó, Árkos, mind kedvenc utazó listámon voltak, a rokonoknak köszönhetően.

Az idő teltével csappant a rokonok száma. Az utazások is gyérültek, ahogy én is cseperedtem, sokasodtak a feladatok, munka, család.

Abban az időben nem nagyon volt más kapcsolattartó lehetőség. Telefon, csak nagyon ritka helyen volt. Internet még gondolatban sem volt megszületve.

Idős koromra is próbálom ápolni a kapcsolatokat, internet, telefon segítségével.

Ha valaminek kezdete van, vége is lesz, sajnos.
 Kezdték betegeskedni a testvérek, ahogy az idő eljárt felettük.
 A halál is sorra szedte áldozatul őket. Az asztalt egyre kisebbre kellett nyitani. A dalolók köre is szűkült.
 Tudom, s valahányszor is felcsendült:
 „Utánunk is mások jönnek, ez a sorsa a mi életünknek” című nóta mindig könnyek peregnek le idősödő arcomon.
 Próbálom keresni valamennyiük arcát és a hozzájuk fűződő emlékeket.
 Idősek voltak. Nyugtáztuk fiatalabb korunkban, ha valamelyik szerettünk eltávozott.
 Nehéz volt feldolgozni valamennyiük veszteségét.
 Kihalt a dalos nemzedék.
 Csend öleli és lakja be a házat, melyben sokszor hajnalig csengett a nóta.
 „Várjatok még őszirózsák, ne mondjatok búcsút a szép nyárnak...”
 Az évszakok sorra váltották egymást. Peregtek az évek.
 A felgyorsult élet felszámolta a sok rokoni szeretetet, a meghitt beszélgetéseket.
 A hajnalig tartó mulatságot elhallgattatta.
 Az idő felettem sem állt meg.
 Hajam őszülő tincsek tarkítják.
 Ez az év nagyon kegyetlen volt hozzám.
 Egy hónap alatt veszítettem el testvérem, és édesapám.
 Egyre kisebb az asztal, amit körül ülünk, egyre kevesebben.

A gyász feldolgozása lehetetlen.

Úgy érzem, hogy a nagycsalád macénásaként, ennyit tudok tenni értük.

Immár néhai ifj. Nagy István, testvérem, hirtelen távozott az élők sorából.

Nehéz volt bátorítani 85 éves szüleimet a testvérem koporsója mellett.

Édesapámat, onkológiai betegként nagyon megviselte a veszteség. Feladta.

A kovid áldozata lett.

Egy újabb hónap múltán, ismét koporsó mellé kényszerített az élet.

Édesapámtól kellett búcsút vennem.

A nagy rokonság megfogyott.

A koporsót már nem a nagycsalád vette körül, hanem a hátramaradt leszármazottak, akik a távolság és a munkahelyük miatt mégis el tudtak jönni elköszönni édesapámtól.

Kidőlt a kapuláb, meghalt a rokonság.

Nagyon nehéz ilyen két hónap után felállni, másként élni.

Nélkülük.

Hátramaradt édesanyám kell bátorítsam.

Nem szabad lássa könnyeim, de mégis láttatnom kell vele, hogy osztozom bánatában.

Nekem is nagyon fáj, de az idő megy tovább.

Ugyan úgy kell fel és nyugszik a nap.

A rohanás, a szürke mindennapok próbálják feledtetni a bánatot.

Nem igaz, hogy az idő mindent megold.

Ahogy telik az idő egyre jobban hiányoznak. Kezük munkája mindenhol ott van a kapun belül.

Másképp kell éljük mindennapjaink.

Mi kell helyettük végezzük a mindennapi munkát úgy, mintha ők a nyomunkban figyelnék tetteink.

Nem marad más hátra, mint esős időben a fényképek által életre keltsük a nagy rokonságot, és pontosan végezzük helyettük is a mindennapi munkát, ahogy a csillag megy az égen, mert úgy érdekes.

Ők már csillagként jelennek meg este az égen és napsugárként kelnek fel reggel életemben, hogy tovább tudjak menni.

„Utánunk is mások jönnek, ez a sorsa a mi életünknek!”

Kidőlt a kapuláb, meghalt a rokonság!

Nyugalmuk legyen csendes, emlékük áldott!

Kisháziné Vincze Julianna

Petinek

Oly szép az út s a határ!
Az út végén jó, ha vár,
Akit látni szeretnél –
És magadhoz ölelnél
Otthonunkban már.

Zöld a fű és kék az ég!
A kis szívem lánggal ég!
Én várlak csak egyedül –
És ha eljössz, kiderül:
Veled leszek én.

Komának

Szétszeded a lelkedet, majd össze is rakod,
De darabokban még egy kicsit magára hagyod.
Szétcsorog a részekből a bánat s az öröm.
Melyik is a lényeged? A fejemet töröm!

Úgy hiszem, hogy mit elmondasz, tebenned lakik;
Vagy énednek egy-egy része néha álmodik,
Végigélve minden ember kínját s örömét,
S eldalolod nekünk, mint igaz mesét.

Elénk tárod érzéseid összes színeit,
Úgy, ahogyan átéled – és valós mindegyik!
Megszülető, leírt szókkal belénk költözöl –
S a mosolyod mindent, mi rossz, máris eltöröl.

A horgász hala

Van hal a vízben, ezt jól tudom én!
Gyűrűzik messze, a tó közepén,
Ámde a horgot, azt elkerüli –
Így az uram haza nem viheti.

Ott ül a drága a part peremén,
Várja, hogy kapjon a hal, a szegény!
Így aztán Petykámát sajnálom én!
Fogjon egy nagy halat még az idén!

Aztán kegyelmez a hal őneki!
Fennakad! Így Peti megfőzheti.
Jó illat szálldos a konyhánk körül –
Mindnyájan jóllakunk, hogyha kisül.

Ám finom sült halat hogyha eszem,
A szálkát keresni én nem szeretem!
Így hát lecsúszik! De üsse a kő!
Mert a hal bizony így ehető.

Magamról – az élet vége felé

Itt a lány, ott a lány!
Gondolata, az talány!
Még a beszédén is látszik,
Gondolata, hogy szikrázik!
Derű, ború, akarat
Ledöntene egy falat!
Majd ereje elhagyja,
Leroskad egy kispadra,
S innen indul már tovább,
Hiszen várja a világ!
Csodalény hát ez a lány,
Mert benne él valahány
Másik ember, ki okos,
S mindegyike oly fontos!
Kellene hát valaki,
Ki csak a jót hozza ki,
Mi ebben a lányban él,
S rámutat, hogy mi a cél,
S ahhoz gyűjtse erejét!
Ne herdálja el eszét,
S hadd örüljön a világ:
Van, ki neki jókat ad!

Majd élete eltörött!
Eltűnt az emberek között.

Olyan lett, mint bárki más –
 Elhessent már a varázs.
 Így múlt el pár évtized.
 Mi benne volt, elveszett.
 Két fia viszi tovább
 Azt a sok gondolatát,
 Ami benne megrekedt,
 Mert támasz csak akkor lett,
 Amikor már késő volt.
 Mi bennmaradt, nem dalolt.
 De van három unoka!
 Bennük élhet még csoda!

Az unokáknak

Mi leszel majd, ha nagy leszel?
 Téged most száz dolog figyel!
 Mind várja, hogy válasszad őt,
 S mikorra már lényed felnőtt,
 Vigyázza majd minden szavad,
 Mi másoknak csak jókat ad.
 Figyeld hát meg, hogy mit kínál
 A sors, ami melletted áll!
 Felsorol jót és rosszat is –
 Válaszd, ami nem hamis!

Komáromi Bogdán

Mostanában, írói képességeimet a dalszöveg írásba fektetem. Táltos nevű formációmnak készül éppen a legújabb lemeze.

A korábbi kettő (Vártunk már eleget, A sólyom és a sas) itt meghallgatható: <https://taltos.bandcamp.com/>

A legutóbbi albumomról hoztam is egy dalszöveget.

A szövegek nagy része a mindennapi haragból születik. Ez a negatív energiák pozitív módon való felhasználása.

De a próza írásra is jutott idő. Egészen pontosan a mese írásra. Így más munkáimmal ellentétben, ez a történet elsősorban a gyerekeknek készült. Egy amolyan, botanikai-tündérmese, valós tanulsággal.

Raflézia

A tündérerdőben minden virágnak megvan a beporzója. Amelyiknek nincs, majd az is megtalálja. Ebben reménykedett Raflézia is. Eddig senkinek sem tudta odaadni pollenjét, pedig volt mindig neki bőven.

Egy patak partján tisztogatta szirmait, amikor énekhangra lett figyelmes. Követte a hangot egy ösvényen. Ahogy közelebb ért, hallotta, hogy többen énekelnek. Akár egy egész kertnyi virágtündér éneke lehetett. Végül egy tisztásra ért és a kert megnyílt előtte. Egy napraforgó-osztag gondosan porciózta közös nektár- és pollen készletüket. Egy jukka zörgette kardélű leveleit, ahogy a fehér virágjait tisztogatta nagy figyelemmel. Az aranyvessző régi képeket helyezett ki egy asztalnak kinevezett gombára. A lobélia bíborvörös szirmait fésülgette. A sűrűből meg egy orgona lépett elő, lila sálját lengetve. Mindez egy vén fűzfa körül történt, aki mély hangon dúdolt a kert énekéhez.

Raflézia az árnyékból figyelte őket. A vén fűz észre is vette. Az ének abba is maradt, ahogy a fűz elhallgatott. Hosszú leveleivel hívogatta, míg a többi virág figyelte a jövevényt. Raflézia félénken elő is lépett. A többi virág szívesen fogadta, bár némelyikük gyanakvóan. Újra énekbe lendültek és a vén fűz bátorította Rafléziát, hogy csatlakozzon.

Először vonakodott, de végül Raflézia is énekelni kezdett. Hangja, mint a fűrés, vágta át a kert énekének dallamát. Harsány hangjától a többi virág tenyerébe temette a fülét. Csak a vén

fűz nem rezzen. Ő, látva a kert reakcióját, leveleivel lágyan csendre intette Rafléziát. „Majd találunk neked illő dalt.” Vigasztalta.

A többi virágban csak nőtt a kétely. A napraforgók aggódtak, mert új hangra nem számítottak és most újra kell gondolniuk a számításaikat. A jukka elbújt levelei mögé, hogy még jobban védje virágait. Az aranyvessző és a lobélia összesűgött, sajnálgatták a virágot, aki még senkinek sem énekelt. Az orgona csak a szemét forgatta és elfordult, hogy rá se kelljen néznie az újoncra. De a vén fűz még bízott benne, hogy talál neki is helyet a kertben.

A nap lassan az ég tetejére lépett. Az ének újra elhalkult, ahogy a vén fűz csendre intett mindenkit. Hosszú ágait meglengette és bolyhos virágait előhúzta. A virágtündérek a fűz köré gyülekeztek és ahogy a szélbe lengette ágait, mind hangos énekbe kezdett. Raflézia csendben maradt. Csak figyelt, hátha megtudja ő is tanulni az éneket.

A fák és bokrok közül állatok bújtak elő. A napraforgók elsőként fogadták a méheket, akik egyszerre léptek és libasorba sorakoztak előttük. A jukka a magasba emelte fehér virágait, amiket fehér molylepkék rajongtak körül. Mély zümmögés hallatszódott, ahogy egy háborúból érkező darázs ereszkedett le a magasból és az aranyvessző előtt pihent le. A sűrűből egy kolibri érkezett sietősen, akire gyorsan ráugrott a lobélia és átölelte. A kertet színes fény árasztotta el, amint egy pillangó ólomüveg szárnyain átsugárzott a napfény és földet érve kezét csókolt az orgonának.

A kert tele lett mozgással, ahogy a virágok és beporzóik egymásra találtak. A vén fűz, látván, hogy Rafléziát senki sem láto-

gatta meg, intett neki, hogy csatlakozzon az énekhez. Hátha most találja meg beporzóját. Habozott, de végül ő is rázengett. Ez viszont iszonyú lármát keltett. A látogatók azt hitték, hogy a fűnyíró közeleg és fejvesztve menekült el az összes a kertből. Sok ezer szárny szele felborította a gondosan berendezett kertet és a virágok szirmait. Raflézia látván, hogy milyen káoszt okozott a hangja, elhallgatott és elhúzódott saját szirmai mögé.

A napraforgók átkokat motyogva összesöpörték a széthullott pollent. A jukka mérgesen kifele fordította kardos leveleit, ahogy megtépett virágait ápolta. Az aranyvesszőnek nem volt ideje összeszedni a földre hullott régi képeket, rögtön a síró lobélia vizgasztalására sietett. Az orgona pedig dühösen meredt Rafléziára. A vén fűz megcsóválta fejét. Próbálta szépen mondani, de amit mondani kellett, azt nem lehet szépen mondani. „Hiszem, hogy megtalálsz a beporzódat, de nem itt. Távozz tőlünk.” És legyintett az ágaival.

Raflézia egy pillanattal többet sem maradt a kertben. Elfutott a sűrűbe, sírása fülsértő, mint az éneke. Az erdő egyre sűrűbb és sötétebb lett körülötte. Elért az erdő árnyas mélyébe és egy indákkal benőtt ágyásra lerogyott. Remélte, hogy a ricsaja senkit nem fog zavarni. A nap már elkezdett leereszkedni a bokrok mögé. A bokrok, amik gyökereit most Raflézia könnyei nedvesítettek. Itt az árnyékban senkit sem bántathatott.

Zajos pityergésében észre sem vette, hogy valaki megközelítette. „Mi ez a csodás ének, amit hallok?” Zümmögte a nemvárt vendég. Az indaágyásra lépett a látogató. Lágyan megsimogatta Raflézia szirmait és dicsérte a hangját. Amikor Raflézia felemelte

a fejét, látta, hogy egy légy mosolyog vissza rá. Majd azt is látta, hogy egy sereg légy vette körül, akik harsány hangjában gyönyörködtek. Raflézia lassan talpra emelkedett és bánatos könnyei örömkönnnyekké váltak. Énekelni kezdett és a legyek mind rájongtak neki.

Mert a tündérerdőben minden virágnak megvan a beporzója. És Raflézia végre megtalálta az övét.

Elmenyúzó

dalszöveg

Lelki háború, benned dúló
Ősi félelem, mélyen bújó
Élet és rendszer, hamar múltó
Eljön érted az elmenyúzó

Álsegítségért, kezet nyújtó
Nyájas szavai, agyba fúró
Hataloméhes, fülbe súgó
Eljött érted az elmenyúzó

Kettészelte a tengert
Mi tapsra várunk
Vezérünk ordít:
"Lépés indul!"

"Bal, jobb, bal, jobb!"

"Bal, jobb, bal, jobb!"

Nyálkás szájából, dől a túró
Zavar az agyban, folyton bűgő
Kételyből leszel, hátbaszúró
Bekebelezett az elmenyűző

Szívünkön a vipera
Az alfa és az omega
Nyálunkban a kolera
– Divide et impera –

"Bal, jobb, bal, jobb!"

"Bal, jobb, bal, jobb!"

Nem vagyunk ellenségek
Mi vagyunk egy agya két félnek

Cseppek vagyunk egy emberi szökőárban
Nem választhatnak el minket...

Yin és Yang, ometeotl, nap és hold
Nem választhatnak el minket...

(A dal megjelent Táltos nevű formáció, A sólyom és a sas c. lemezén.
Meghallgatható: <https://taltos.bandcamp.com/album/a-s-lyom-s-a-sas>)

Komáromi János

annyi

annyi halálon gázoltam át
fényben kergettem az éjszakát
testem milliárd darabja
szétszórva az űrben
lelkem szabadsága
megszületőben

eleven

eleven csendemet sóhajok színezik
váltott-ingű nappalokkal az éj ölelkezik
sehová se tartó utakon felém jön a múlt
a nekem szánt jövőendő gyakran elkomorult
remény-fény lettél a köd-sűrű sötétben
eltévedt önmagamhoz, kezedet fogva, megtértem
oly sok év van mögöttem és mégis folyton várok
mindig újabb tervekkel indulok és mindig hazatalálok
nem győzhet le félelem és kudarac
nem lehet mulandó a létem
szemedbe nézve látom önmagam
és érintésed üzeni, hogy nem hiába éltem

vittem tovább

vittem tovább
ameddig vinni tudtam
amikor már nem bírtam
hát szárnyakat adtam-kaptam
mert repülni kell
amikor már élni sem lehet
amikor már széthasítja a lelkemet
a hazugságok fagy-kemény pengéje
lesújt a gondolkodni merő elmére
és kéjjel zárja ketrecek rácsai mögé
a szabadnak-álmodott szavakat
hogy senki ne tudja meg az igazat

mert az Igazság megöli...

ha lenne

ha lenne szavam...
mint felhőkre a fény
úgy írnám fel:
Te vagy a Remény

ősz szelekre
szavam bízna
nélküled egy percig sem bírnám
télben a fagyba zárva

tavaszi esőtől
átázott kabátok
mesélnének rólam
hogyan Rád várok

várnék a megújulásra
hogyan a körnek vége legyen...
új kezdet lennék Neked

nyárban forrón felizzó
parti homok
égetné bőrömben
hogyan Rád gondolok

ha lenne szavam...
a reggelekről mesélnék
a szemedben ébredő Napról
arról az apró mozdulatról
ahogy a bőrödben érzem a meleget
leheleted érinti a kezem

ha lenne szavam... mesélnék az estről
arról a lassan dobbanó ütemről
amit a szíved ver az ölelésben
amikor eltűnünk a szerelmes sötétben

ha lenne szavam... talán mégsem mondanám
őrizném a csendet
a pillanatok varázsát
az Együtt boldogságát

ha lenne szavam... elmondanám milyen a Szerelmem
de egyetlen szavam sincsen
még mindet keresem
...helyettük itt vagy Te
nekem!

az Élet

az Élet nem született
az Élet létezik
a Halál nem született
a Halál nem létezik

Végtelen a Teljesség
a Vég nem létezik
Végtelen a Megújulás
az újjászületés létezik

feketében játszanak a színek
feketéből születik a Fény
fekete volt a Végtelen Kezdet
fekete lesz a Végtelen Remény

fehér fények gyúlnak az Úton
fehér fények vigyáznak ránk
fehér fényben úszik a Teljesség
fehér fények várnak már ránk

csodákat nevelnek

csodákat nevelnek a napok az órák
saját történelmünk éppen csak jó ránk
elfelejtjük ami eddig történt
fegyverünkbe tesszük az ellenséges töltenyt

harcokat vívunk hiába és folyton békéről beszélünk
látjuk lelkünkben a helyes utat de róla mégis folyton letérünk
minden kanyar után új megbánások születnek
a jövőbe akarunk eljutni de a múlt árnyai követnek

üvöltéseket fojtunk magunkba
a csend szorul hurokként a nyakunkra
beszélni kéne őszintén és nem csak legyinteni
tettek nélkül nem vagyunk képesek magunkon segíteni

indulat

csendben fedi el minden háborgó indulatom
palástolja lenyelt dühöm hordozott mosolyom
ha kiáltani volna kedvem akkor is inkább dalolok
lágý dallamokat szó a tollam pedig bensőmben tombolok

megértő gondolatokat rakok sorba
szelíd dorgálássá silányul a szó
miközben pontosan érzem
hogy "felrobbanni" volna jó

egy kis idő

egy kis időt adj még, csak egy kis időt
lássam ahogy eloszlik a visszatért múlt
lássam meg az érkező Jövőt
egyszer már látni véltem
egyszer már azt hittem ideér
aztán eltelt néhány évtized és elcseréltük a semmiért

egy kis idő kellene csak, amikor nyitott szemmel...
egy kis idő amikor, nyitott szívvel...
bátran és őszintén, egymás szemébe...
baráti kezet, mindenki kezébe...
és együtt újra...
és együtt végre tovább...
egy kis időt még!
vagy legalább egy csodát

mindig ez

mindig ez voltam én
egy fénysugár az ég peremén

egy születő álom
egy búcsúzó gondolat
látod az égen
a felhő-fodrokat?

illanó csendben
vágy-teli sóhaj
az újjászületés
isteni óhaj

feketében felragyogó színek
a Mindenségben egybeforró szívek

mának él

ki csak mának él
mily boldogan mulat
kineveti ki alkotni mer
lenézi a másikat

minek fáradni annyit
tárja szét karját nevetve
csak jó helyre kell állni
a pénzt és nem a munkát keresve

a felhők másokra ontják az esőt
rá csak a Nap fénye világol
siker, pénz, nő, csillogás
csak ennyit akar a világból

ki tudja... tán igaza van
hiszen mi csak "gályázunk" egyre
és elmegy a pénz
ruhára, kajára, gyerekre

tán jobb volna sorba állni
úgy értem beállni a sorba
tán a bankszámlánk tele lenne
csak a lelkünk lenne "csorba"

és hiába

...és hiába minden
látom ma már
senki nem az igazságra
csupán az édes-hazugságra vár

...és nincs mit tenni
látom ma már
hogyan az egész csak ennyi
a megújulás valami nagy tűzre vár

...és ki tudja, hogy lesz
nem látom ma még
mikor ébred rá sok hívő lélek
hogyan a hazugságokból elég

...és amikor összeomlik minden
– várom ma már –
akkor lesz újra lehetőség
hogyan épüljön egy új világ

képmutatók

képmutatók, szervilisek: Előre! Előre!
nem kell szégyenkezni
nem lesz baj belőle
csak tapsolunk, ha loptok
mi hiszünk így is vakon
bár elbotlunk a halottakon
de nem gondolkodunk el a hallottakon

sápadt az éj

sápadt az éj
már sárgul a hajnal
felhők az égen
átázott hajjal

dúdol a szellő
varázsló dallam
ablakom nyitom
hogyan én is halljam

valahol távol
esőcsepp csobban
szomszéd utcában
nap fénye lobban

eső és napfény
szivárványt szőnek
bízó-üzenet
a jövőnek

felfelé

felfelé és előre
mint vándor a hegytetőre

az Idő megáll
a történet szünetel
csak egy pillanat
benne a Végtelen jön el

csodára vártunk folyton
valami nagy-nagy csodára
várakozva néztünk
a változó világra

mindig kapni akartunk
adni nem is tudtunk
egyre csak szaladtunk
így elvettük az Utunk

meg kellett állnunk
hogyan utolérjen a Fény
most itt ülünk együtt
a Végtelen peremén

nem értem

nem értem és már nem is akarom
tudom már, hogy nincs olyan hatalom
– legalábbis az én kezemben –
ami igazságot gyűjthetna azokban a fejekben
amelyek látni, hallani nem akarnak
nem hisznek csak a mézes-mázos szavaknak
én csak nézlek Téged is és azt találgatom
hogymiért nem hat rád
a zsebedből kivett sok száz milliárd
na persze honnan tudná mennyi is az
akinek a számláján alig marad
ha az egész családnak enni ad
vagy hogymiért nem látod
mások hogyan híznak meg
a Tőled elrabolt sápon
a kastélyok, szállodák, gyáarak, bankok
Neked semmit nem jelentenek
mert a kölcsön-törlesztések
minden időt felemésztnek
hiszen kinek marad energiája a gondolkodásra
ha már mindent elhasznált a robotolásra
és azt sem érzed, hogy lehetne olcsóbb az élet
a benzin, a gáz, az étel, a színház
de Te inkább arra vársz, hogy megkapd a kis alamizsnád...

...

de folytathatnám vég nélkül, úgysem hatna rád
nem értem...
hiába mondom, ha hallani nem akarsz
nem értem...
hiába mutatom, ha látni nem akarsz
nem értem...

sápadtak lettek

sápadtak lettek a nappalok
a városban már az ősz oldalog
elkíséri a járókelőket
a későn indulókat és a korán-kelőket

narancs-pírba vonja a felhők fodrát
és a fák pergő leveleit
széllel esőcseppeket vág hozzád
és a napsugár csak ritkán és félve melegít

takaróznak a hajnalok tejfehér-köddel
arcodon hideg esőcsepp csillan
találkozni néha derűs örömmel
bár a láthatáron a fagy fénye villan

már a tél nyújtogatja fehér-hideg kezeit
de ha Rád gondolok napom mosollyal megtelik

rohadt lassan

rohadt lassan teltek a napok
magukba szívtak az iskolapadok
többször is eltűntem önmagam elől
vártam, hogy a közöny fala egyszer ledől

...de nem...

fölém nyúlik

fölém nyúlik vén fa ága
fütyülök én a világra
mindegy jobbra, mindegy balra
nem mászok tőle a falra

legyen hétfő, legyen szombat
jön a baj, de majd csak itt hagy
olyan vagyok mint az eső
könnyű utakat kereső

mit nekem a tegnap, holnap
valahol mindennap várnak
számban születnek a szavak
elkapnak és kimondanak

sárba ragadt délutánok
ki tudja, hogy mire várok
van még időm, sosem fogy el
van még remény, sosem hagy el

nem így

nem így kellene
nem így lenne jó
ha nem olvassák elegen
meghal a szó

olyat kellene írni
ami mindent lángra gyújt
helyet a jövőnek
csak égjen a múlt

ma a múlt öl meg
visszaszivárgó füstje fojtogat
azt hittük a jövő jön el
de a múlt az, mi nap, mint nap látogat

szemrebbenés

szemrebbenés ébreszt
szempillák bizsergetik arcom
még nem vagyok ébren
de már nem is alszom

karomon fekszel
telefonodon nézed az időt
kézmozdulatod
rebbenti a levegőt

még egy perc és újra
megszólal a telefon-óra
felém fordulsz és
bőröm kész a reggeli csókra

kézbe

kézbe szorította a Napot
égett a tenyere alatt az izzó-sárga fény
vékony szálak szűrődtek ki
átforrósodott ujjai közül
nézte a ki-kicsapó szikrákat
ahogy vörössé váltak és zuhanni kezdtek
mire a földre értek már csak
szürkésfekete kődarabok voltak
erősen tartotta a markát
a Tűz a húsába mart
hallotta a sistergést, érezte az égett hús szagát
a tenyerében már égtek, az ujjaiiban is perzselődtek a csontok
hirtelen megszűnt a fájdalom, eltűnt az égető kín
és eltűnt a Nap is
belefolylt a testébe,
végigáramlott az ereken, a csontok belsejében
körbe kúszott a bőr alatt
a keze égett területei megteltek hússal
új bőr fedett be minden sérülést
karjai, izmai engedni kezdtek
a görcsök lassan felengedtek
szétnyitotta ujjait
kiegyenesedett
felemelte a fejét
az égre nézett
szeméből fénycsóvák indultak a Végtelenbe
minden korábbi szenvedése
fénnyé, meleggé, éltető tűzzé változott
érezte, hogy megtalálta az Utat
talán már az Ember sem lesz többé átkozott

nyugtalan éjszaka

milyen nyugtalan az éjszaka
a Csend már régen nem az ami volt
még visszhangzik a nappalok zaja
felhők mögött már nincs meg a Hold
csupán valami álom bolyong
keresi forgolódó álmodóját
kihalt a létezés
kiürült a sötét
ellopta hitünket a Fény
elveszett a Hang
dobbant az ürességben
hol van a maradék remény
szárnycsapásainkat nem vigyázza senki
az oltalom nincs sehol
egyedül zuhanok a Semmibe
de tudom, hogy hozzám tartozol

milyen savanyú

milyen savanyú volt az az este
amikor elrejtőzött a Hold
hiányzott, de senki sem kereste
senkit nem érdekelt: hol van? hol volt?

égigérő fák levelei közt bolyongott
nem volt kedve egy helyben állni
harmatcseppeket sírva borongott
a sötétségre akart rátalálni

felhőket kergetett végig a mező felett
hideg árnyékokat festett körénk
elrejtette egymás elől az embereket
fény-fátyol terítőt lebbentett fölénk

hajnalig játszotta a rejtőzködőt
elbújt majd újra felbukkant
biztatta folyton a fénykeresőt
végül a láthatáron átzuhant

...és egy reggel

...és egy reggel elmúlt a sötétség
eltűntek az álmok és a fény
lassan végigfolyt az utcákon
bekúszott a sikátorokba
az utcakövek rései közé
megbújt
de mégis eljutott mindenhová
minden tisztábbnak látszott
ragyogóbbnak ami koszos volt
világosabbnak minden árnyék
a mindent elöntő fényben
homályosabbak lettek az igazságok
vagy talán el is tűntek...

...és hajnaltól alkonyatig
mind a sötétséget vártuk
hogy ismét tisztábban lássunk

már megint

már megint egy olyan nap
amilyen az álmaimban szokott
lenni, mert már régen nem változott
semmi, most is úgy kattog az óra
a falon, mint tegnap, úgy masíroz mutatója
ahogy akarom és a csúcson
meg a völgyben is
büszkén fordul, mint korábban is,
nem veszi észre, hogy minden kör hiába
ott marad rögzítve továbbra
is, ahol mindig is volt születése óta
és mégis vidáman kattog az óra
csak lóg a falon nap-nap után
magányban, miközben szaggatott dalt
dúdol magában

tél

lassan véget ér a tél
bár még meg sem érkezett
nem hiányolom, csak elröpít
gyermekkoromba az emlékezet

akkor fehér volt a tél
és kisgyermek-magas a hótakaró
napfény-melegben jéggé kérgesedett
és lépkedni rajta volt a jó

néha megroppant és belé szakadtam
lábam combtőig süllyedt a fehér-hidegbe
kimászni nem volt egyszerű és súlyom közben
a vékony jégpáncélt lapokra tördelte

éjszaka gyakran lámpafényben álltam
és a villanyoszlop tetejét kémleltem
hópihék pilinckáztak orromra
és én a kristály-csillagok szóróját kerestem

süvöltve

süvöltve álmok tengerén
ringatózik a félelem
szállunk hajónkkal a végtelen felé
a jelen visszarántani akar
a kapzsi pillanat
mohón lecsap lelkünkre
és nincs többé ami visszatart
csak repülünk előre
csukott szemekkel kémleljük a jövőt
szívünkben valami rejtett tűz lobog
nem tévedhetünk
mert mögöttünk a pusztulás dobog
még elérhetjük a változást
még megállítható a Végzet
még meg lehet mutatni
hogyan az életünk
nem csupán ígézet

ne legyen

ne legyen a csendből üvöltés
ne legyen elhaló tett a lázadás
ne legyen a vágyból könyörgés
ne legyen illanó-füst csak a változás
szórja perceit az elfutó idő
nem értjük hol tűnik el
egyre szárazabb lesz a jövő fája
a múlt egyre többet követel
nem számíthatunk már a csodákra
semmit érnek a remény-váró látomások
meg-megcsuklik már a léptünk
félelmetesnek látszanak a változások

pörgő képek

pörgő képekre festve a múlt idő
fakuló árnyék a jelen és nem is sejlik a jövő
sárguló őszhöz hasonlít az Élet
lehull a levél és porlasztja az enyészet
kattog az óra, de áll a mutató
az idő múlik, a létezés mulandó
csend morajlik, fekete fények festik az Őrt
valaha lángolt a lélek, de a tűz mára kihűlt
pörgő képek változnak, a Teremtés kereke fordul
lassan kifogy a szeretet-kenőcs, már csak kínlódva nyikordul
értünk teremtetett ez a szenvedve-szerető világ
most lassan pusztul mint vázába tett, szirmait hullató virág

veretes sorok

veretes sorok
nyafogó rímek
szikkadó agyak
összetört szívek

hallani akarom
mi van, mi lesz, mi volt
hallani akarom
ki van, ki lesz, ki volt

szavak a falakra
szavak a szájba
szavak mindenkinek
aki kitalálja

sápadt vékony a száj
de akkor is írni kell
amikor a düh markol
akkor nem sírni kell

mi kéne más
mi kéne több
ne gondolkozz
csak simán "lököl"

veretes sorok
mit is jelentenek
magvas gondolatok
közönyös jelenek

a múltban nem írhattam
a jövőnek nem kellenek
csak a jelen
csak ez kell nekem!

van

van mit várnunk
van miben hinnünk
mi egymásra vártunk
és egyszer-csak... megjöttünk

vagy vagyok

vagyok én
viharban a csend
vagyok én
káoszban a rend
vagyok a remény
a végtelen szenvedésben
vagyok a szeretet
kegyetlen szenvedélyben

vagy a vigasztaló álom
az őrzítő magányban
vagy az egyszerű igazság
a sűrűsödő homályban
vagy az Élet
amikor a Halál győzni látszik
vagy az újjászületés
amikor a Végzet nem hibázik

vagyok neked
ami Te vagy nekem
vagyok veled
az életető szerelem
vagy nekem
ami én lehetek neked
vagy velem a Minden
győzelem a Semmi felett

valahol

valahol meghal a csend
valahol új élet terem
semmi fákról valami virágok
hullanék már, de még rád várok

ketten együtt a Semmiben
anyagtalan lelkek vagyunk
nincs testünk
nincs gondolatunk

minden Eggyé lett
mégis érezlek magamban
külön testet kapunk
de a lelkünk elválaszthatatlan

vagy

vagy aki voltál
leszek aki vagyok
már nem változol
már én sem változok

az utak véget értek
találkozott két végtelen

én ott vagyok mindenütt veled
Te örökre itt maradsz velem

zuhanó idő

csendbe fulladt a zuhanó idő
talán történik valami készülő
ami meglep majd
engem is, téged is
valami elhozza
a kezdetet és a véget is
szél-járta házak közti rések
ahol Cseh és Másik kiléptek
most is járnak arra "tanár urak"
és van aki ismerős után kutat
az utcákon és az emlékezetében
nappalok fényében és az éjszakai sötétben
lassan lépkedve, bandukolva
mint a falon az óra mutatója
csak körbe-körbe
születés – halál örökre
és újra meg újra
és soha nem jutunk a körforgáson túlra

új világ

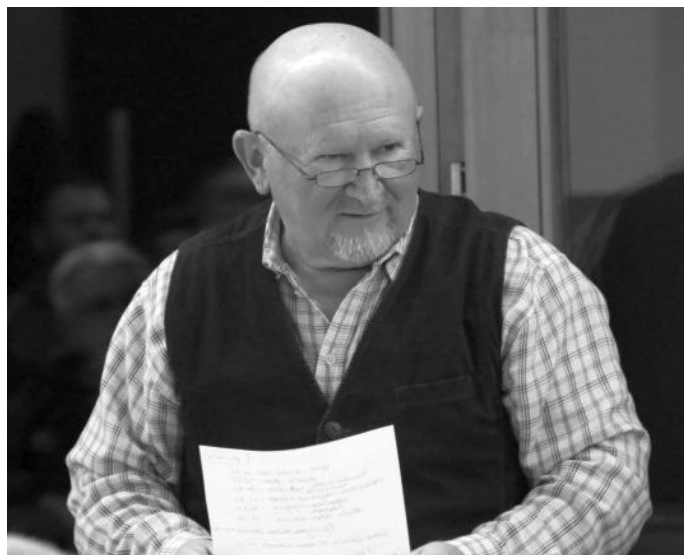
ez már egy új világ
épp olyan mint a régi
új értelem is kellene
nem csak folyton beszélni

Komáromi János: régi képeken / 2022

Kovács Sándor és Komjáti Jenő emlékére

régi képeken
töredezett fényeken
méláz a zuhanó gondolat
régi arcokon
múló-élet átoson
egy érzés szorítja torkomat
hol lehetnek már
régi-régi barátok
a sok új arc nem ismerős
elporladó múlt
már felém is elindult
de talán nem oly sietős

Hol vagy most...?

Kovács Sándornak

Hol vagy most...?
amikor nevetni kell
amikor olyan vidám lehetne a lélek
hiszen az együttlét felemel

Hol vagy most...?
amikor nevetni lehetne...
és mi helyette csak emlékezünk
és kézfogáskor kezedet keresi a kezünk...

Hol vagy most...?
 merre és miért csatangolsz nélkülünk?
 ott ahová mi még nem megyünk
 ott ahol sok ismerős várt már Rád

Hol vagy most...?
 a Csend vajon megismeri szavad?
 amiből néhány foszlány még itt ragadt
 és hallom néha ahogy mesélsz

Hol vagy most...?
 találsz más folyókat, tavakat?
 fogsz "odaát" is halakat?
 és készül már az "égi halászlé"?
 szinte érzem is az ízét...
 és a tányér fölött látom csillogni a szemedet
 benne megbújik a huncutság
 és a szeretet

Hol vagy most...?
 tudom, hogy nem nyel el a feketeség
 vagy inkább csak remélem...
 és most valahogy mégis félem
 a feledést...
 ami minden emléket felemészt
 de azt tudom, hogy amíg élek
 addig élni fog az emléked...

Erről jut eszembe...

Válogatás a Facebook-on megjelent poszt-sorozatomból

2022. 01. 19. Hír: „A rossz győzelméhez nem kell más, csak az, hogy a jók ne tegyenek semmit.” – idézte Geszti Péter Edmund Burkeot, a 18. századi ír gondolkodót.

Ez az idézet akkor jutott eszébe, amikor arról kérdezték, mit szól ahhoz, hogy Oláh Ibolya már nem akarja többé élni Magyarországon c. dalt (ennek magyar szövegét Geszti Péter írta), az őt ért etnikai támadások, az országban tapasztalható állapotok miatt. A szövegíró azt mondta érti és megérti a döntést, de reméli ez valamikor még megváltozik.... És ezután jött az idézet...

Erről jut eszembe...

Bizony nagyon igaz Burke gondolata. ...és sajnos nagyon időszerű is. Én itt időnként meg-megosztok egy-egy ehhez hasonló, rövid és azt gondolom egyáltalán nem szélsőséges hangvételű posztot: a véleményemet. Érkezik rá néhány visszajelzés, esetleg egy-két hozzászólás. Néha nem igazán értem miért annyira kevés. Persze azért sejtettem én eddig is, de a napokban kaptam is rá magyarázatot. Egyik kedves barátom mondta nekem, hogy Ő nem olyan bátor, mint én. Olvassa az írásaimat, de maximum addig mer elmenni, hogy egy „tetszik-et” nyom rá, mert azért jobb az óvatosság, ebben a mai világban. ...és én megértem ezt a véleményt, el is fogadom és nagyon el is szomorít. Ő egy intelligens, értelmes, értékes, nyitott gondolkodású ember és vannak félelmei, főként egzisztenciális félelmei. Szomorú, hogy ide jutotunk... újra... Tudom, hogy ez a helyzet, tudom, hogy sokan vannak hasonlóan, sőt... Vannak akiket nem csak a hozzászólásoktól, de még a „lájkolástól” is visszatart a „jobb a békesség” szemlélet.és vannak akik szerint a politika eleve olyan dolog amivel nem is szabad foglalkozni, amiből jobb kimaradni, mert csak veszekedés, hazugság, csalás és lopás kapcsolódik hozzá.

Nos, szerintem nem így van. Van sok ilyen is, de a politikából senki nem tud kimaradni! A politika az, ahogy élünk! A politika határozza meg azt mennyit keresünk, mire költhetünk, mit tanulhatnak a gyerekeink, hogyan tájékozódhatunk, milyen lesz a jövőnk (néha azt is milyen volt a múltunk), egyáltalán... mindent.

Tehát a politika alapvetően jó dolog. A fejlődés, az együttélés, az együtt gondolkodás területe. Lehetőség arra, hogy a „kisemberek” beleszóljanak abba, amiben élnek, ami körülveszi őket, ami meghatározza az ő életüket, a gyerekeik, az unokáik életét.

A legegyszerűbb mód arra, hogy egy rendszer egyeduralkodó tudjon gyakorolni, hogy korlátlanul érvényesíteni tudja akaratát, ha az emberek kedvét elveszjük attól, hogy beleszóljanak a dolgokba, hogy vitatkozzanak, hogy véleményt mondjanak. Legegyszerűbb, ha olyan képet mutatunk nekik ezekről a lehetőségekről (a politikáról), hogy ez mocskos dolog, aki ezzel kapcsolatba kerül az mind mocskos lesz, itt mindenki egyformán gazember, tehát jobb ha nem akarsz másokat a helyünkbe ültetni, mert úgysem lesz jobb, mint mi és mi legalább néha-néha egy kis morzsát juttatunk nektek, hát örüljete, mert jobbat úgysem kaphattok nálunk. Ha mindezek mellé még sikerül egy-két olyan ellenséget is felsorakoztatni amelyekről az emberek nem tudják kideríteni, hogy mennyire valóságosak, mert nem találkoznak vele, mert csak azokat a híreket kapják meg róla, amiket mi akarunk, mi ferdítünk el, akkor ott a lehetőség, hogy elmondjuk, hogy ez ellen a félelmetes ellenség ellen megvédünk titeket és csak mi védünk meg, hiszen a többiek még azt sem látják, hogy milyen félelmetes ellenség ez. ...és sokan kezdenek el félni egy 92 éves öregembertől, egy a lerombolt falvakból, házakból vagy a reménytelenségből érkező menekülttől, a hajléktalanoktól, a más nemzetiségűektől, a más vallásúaktól, a más szexuális beállítottságúaktól... mindegy mitől... ...és ha van egy kis kétségünk... akkor is hallgatunk... „A rossz győzelméhez nem kell más, csak az, hogy a jók ne tegyenek semmit.” (Edmund Burke)

2022. 01. 20. Hír: Akkor még egyszer... Ugyanaz a hír, de mégis más a cikk... „Oláh Ibolya már nem akarja többé elénekelni a Magyarország c. dalt (ennek magyar szövegét Geszti Péter írta), az őt ért etnikai támadások, az országban tapasztalható állapotok miatt. A szövegíró azt mondta érti és megérti a döntést...” Ezt sokan megosztották a Facebookon. Az egyik ilyenről láttam, hogy a hozzászólások között megjelent egy, amely valami olyasmit tartalmazott, hogy nem is baj, mert "lopott szólamra magyar sohasem énekel"... Mire egy hozzászóló: "Milyen magyarról beszélsz? Oláh úgy tudom cigány, Geszti úgy tudom zsidó."

Erről jut eszembe...

Nagyon elszomorított, amit olvastam. Nem, nem dühített (valamikor dühített volna, de ma már nem), hanem elszomorított.

Az első rész, a „lopott szólam”, már az is tájékozatlanságról vagy rosszindulatról tanúskodik. Az igaz, hogy ez a dal nem magyar szerzemény, de a szövegíró teljesen hivatalosan vette meg a jogot arra, hogy magyar szöveget írjon rá. Tehát a „lopás” nem áll fenn. Azon lehet vitatkozni, hogy jó-e, ha „Magyarország” címmel olyan dal lesz népszerű, amelynek zenéjét nem magyar ember szerezte... A dal szerintem jó és ez a lényeg. ...de mondom, ez lehet vita és ízlés kérdése.

A második hozzászólás az, ami elszomorító.

Ez a jelenség nem új, de kétségtelen, hogy az utóbbi években (inkább évtizedekben) nagyon felerősödött és különösen elkeserítő, hogy ennek burjánzásához az ország vezetői adnak tápanyagot, sőt még ötleteket is...

Igazából nem is nagyon tudom, mit és hogyan írjak...

Számomra mindig az számított, ki hogyan él, mit tesz, milyen ember, mennyire megbízható, mennyire mond igazat... meg ilyenek... soha nem az volt a fontos, hogy milyen a származása, a nemzetisége, kik voltak a szülei... stb.

Volt barátom ilyen, olyan, de soha nem gondoltam arra, hogy milyen a nemzetisége, milyen a családja, meg mit tudom én...

A saját értékemet sem úgy próbáltam növelni, hogy másokat lenéztem, lejárattam, nem hazudtam róluk, nem terjesztettem rossz hírüket, hogy én magam különbnek tűnjek. Hiszen már akkor is tudtam, hogy attól én magam nem leszek értékesebb, ha másokat megpróbálok értéktelenebbeknek mutatni, csak attól, ha olyan dolgokat teszek, ha úgy dolgozom és élek, hogy valóban érjen valamit az életem. Engem erre neveltek. Erre neveltek a szüleim, a családom, a közösségem ahol felnőttem. Nem szólamokkal, hanem példamutatással. Igaz nem voltunk és én sem lettem anyagilag gazdag (főként nem az utóbbi évtizedekben kiemelkedettekhez mérten), de talán van más mérce is... ...és mindezt az értékszempontot igaznak tartom magyarrá, cigányra, zsidóra, szerbre, rácra, horvatra, svábra, arabra, kunra meg egyáltalán mindenkire...

Eredetileg arról akartam írni, hogy mit is jelentenek az egyes nemzetiségek, az egyes vallási csoportok, de írás közben elkanyarodtam és rájöttem, hogy így jobb. Akik nem értik, hogy az ember értéke nem a népcsoportjában vagy a vallásában rejlik, annak úgylis hiába, akik értik azoknak meg nem kell ismételgetnem...

Így marad ez a személyes néhány mondat.

...és még annyi: bár kun származású (is!) vagyok, mindig büszke voltam magyarságomra. Már akkor tanítottam az iskolában a diákoknak a kevéssé ismert, jelentős magyar tudósokat, kutatókat, amikor ez a nagy magyarkodás még sehol nem volt. Beszéltem olyanokról, mint: Barnóthy Jenő, Császár Elemér, Fényes Imre, Forró Magdolna, Gaál Sándor, Grossmann Gusztáv és Marcell, Jánossy Lajos, Károly Iréneusz József, Róna Erzsébet, Selényi Pál, Szalay Sándor, Telkes Mária...

...talán sokuk neve még most is ismeretlenül cseng. Javaslom az ostobaságokat kommentelőknak, inkább arra fordítsák az idejüket, hogy kicsit utána néznek például az Ő munkásságuknak...

2022. 02. 20. Hír: Pedagógussztrájk...

Erről jut eszembe...

Nem magáról a pedagógussztrájról, hanem inkább az oktatásról... Nem tudnám és nem is akarnám tagadni, hogy érintett vagyok. Bizonyára ennek tudható be, meg a rengeteg feltululó mondanivalónak, hogy nehezen tudtam rendezni, kordába szorítani a szavakat...

Dolgoztam néhány évig, néhány évtizedig pedagógusként. (Igaz, hogy soha nem szólítottak a diákjaim, tanítványaim pedagógus úrnak vagy pedagógus bácsinak, inkább tanár úrnak, néhányan tanár bácsinak.) Tanítottam villamos méréseket, elektrotechnikát, villamos szakrajzot, informatikát, meg ilyeneket... de úgy gondoltam, hogy a szakma ismereteinek a megtanítása, az alapkövetelmény. Az igazi feladat a diákok szakmai gondolkodásának, sőt úgy általában a gondolkodásának a kialakítása, az élet-szemléletének a formálása. Azt szoktam mondani, hogy: „...nem mérnököket nevelek, hanem embereket, akikből mérnökök lesznek.” Középiskolában tanítottam, de azért a cél a mérnöki szint elérése volt. Na de egy kicsit szakadjunk el tőlem...

A társadalom alakításának, formálásának legfontosabb színtere az iskola! Itt kell megmutatni a fejlődő értelemnek, a fejlődő léleknek, hogy milyen módon élheti az életét a saját és mindenki öröme, hasznára. Az iskola ad alkalmat arra, hogy a különböző társadalmi, anyagi helyzetekből induló tanulók megkapják az egyenlő esélyeket a boldogulásra, az előrejutásra. Itt kell megmutatni, hogy az emberi előítéletek mennyire sok kárt okoznak, itt kell tanulni toleranciát, elfogadást. Itt van arra lehetőség, hogy a felemelkedést biztosítani tudjuk a társadalom minden rétegének, hogy azonos feltételek mellett kapjanak lehetőséget, hogy ne az anyagi, társadalmi háttér határozza meg az ismeretekhez jutást. Csak oktatáson keresztül lehet megszüntetni a társadalmi cso-

portok, rétegek közötti különbségeket. Ezt nem lehet megoldani semmilyen mennyiségű pénzzel, amit támogatásként szétszórunk. Természetesen a krízishelyzetek kezelésére kell komoly összegeket fordítani, de ha nincs a megfelelő oktatás, akkor a krízishelyzetek újra és újra kitermelődnek. Itt kell megérteni, hogy mennyire fontos a másakra való odafigyelés, hogy milyen fontosak a tetteink, hogy mit jelent a felelősségvállalás, a tetteink következményeinek a vállalása. Meg kell tanulni, hogy milyen fontos a munka, a szorgalom a tehetség mellett.... és így tovább, és így tovább.

...de vajon mindez hogyan lehet átadni a diáknak? Erre bizony nem tudom az egyedül üdvözítő választ. Annyiféle módszert, annyiféle tanítási technikát láttam. Olyanokat amelyeket követendő példának gondoltam és olyanokat, amelyeket nem tartottam jónak és bizony gyakran voltak ez utóbbiak legalább annyira eredményesek, mint az amit én csináltam. Azt viszont tudom, hogy mi az ami gátolja a tanulók értelmes, hatékony, eredményes nevelését. Gátolja, ha csak az óraszámokra, a szabályok előírások milliméteres betartására figyelünk. Gátolja, ha olyan magas óraszámokban kell tanítani, ami már nem ad lehetőséget, hogy igazán odafigyeljünk a diákokra. Gátolja, ha mereven ragaszkodni kell az előre megadott tanmenethez, ha elveszik a tanuló, a tanítás a rengeteg adminisztráció mögött. Gátolja, ha a tanítási órák, a felkészülés, az értékelések mellett még munkákat kell vállalni. Gátolja, ha fáradtan és feszülten kell órákat tartani, mert nincs idő a kellő pihenésre, ha nem tudjuk vajon kitart-e a pénz a hó végéig és jut-e arra is, ha valami váratlan költség merül fel. Stb..., stb...

A pedagógusnak szabadságra van szüksége. Szabadságra a tanítás módszerét, a haladás sebességét, a tananyag elsajátítási sorrendjét és ütemét illetően. A pedagógus a jövőnk... Már hosszú ideje nem vesszük ezt tudomásul. Túl sok idő ment már veszendőbe... Egyik kormány sem dicsekedhet ez ügyben, de most a helyzet rosszabb, mint bármikor...

2022. 02. 27. Hír: Média, hírek, tájékozódás, vélemények, emberség...

Erről jut eszembe...

Olvasom a híreket, a véleményeket és értetlenül, néha döbbenet, néha csak csodálkozva nézek... Nem értem... Nem értem, hogy miről beszélnek, hogy hogyan lehet megingathatatlan véleményeket kialakítani, okosnak lenni, sőt okosabbnak lenni... miközben egy ország területét egy másik ország katonáinak a lábai tapossák...

Sokan kimondják, sokan éppen csak nem mondják ki, hogy: Úgy kell nekik, megérdemlik, mert... valamikor valamilyen politikusuk vagy néhány szélsőséges ezt vagy azt mondta, mert milyen törvényt hoztak és az ő országuk is mit csinált, meg különben is náci, mert a második világháborúban....

Komolyan? Tényleg ez van? Mentségeket találunk a háborúra vagy talán még örülünk is neki, hogy: Most megkapták, úgy kell nekik!

Hova „fejlődhet” még az emberiség? Ez az európai, keresztény gondolkodás? Persze látom én, hogy ugyanakkor a háború elől menekülőket mennyien segítik, meg persze rengeteg józan véleményt is olvasok, de mégis...

Mondhatnánk, hogy már az is öröm, hogy most nem jelennek meg a kormányzati óriásplakátok, hogy mihez tartsák magukat a menekültek...

Nincs különbség. Aki menekül, az menekül...

Nem menthetünk föl senkit aki háborút indít!

Nem hihetünk el mindent, amit olvasunk, látunk!

Van nem is egy az oroszok által fenntartott vagy támogatott weboldal, internetes portál, újság és egyéb média is, amelyek ontják a félrevezető, a saját álláspontjukat igazoló, a másik felet negatívan feltüntető híreket, álhíreket, hazugságokat.

Vigyázzunk! Már régen sem volt igaz, hogy minden amit a rádió mondott, amit a TV-ben láttunk, az újságban olvastunk az úgy is van. Amikor nekem egy vitában valaki azt mondta, hogy: Ez igaz, mert én ezt egy könyvben olvastam!, akkor tudtam, hogy fölösleges minden további szó...

Most kicsit nehezebb a helyzet, de van lehetőség, hogy utána nézzünk a megjelenő híreknek. Tegyük meg! Vegyük a fáradságot, hogy ellenőrizzük a hírforrást, a képeket. Nem elég az, hogy valami a mi gondolatainkat támasztja alá, attól még nem biztos, hogy igaz.

Gyakran egy állítólag tegnap készült fotóról, néhány kattintással kideríthető, hogy a neten már négy éve is megtalálható volt... Kis utánajárás kideríthető, hogy egy-egy ennek vagy annak tulajdonított kijelentés, csak egyetlen hírforrásnál jelenik meg, vagy ha többen is, akkor azok csak átvették. Akkor gyorsan ellenőrizhető, hogy ez a források-forrása vajon mennyire szokott igazat állítani...

Ha úgy gondoljuk, hogy mindez nehézkes, fáradságos, akkor legalább annyit tegyünk meg, hogy ne alakítsunk ki végleges és megingathatatlan véleményt a bizonytalan hírek alapján...

...és főként ne mondjuk, írjuk, gondoljuk a megtámadottakról, hogy úgy kell nekik és ne mentsük fel a támadót, hogy valahol megérthető, ezért vagy azért... és ezt akkor se tegyük meg, ha egy-egy ilyen hír mégis igaznak bizonyul!

Nem lehet! Nem szabad!

Tudom ám, hogy egyik oldal sem szent, sőt...

...de háború az nem megbocsátható!

Ja... és a média működéséről amit mondtam, az az országon belüli hírekre is vonatkozik... minden nap hallom azokat a híreket, amelyeknek semmi alapja. ...és mégis elhiszik. Ha sokszor és gátlástalanul mondják a hamis, hazug, torz híreket akkor sokan el is hiszik.

2022. 03. 03. Hír: -----

Erről jut eszembe...

Döbbsenten olvasom egyes ismerőseim, vagy kevésbé ismerőseim posztjait, hozzászólásait... most elsősorban a háborúval kapcsolatban...

Türelmes vagyok... általában...

Türelmes voltam... sokáig...

Ma már egyes esetekben, egyes emberek esetében a bejegyzések láthatóságát le kellett tiltanom, mert már zavarták a mindennapjaimat. Addig nem jutottam el, hogy töröljek ismerőseket... Nem jutottam el addig, mert még most sem vagyok hajlandó gyűlölni senkit... Igaz, engem néhányan töröltek, mert nem kormánypárti vagyok, mert liberális nézeteim vannak, mert nem gyűlölöm a melegeket, a menekülteket és folytathatnám... de ez az Ő dolguk, az Ő problémájuk, nem az enyém...

Nem azzal van gondom, ha valaki törekszik a „teljes”, de legalábbis a „teljesebb” kép megismerésére. Sőt! Azt kifejezetten jónak tartom.

Természetesen azt is elfogadom, ha azt mondjuk, hogy az okok, az előzmények keresése fontos. Hiszen én is szeretek utánajárni az események, a történések mozgatórugóinak.

Viszont van az a pillanata, van az a határ, vannak azok az események, amelyek esetében már nincs helye az „okoskodásnak” (bocsánat a szóért).

Nem lehet azt mondani, hogy: „Nem vagyok híve a háborúnak, de...”

Nincs „de”! Nincs felmentés!

Nem fogok hasonlatokat és példákat hozni, nem fogok ellenérveket szembeállítani érvekkel, nem fogok vitatkozni... erről NEM!

Nem érdekel, hogy az oroszok vagy az ukránok, vagy az amerikaiak, vagy a tudom is én kik...

Nem érdekel, hogy mit tettek a távoli, vagy közeli múltban, most a jelenben élünk és szeretnénk még a jövőben is élni...

Nem érdekelnek a vélt vagy valós sérelmek... most nem!

Miért?

Mert ezt a megoldást, ami a háború, nem fogadom el!

Nem is megoldás!

Mit is old meg?

A háború többnyire újabb háborúkhoz vezetett...

...és ne gondolja senki, hogy nem tudom: háború nélkül is lehet rengeteget ártani az embereknek, a világnak. Ezek egy részét is elfogadhatatlannak, sőt megbocsáthatatlannak tartom, de most a háborúról van szó...

Szerény eszközeimmel szót emeltem a háború nélküli gyalázatok, hazugságok, erkölcstelenségek ellen is. Ezekben az esetekben is voltak akik nehezményezték mindezt és megszakították velem a kapcsolatot. Én az ilyen ügyek esetében elnézem (ha meg nem is értem) a más véleményeket. Az emberekről alkotott véleményemnek az alapját nem ezek képezik. Így még jó barátom is lehet, aki mindezeket másként látja.

A háborúval más a helyzet!

Itt nem tudom elfogadni ha bárki, bármilyen alapról kiindulva felmentést próbál találni. Még akkor sem, ha eredeti szándéka nem ez.

A háborút nem lehet relativizálni!

A háborúban nincs semmi emberi... embertelen...

2022. 03. 16. Hír: ...diákok tüntettek a Kossuth-téren...

Erről jut eszembe...

Már be volt készítve néhány téma, hiszen minden nap van több is, amiről írni kellene... legalábbis úgy érzem... Most aztán a nemzeti ünnep kapcsán, az elhangzott beszédek és egyéb megnyilvánulások, a háború és a sok hazugság kapcsán sok-sok oldalt tudtam volna teleírni.

Most mégis másról írok és végre nem a keserűség, a düh hanem a büszkeség, a remény készlet írásra.

Mert igen, büszke vagyok... büszke vagyok a diákokra, akik tanáraik érdekében tüntetnek, kiállnak azokért akik tanítják, tanítanak őket. Ne, ne gondolja senki, hogy azért mentek ki, mert el lehetett lógni az iskolából... nem! Azért mentek ki, mert azt gondolták, hogy valamit nekik is tenniük kell! ...mert a helyzetről ők is értesülnek, ők is tudnak az eseményekről és van véleményük.

Tudom én, hogy akár legyinteni is lehet, hogy: ugyan már, néhány unatkozó, balhét akaró, lógós tini kimegy hangoskodni. Nem számít ez semmit!

Nos, de nagyon is számít! Számít, mert minden lavina egy apró, gördüléssel indul...

Nem, nem gondolom, hogy ez fog mindent megváltoztatni.

Nem gondolom... de hiszem, hogy hozzá tesz a változáshoz!

Hiszem, hogy a gyerekek bizony tanulni akarnak!

Tanítottam és néhány srácot most is tanítok! Értelmes, okos gyerekek és bizony rengeteg hiányosságuk van, amit tudniuk kellene, de az eddigi években nem jutott elég energiája az iskolának, az ott tanítóknak, hogy megtanítsák mindazt amit kell, csak azt tudták megtanítani, amire idejük, energiájuk van a rengeteg ostobaság, a töménytelen adminisztráció, a rengeteg korlát és előre meghatározott mindenféle miatt.

Én sok-sok évet tanítottam és bizony ott, akkor az iskolában, amikor éppen dolgozatot íratok, rendreutasítok valakit, magyarázom az anyagot vagy éppen a gondolkodásról, a viselkedésről, a kultúráról beszélek nekik, akkor nem mindig érezni, hogy mindez mit jelet, számít-e valamit? Mindez csak akkor derül ki, amikor valamikor később, már felnőttként találkozom velük újra... és boldoggá tesz, hogy nincs olyan korábbi tanítványom, aki ha meglátja, hogy szembejövök az úton, akkor átmenne a másik oldalra...

Igen! A tanárokat meg kell (meg kellene) becsülni! Társadalmilag és anyagilag! Jelenleg a diákoktól kapnak megbecsülést (és néha a szülőktől)!

Hogy van-e olyan tanár, aki nem végzi lelkiismeretesen a munkáját? Van. Természetesen van (bár én nem nagyon találkoztam ilyennel), mint ahogy minden szakmában van...

...és van-e olyan egykori tanár, aki már nem az iskolában dolgozik, bár kiválóan végezte a munkáját? Van.

...és ha megfelelő megbecsülést kapnának a tanárok akkor ez utóbbiak nem mentek volna el és azoknak akik esetleg nem tanárnak valók már nem lenne hely az iskolában...

Elfogadhatatlan, hogy már sok-sok éve gyakorlatilag érdemben senki nem áll szóba a tanárokkal. Mindig volt az oktatás területén probléma, de mindez mára már tarthatatlan...

...és ha észrevettétek, akkor most még a sztrájkjogról nem is ejtettem szót...

A lényeg, hogy nyugdíjas tanárként nagyon büszke vagyok minden volt és jelenlegi diákomra, de azokra különösen, akik próbálnak tenni is valamit... Tanárnak, diáknak, szülőnek közös az érdeke... akkor hogyan lehet mindezt figyelmen kívül hagyni?

nekem-neked

nekem a ma
neked a tegnap
talán a jövőben
lesz még egy közös nap

neked a hit
nekem a tények
hitem nekem is van
de nem is ez a lényeg

nekem a jó
neked a még jobb
ha nem is úgy gondolom
te azért csak mondd

nekem a csend
neked a lárma
érteni nem akarsz
az igazság fájna

neked a vágy
nekem az álom
én az álmaimra
már nem csak vágyom

nekem a csók
neked a vagyon
te egyre gazdagodsz
...én meg boldog vagyok

én nem tudom...

én nem tudom mit jelent a visító félelem
amikor kettéhasad a levegő
és robaj
és rombolás
és tűz
és sikoly
és minden összedől...

én nem tudom
 milyen szaga van
 a felszálló füstnek
 az égett betonnak
 a perzselt bőrnek

én nem tudom
 milyen amikor látom összeesni
 azt akit szerettem
 milyen amikor érzem, már nem lehetek
 többé ugyanaz, aki vele együtt lehettem

én nem tudom
 milyen amikor a házak helyén
 égre kiáltanak a rozsdás vasak
 és a közös nevetést hordó szobák
 már csak szétporladt falak

én nem tudom
 milyen ha nincs már otthon
 milyen ha ölnek körülöttem
 milyen ha érzem minden hiába
 mások már döntöttek felőlem

én nem tudom
 milyen mikor eljön az este
 és nincs senki aki betakar
 és nem tudhatom, hogy van-e még sorsom
 és ha van, akkor velem mit akar

én nem tudom
 milyen az a fájdalom
 amikor felszakad a testem
 milyen ha mégis van aki azt mondja:
 mindezt magamnak kerestem

én nem tudom
 milyen az a város ahol a tűz és a romok
 eltemetik az egész ifjúkorom
 az emlékeim mind elhamvadnak
 nem tudom van-e amit megőrizhetek magamnak

én nem tudom
 lehet-e még valamikor nevetni
 amikor olyan sokat kell temetni
 álmokat, családot, a szerető embert
 és a hitet, hogy elfelejthetjük a fegyvert

én nem tudom
 milyen amikor a tehetetlenség véres könnyei
 rászáradnak az arcomra
 és már nincs semmi menedék
 mert az egész világ összehányva egy halomra

én nem tudom, hogy ahol élni nem lehet
 lehet-e élni ott, ahol a nevem
 már csak: célpont
 én nem tudom

én még nem tudom...

Kovács Éva

Szakáldon születtem 1941. június 20-án. Négyen voltunk testvérek, én voltam a legkisebb. Az általános iskolát szülőfalumban, a gimnáziumot Miskolcon végeztem.

Először gyógyszerértári asszisztens voltam, majd banktisztviselőként dolgoztam tovább 40 éven át. Ez lehet, hogy kicsit „száraz”-nak tűnik, de én szívesen csináltam. Embereket szolgáltunk egy olyan területen, ahol ők kevésbé voltak járatosak.

Jelenleg nyugdíjasként karitatív munkát végzek.

Családunk: fiam, menyem, két tündéri unokám, a férjem lánya és férje.

Dr. Varga Endrével élek Miskolcon több mint 30 éve, boldog házasságban.

Orvosi rendelések

Kardiológiai rendelés 2016. 10. 06. Beutaló kelte: 2016. július hó. Hamarább nem tudtak fogadni.

Magyarországon vagyunk. Én valószínűleg szegény ember vagyok. Úgy hallottam, hogy van aki "fogad" egy orvost, aki műsoron kívül mindig rendelkezésére áll. Ilyenkor külön zsebpénzt illik adni. Én is adnék, ha az az ára, de fogalmam sincs hogyan kell azt csinálni. Van olyan orvos, aki elvárja, de van aki megsértődik. Vagy azért sértődik meg, mert kevésnek tartja, vagy azért mert megalázó, lekenyerező érzés számára.

Most mit tegyek? Én 50 éven át dolgoztam, SZTK-t fizettem, soha nem kaptam kenőpénzt.

A fizetésem éppen elég az életmódom költségeinek kifizetésére. Az egészségemet nem megvenni akarom. Bár egyszer egy fiatal férfi, az egészség megőrzését hirdető reklám hadjáratában azt mondta:

– Tudja, a legjobb üzlet az egészség! Segítsen nekem ezt a mágneses karkötőt eladni, legyen az alvállalkozóm!

Engem ez a kijelentés megdöbbsentett és taszított. Az egészséghez mindenkinek alapszinten joga van. Úgy, mint a levegőhöz, a vízhez, a napfényhez stb. Az egészség nem üzlet. Orvosainkat is azért fizetik, hogy ezt a feladatukat, mely nagyon megterhelő feladat, el tudják látni.

Tudom, hogy a gyakorlatban ez már nem így van. Az élelmes, rámenő orvosok már külföldön vannak, ahol ötször annyi fizetést kapnak.

De én itt élek Magyarországon, most itt vagyok a Szent Ferenc Kórház hosszú folyosóján, itt ülök a többi beteggel együtt, s várom a főorvos urat.

A folyosó kb. 100 méter hosszú, fehér színű csempével borított, melyen kb. 70 cm. magasságban zöld vaskorlát fut végig, hogy az emberek szükség esetén meg tudjanak kapaszkodni. Ezzel szemben a folyosó másik oldalán fehér műanyag székek sorakoznak. Közbeiktatva többféle rendelők nyílnak közöttük: tüdőrendelés, belgyógyászat, kardiológia, diabetikai rendelés stb.

A folyosó tömve beteggel. Én 9 órára jöttem, de a főorvos úr késik. Van amikor csak 11 órára ér ide. De türelmesen várnom kell. Izgalmas.

Nézem a betegeket. Aránylag egészségesnek néznek ki. Ők kontrollra jöttek, ambuláns rendelésre. A súlyos betegek fent fekszenek az emeleti a kórtermekben.

Nekem úgy tűnik, még 2 órát várnom kell. Türelmesen. Hálásan. Jó, hogy eljöhettek valahová, ahol megértik, hogy szorongok, félek, ha összevissza ver a szívem.

Közben megjön az orvosunk is sietve, s bemegy a rendelő helyiségbe. Közben feltűnik egy hordágy, melyet egy tetovált karú fiatalember tol. Az ágyon egy idős, szenvedő beteg férfi fekszik. Természetesen ő az első, ő az aki legjobban, legsürgősebben kezelésre szorult. Ilyenkor érzem igazán, hogy milyen szerencsés vagyok, hogy én csak várok, még ha órákat is.

15 perc múlva behívják a legidősebb beteget Erzsike nénit, aki 92 éves. Ezt követően egy fiatal, ismerős nőt szólítanak, majd végre én is hallom a nevemet: Kovács Veronika.

Bemegyek, illedelmesen köszönés..

– Vetközzön le derékig, üljön a vizsgáló ágyra – mondja az orvos.

Idegeseknek, türelmetlennek látom. Lehet, hogy egyedül van a kardiológián? Fent vagy 50 fekvő beteg, idelent 30 fő vár vizsgálatra..

– 1 éve nem volt nálunk. Mi a panasza?

– A nyáron nagyon gyorsan vert a szívem. Leírtam, s ott van a feljegyzés az átadott kartotékban.

Idegesen forgatja..

– De most jól van?

– Igen, de... – mondanám a panaszomat, de nem engedi.

– Ne szóljon, most én beszélek. – s diktál az asszisztensnőnek.

– Lásd a leírtakat.

– De közben történt vagy 2 napja, hogy... – mondanám azt, amiért igazán jöttem, s ami zavar, de nem engedi.

– Ne szóljon! – förmed rám, s diktál tovább.

Én ülök az ágyon, s nem értem az orvost. El szeretném mondani, hogy a buszon majdnem összeestem, hogy le kellett ülnöm a lépcsőre, hogy alig bírtam hazamenni. Egyáltalán minek vagyok én itt?

Természetesen ő birtokában van az EKG leletnek, amit 2 órával ezelőtt csináltak rólam, a korábbi betegségeim jegyzéke nála van stb.

Idegesen diktál. Majd:

– Nyugtatót szed?

– Nem.

– Azt kellene. Javaslom. Ha szedi, egy hónap múlva kontrol, EKG kontrol...

Hogyan? 4 hónapot vártam, hogy ide bejöjjenek. Hogyan lesz újabb vizsgálat? Hallgatók.

Majd hirtelen rosszul leszek. Kapaszkodom a bútorokba, ők lefektetnek. Megvizsgál, de nem szól semmit. Majd mikor kicsit jobban vagyok, köszönök és kimegyek az ajtón.

Kint leülök és pihenek. Bemegy a következő beteg.

Elgondolkozom. 75 éves elmúltam. Valahol azt olvastam, hogy az orvosok átlag életkora 60 év alatt van. Lehet, hogy én már nem számítok a szemükben "embernek"? Lehet, hogy velem már nem is kell ember módra viselkedniük?

Mert visszagondolva úgy emlékszem, hogy talán 1 percig sem tartott az az idő, amíg elmondhattam volna, mi a panaszom, de belém fojtotta a szót.

De lehet, hogy nekem kell megértőbbnek lennem. Mert nem tudom mit élt át a doktor úr az elmúlt órákban. Nem tudom milyen nehéz eseteket látott el, kinek mentette meg az életét.

Mindenesetre el kell telnie egy kis időnek, amíg én újra elmegyek a kardiológiai rendelőbe.

2018. aug. 23.:

Kardiológia vizsgálatra küldött be újból a körzeti orvos. Nagyon szédültem, gyenge voltam. Nem örültem neki, nem szívesen mentem be vizsgálatra, mert teljesen más terveim voltak. Egy számomra tetszetős országos értekezletre készültünk Veszprémbe, ahol az előadók között egy kedves osztálytársammal, Bagdy Emőkével találkozhattam volna.

Sajnos korai volt az öröm, mert egy nappal az indulás előtt újból nagy fáradtság vett rajtam erőt, s a körzeti orvosom sürgőssnek látta egy komolyabb kivizsgálás elvégzését.

Utólag kiderült, hogy nagyon okosan tette, hogy beutalt a kardiológiára, mert onnan már haza sem engedtek. Egy óra múlva már a Semmelweis kórház kardiológiájának intenzív osztályán feküdtem. Megállapították, hogy pitvarfibrillációm és szívritmus zavarom van.

Több napos kezelés után elaltattak, és árammal kiütötték a szívemet, majd újraindították és felébresztettek. Ez számomra nagyon szokatlan és ismeretlen gyógymód volt.

Az ébredéskor nagyon boldognak éreztem magam. Ezek után még néhány napot a kórházban töltöttem, majd hazaengedtek. Ekkor nagyon hálás voltam több orvos összmunkájáért, mert megmentették az életemet.

Az életem nem változott meg ezek után, de jobban figyeltem magamra. A túl súlyosnak érzett tárgyakat nem emelgettem. A testvéremtől kaptam ajándékba egy "Banya-tankot" (kerekes szállító eszközt). Ezzel könnyebb volt szállítanom a megvásárolt élelmiszereket.

Kardiológiára rendszeresen vissza kellett járnom kontroll ellenőrzésre 4-6 hónaponként.

Lassan visszaszoktam az aktív koromban végzett munkavégzéshez.

S ekkor berobbant a COVID-19 vírus, mely könyörtelenül minden szabályt felrúgott.

Időnként ezek után is jelentkeztem vizsgálatra, illetve kértem vizsgálatra időpontot, de mindig azt a választ kaptam, hogy nincs időpont, majd próbáljam meg 2-3 hónap múlva, mert jelenleg a főorvos úr a Covid osztályon dolgozik.

Szerencsém volt, hogy csak kontroll vizsgálatra kellett volna mennem, s nem volt az eddigitől eltérő kirívó panaszom,

Lejárt egy gyógyszerem felíratási lehetősége, de a kijelölt asz-szisztens ezt telefonon elintézte, feltették az engedélyt a "felhő-be", melyet onnan a körzeti orvos le tudott venni. Természetesen rendelési időpont most sem volt.

De az élet ment tovább. Fogorvoshoz kellett volna mennem, de a kezeléshez engedélyt kellett volna kérnem a kardiológiai főorvos úrtól.

Nem kaptam időpontot.

2022. március: 2020-ban látott utoljára kardiológus.

Ismét telefonáltam, többször is. Időpont nincs.

Telefonáltam, telefonáltam, telefonáltam...

Elgondolkoztam. Élni szeretnék még. Szükségem van ellenőrzésre, szakorvosi vizsgálatra.

Egy munkatársam említette, hogy egy okos, mindenki által tisztelt, elismert kardiológus nyugdíjba ment és magánrendelést végez a Mednyánszky út 2. sz. alatti rendelőben. Megadta a telefonszámát is.

Felhívtam a rendelőt, de nem vették fel a telefont.

Másnap csoda történt. Felhívtak telefonon, mivel látták, hogy előző nap kerestem őket. Tájékoztattak, hogy milyen vizsgálatokat végeznek, s megadták a vizsgálat időpontját is.

A kijelölt időpont előtt 24 órával üzenetet kaptam a telefonra, melyben közölték, hogy várnak, s kérték jelezzek vissza, hogy megyek-e a rendelésre. Kérték egyben az előző orvosi leletek, gyógyszerlista vitelét is.

A kijelölt időpontra, április 29-én fél 11 órára elmentem a rendelésre. A "Földes Ferenc" Gimnázium szomszédságában rá is találtam a magánrendelőre. Tágas, kellemes előcsarnokba léptem be.

Kedves asszisztensnő fogadott, felvette az adataimat, majd különféle vizsgálatokon estem át. Először az asszisztensnők végeztek vérnyomásmérést, testsúly megállapítást, megnézték EKG-val a szív működést, majd ezt követően a Főorvos úr vizsgált meg.

Személyesen kérdezte panaszaimat, átnézte az általam szedett gyógyszerek listáját.

Az orvosaim által felírt gyógyszereket elfogadta, de a vérnyélkül kapható, vagy a Herbáriában vásárolt és a külföldről behozott gyógyszerek felügyelet nélküli szedését már megkérdőjelezte. Helyesebbnek tartotta az egészséges táplálkozásra való odafigyelést, hiszen abban az esetben a szervezet megkapja a szükséges tápanyagokat és vitaminokat.

Tetszett a szemlélete, jól esett az udvarias tájékoztatás, a figyelmessége.

Igen, itt azt éreztem, hogy örömmel fogadták, hogy hozzájuk fordultam, hogy szükségem van rájuk. Ezt tükrözte nemcsak a Főorvos úr, hanem az asszisztensek mosolya és viselkedése is.

De jó lenne ezzel találkoznom a saját SZTK szakorvosaim birodalmában is, ahol jelenleg a túlterheltségtől sokszor még a telefont sem tudják felvenni. Bízom abban, hogy a COVID vírus kivégzése után ott is kisüt majd a nap, s az arcokon mosoly fakad.

Kovács József

Apám akarata szerint Józsefként tartottak a keresztvíz alá. Szerény időszámításom kezdetétől – mivel én voltam a család legifjabb sarja – hát Öcsiként épültem be a köztudatba. Aztán Jócó lettem és Kovács a gimnáziumban, a széljárástól függően változva. De Kokó voltam a Seregben vagy egyszerűen csak Katona. S mikor kiléptem az életbe, és be a könyörtelen mókuserékbe, „elvtárs-világban” ugyan mi is lehettem volna, hát persze Kovács elvtárs. Letettük az elvtársat, s „úri-világ” jött helyette. No, mi lett akkor belőlem??? Az bizony, persze: Kovács úr... Aztán Józsi bácsi – bár észre alig vettem... A lépések most már lassulnak, a tekintet mélázva réved a ködpárás múltba, s Te, ki most együtt merengsz velem egy darabka időn át, légy vendégem egy szikrázóan gazdag, megkopott életen átsuhanó, melankolikus sétára.

A bemutatkozást kedves szerzőnk írta, de már nem olvashatja velünk a kötetet. Emlékét őrzi ez az írás. Nyugodjék békében!

Nem vagyunk egyedül

Már két napja esett szakadatlanul. Korábban nagy hidegek voltak, a föld kirepedezett és kopogósra fagyott. Varjak gubbasztottak unottan egy-egy kopasz fa ágán, őket nem érdekelte a zord idő. Aztán jött egy kis enyhülés, az ég csatornái megnyíltak, s hullani kezdett bőségesen a mennyei áldás. Vattapamacsszerű hópihék simultak a világra. A hangok eltompultak, a mozdulatok lelassultak.

Ünneplőbe öltözött a település. Már ideje is volt, hiszen ma szent karácsony napjára eszmélt a világ. Ünnepe volt ez gyerekeknek, felnőtteknek egyaránt. Az év legfontosabb napja. A szeretet, a béke, az összetartozás ünnepe.

Kötött sapkáját jól a szemébe húzta az Öreg, de sálat nem kötött. Nem szerette. Pufidzsekijének gallérját felhajtotta, s a cipzárt egészen az orráig felhúzta. Vastag nadrágjának szárát hótaposójába tűrte. Mikor a kijárat felé indult, az előszobai tükör előtt egy pillanatra megállt. Még maga is elmosolyodott a látványon. Úgy nézett ki, mint egy Michelin-figura.

– Nagy dolog. A praktikum a fontos, nem a flanc – gondolta és kilépett az ajtón. A hó lábszárközépig ért, pedig ma már egyszer eltakarította. De ahogy a hóesés nekiveselkedett, úgy tűnt, ebből bizony lesz még egy lapátolás estig.

– Mert ha tél, akkor legyen tél – gondolta a természetfelelős, és tett is róla.

Az Öreg nem sokat morfondírozott, nekiállt és csinálta a dolgát. Szisztematikusan két oldalra lapátolta a havat az útról. Egyenletes ütemben dolgozott. Se nem lassan, se nem gyorsan. Még aktív korában megszokta ezt a típusú munkavégzést. Tempósan, de kiegyensúlyozottan. A többiek már erősen fújttak és törölgették a homlokukat, míg ő ugyanolyan ritmusban végezte a dolgát, mint ahogy elkezdte. Így aztán mindig egy orrhosszal mások előtt járt. S ez nem változott akkor sem, amikor vezető beosztásba került, s feladatai megsokszorozódtak. De ez már a múlt. Most meg a hólapátolás. Ez pedig a jelen. Már a nyugdíjasok kiszámított kenyerét ette.

– Jut is, marad is – mondogatta néha kesernyésen –, ha nem vagy túl mohó, és nem eszel sokat.

A hó csinos kis kupacokban telepedett meg sapkáján és vállain. Észre sem vette. Csak dolgozott. Jólesett a mozgás. Hiszen korábban, amikor a fővárosban laktak, sosem kellett ilyen dolgokkal foglalkoznia. Egy pillanatra megállt, s eltöprengett a múlt történésein.

– Az a néhány tíz év, hogy elröppent! – futott át az agyán, aztán ismét nekilátott, s a hóval együtt igyekezett néhány hulladékot is lapátra tenni, ami felsejlett a múlt ködéből.

Már bácsizták rendesen, amikor eljött az idő. Szó nélkül felállt, s átadta helyét az utódjának. Csendben távozott. Még a hozzá legközelebb állók is csak az utolsó pillanatban tudták meg, hogy másnap reggeltől már másnak kell beszámolni a részlegek munkájáról. Nem búcsúzott. Nem szerette a felhajtást, a hangos ceremóniákat.

Eleinte sokan keresték a tanácsait kérve vagy csak azért, hogy sajnálkozzanak távozása miatt. Emberei megszokták, hogy törődik velük. Aztán ritkultak a telefonok. Hiába, minden csoda három napig tart. És szép lassan kihullott a köztudatból. De hát így van ez rendjén. Nincs megállás. A dolgok mennek a maguk útján.

– Szép karácsonyunk lesz az idén is – nézett fel a házak fölé, de a sűrű hóhullás eltakart mindent. Már a kapunál járt, de az utcai frontot is el kellett takarítania, hogy a gyerekek kocsival be tudjanak állni, egészen a ház elé. Mert ma végre ismét együtt a család. Gyerekeik férjestől, feleségestől meg ők, a szülők. Szép lesz. Szerette ezeket a ritka együttléteket. Kedves hagyományokat őriztek a szentestével kapcsolatban. Egy-két pohár szikrázó kisüsti, egy jó fazék halászlé – nagy műgonddal elkészítve, aztán a tepsis hús többféle húsból, friss kacsamájjal és egész gombafejekkel. Vörösbor és pezsgő, kinek-kinek szája íze szerint. Meg az elengedhetetlen bejgli. Az Öreg a gondolatra jókorát nyelt. Pedig nem volt egy nagy evő.

És tulajdonképpen még nem is volt olyan öreg. Hatvanas éveinek közepén járt. Apróbb bosszúságokat leszámítva még egészsége is rendben volt. Haja már inkább ezüstös, de még mindig volt mit megfésülnie reggelenként.

Az Öreg. Aktív éveiben akasztották rá ezt a nevet fiatalabb kollégái. Nem gúnyból, inkább tiszteletből. Nem zavarta. Elfogadta, mint mindent, ami mögött jó szándékot érzett.

Az ünnepi vacsorát követően mindenki az öblös fotelok „társaságát” keresi, s kimondatlanul is egyöntetű a vélemény, hogy az utolsó falatokat már nem kellett volna.

Aztán csendes beszélgetés indul, s a szavak közé – alkalomhoz illő – lágy muzsika kúszik. Gyertyát gyújtanak mindazokért, akik már nem ünnepelhettek velük, de szívében mindegyikük érzi, hogy teljes a volt s a valós szeretteinek köre. S amikor megszólalnak az Ave Maria bevezető akkordjai, tétova mozdulattal keresik egymás kezét. A tekintetek befelé fordulnak, s mérlegre kerül elmúlt életük minden gyarlósága. De a megfáradt föld ráncai kismultak. Kérges öklök szelődültek simogatássá, s a Rossz most lehajtott fővel bújt el a világ legtávolabbi zugába. Mérhetetlen nyugalom terült szét a földön. Béke költözött oda is, ahol korábban az elégedetlenség és gyűlölet vert tanyát. Kellett ez a csendes alaszállás, ez az őszinte számvetés. Kellett, hogy a tévelygések nyomasztó súlya alól feloldozást nyerjen most mindaz, ami él és mozog. Aztán az Örömöda felzúgó dallamaira egyszerre szakad ki mindenkiből a megkönnyebbülés sóhaja. Apró fények gyúlnak a tekintetekben, boldog kézfogásba simul minden jó szándék, s reményteli szívvel suttojják egymásnak: Boldog karácsonyt!

Az Öreg lesöpörte hótaposójáról a rátapadt havat, néhányat dobantott a küszöbön, aztán bement a házba. Gyorsan megszabadult kinti gönceitől, kényelmes mackóba bújt, majd a nappaliba ment. Már erősen sötétedett. Az asszony a kishálóban vasalta az ünnepi asztalra szánt abroszt, s csak a résnyire hajtott ajtón keresztül szűrődött ki egy keskeny fénycsík. A szoba félhomályát friss fenyőszag töltötte meg. Szerette ezt az illatot. Elmúlt, régi karácsonyok emlékét idézte, amikor a gyerekek még kicsik voltak. Mindig feszült várakozással volt tele a lakás. A Jézuska-várás gyönyörű ideje.

Sűrűn készültek a kívánságlisták, s Apának postáznia kellett őket. És a csodák beteljesedtek minden év december 24-ének estéjén. Mert a gyerekek hinni akarják a csodát, így a csodák igenis léteznek.

Azóta eltelt sok-sok év. A gyerkőcök átélték a felnőtté válás szépséges gyötrelmeit, de a szenteste tiszta áhítatát azóta is a szívükben hordják. Az értékredek átalakultak. Az igazi ajándékot most már egymás közelsége, a kezek összefonódása, a közösen eldúolt karácsonyi énekek és az eltávozottakért mondott csendes Miatyánk jelentette. S ezeken az estéken mindenki úgy érezte, a legszebb ajándékot ő kapta.

– A csodák tehát élnek tovább – mormolta maga elé az Öreg, de a villanyt még mindig nem volt szíve felkapcsolni. Mélyen beszívta a tömény fenyőillatot, s magába zárta a pillanat tökéletességét. A kora est csendje borult rá a világra. Úgy négy óra körül járt az idő, de télen ilyenkor már sötétedik. Az Öreg szeme hozzászokott a félhomályhoz. Tekintete békésen simított végig az egyszerű bútorokon, majd megállapodott a szoba közepén álló fenyőn. Még reggel állította be a masszív fatalpba. Tömött lombozatú, formás fa volt. Olyan embermagasságú. Természetes büszkeséggel uralta a szobát. Egyenesen állt, mintha a parketták alól nőtt volna ki. Ünnepeyyesség áradt belőle. Így volt gyönyörű, ahogy a Teremtő megalkotta. Az Öreg lassan odalépett a fához. Tétovázott, aztán határozott mozdulattal két kicsi gyertyát vett a kezébe, s a fa két felső oldalágára csíptetett egyet-egyet. A fehér gyertyák töve könnyű ezüstszalaggal volt körbetekerve és masnira kötve.

– Ez az – ujjongott az Öregben a felismerés. Csak néhány fehér gyertya, ahányan a családban vannak, de semmi színes fénysor, semmi vibráló fényorgona. Talán még néhány apró ezüstsín masni elszórtan, egy pár kis sima ezüstgömb, és ennyi. Nem több. Egyszerűségében lesz tökéletes. Idén ez igazodik talán legőszintebben a hóbundás szenteste hangulatához. Aztán elkezdte az ezüst masnikat a tömött, tűpárnaszerű gallyak végére felcsíptetni. És minden egyes darab után hálatelt szívvel nézegette remekművét. Tekintete időnként megrebbent, szemei furcsán kezdtek csillogni.

– Na, na, vén bolond. Ezt most azért talán mégse! – röstellte el magát. – Inkább igyekezz, mert a gyerekek nemsokára itt lesznek.

És akkor megszólalt a telefon. Hangja erőszakosan, követelőzően hasított a puha csendbe. Nehéz léptekkel ment a telefonhoz. Keze megremegett.

– Halló, tessék!

– Szia, Apa! – szólt lánya hangja fáradtan. – Ne haragudj, hogy csak most hívlak, de épp az imént léptem ki az utcára. Bent kellett maradnom egy soron kívüli megbeszélésen.

– Még ma is? Szenteste délutánján? – háborgott az Öreg lelke. – Hát van ezeknek szívük? De nem szólt, csak várt, rosszat sejtve. Hiába, hogy XXI. század, népnýúzó ez valamennyi. Bár nem is olyan rég még maga is lehúzta a napi 12-14 óráját. Ez szinte természetes elvárás volt az alkalmazottakkal szemben. Mindemellett azt is tudta, hogy lánya él-hal a munkájáért, s hivatását oly magas szinten űzi, hogy az egy nőtől már szinte csoda. Az

idegenforgalom pedig ilyenkor ünnepek táján ezerrel dübörög.

– Az utóbbi két hetem maga volt a pokol. A nagyfőnök hazautazott Ciprusra, mondván, voltunk már nagyobb kovászbán is, azt is megoldottuk. Úgyhogy pá-pá, kicsi Hungária, majd új év elején újra itt, ismét együtt. Én pedig megszakadhattam, hogy minden rendben menjen.

Az Öreg csak hallgatott, tudta, hogy még nincs vége. A feszültség ott zizegett a levegőben.

– Jokkával – folytatta a lány – alig találkoztunk az elmúlt hetekben. Egyébként ő még most is dolgozik.

Jokka a férje volt, szorgalmas, dolgos gyerek. Az Öreg nemcsak befogadta, de meg is szerette. Szinte a sajátjának tekintette. De a baj nem jár egyedül. A fiú hasonló szakterületen dolgozott, mint a lánya, így aztán vajmi keveset látták egymást.

– Úgyhogy dög fáradt vagyok – szakadt ki a lányból reményvesztetten. – A lakás repül, a szennyes hegyekben, a főzéshez még csak most szedek össze néhány dolgot, hisz holnap, holnapután ünnep.

Csend. Feszült, kínos csend. Na, most jön a kegyelemdöfés.

– Öreg este lesz, mire mindketten hazaérünk. Mosdás, öltözködés, csomagolás, aztán összekészülés az útra. Nem beszélve erről a megveszekedett időjárásról. Szakad a hó megállás nélkül. Még a körúton is csak csizmás embereket látni. A hókotrók kettesével járják az utakat, de egy óra múlva már nyoma sincs a takarításnak.

Ismét szünet.

Nyomasztó csend.

– Így hát nem marad más hátra, mint összeszedni a legszükségesebbeket a közeli bevásárlóközpontban. Aztán felveszem Jokkát, ha ugyan addigra végez, és eleveckélünk valahogy haza. Otthon feltekerjük gyorsan a fűtést, kibontunk egy üveg pezsgőt, koccintunk a szentestére – s természetesen az egészségetekre –, s ha addig még állva el nem alszunk, beugrunk az ágyba, s holnap délig alvás egyfolytában. Na jó, csak tizenegyig. Akkor aztán egy forró fürdő, összekapjuk magunkat, és repülünk hozzátok.

A lány mindezt idegesen, egy szuszra lökte ki magából. Aztán egy nagy sóhaj, de tudta, hogy nyomorultra sikeredett az előadás.

Hát, hogy is lehetett volna az gömbölyű? Hisz először, először ebben a bűdös életben nem mondhatja együtt a családdal az asztali áldást. Először nem ölelheti meg szeretteit a gyertyák imbolygó fényében, először életében nem érezheti a letisztult gyermeki áhítatot, ami mindig megerősítette hitét az elkövetkezendő idők nem várt nehézségeivel szemben. Torka elszorult, ajkai megremegtek, s szép, szomorú szemeiből kibuggyanni készült az élet igazságtalansága.

– Apa, Apa ne haragudj – zokogott fel megállíthatatlanul, s e pillanatban tehetetlenségét gyűlölte a legjobban. – Olyan tartalmas útravalót kaptunk induláskor, s most tessék. Itt van. Így fizetünk érte. De hidd el, megpusztulok a fáradságtól! Elfogytam, kifutott belőlem az utolsó szusz is. A holnappal kapcsolatban semmi koncepció. Az ágyon túl jelenleg csak a nagy semmi. Gyenge vagyok, megbuktam.

Az Öreg állt és hallgatott. Valahonnan messziről tam-tam dobok ütemes dübörgését hallotta. Egy pillanatig nem tudta, hogy lányát szeresse-e jobban vagy magát sajnálja. Aztán megszólalt, de hangja kissé rekedtesre sikeredett.

– Azt tudtuk eddig is, hogy az élet nem kívánságműsor. S azt is, hogy minden mélyrepülés után jön a felemelkedés. A szinuszgörbét már csak ilyenre rajzolták. De itt szó nincs bukásról. Az egy más történet. A hibapont inkább az energiagazdálkodásnál mutatkozik. Harminc felett az ember úgy gondolja, teljesen helyére került benne minden, összeállt a kép. Tisztában van a képességeivel, a lehetőségeivel, de tisztában kell lennie a határaival is. Csak annyival gazdálkodj, amennyi rendelkezésedre áll. S ha túl lépted a tűrési határt, úgy érzed, lenulláztad magad. De ez sem tartozik a különlegességek kategóriájába. Tipikusan a százszor is meghalni képes ember esete. Azaz másnap reggel rádöbbsz, hogy minden padlóról fel lehet állni. De ha már abszolút kilátástalannak tűnne minden, ha a hullámok már épp összezsapni készülnének feletted, még akkor is van egy utolsó esély a túlélésre. Mert itthon mindig tárt ajtók várnak az összes nyűgöddel, problémáddal együtt.

Maga előtt látta lányának fáradtságtól és sírástól elgyötört arcát, az elkenődött szemfesték maszatfoltjait, a békeidők tűnő nyugalmit. Mert az élet a könnyprizmákon keresztül most látni engedte kegyetlenebbik arcát. Keserűen vette tudomásul, hogy akik egy nyelvet beszélnek, azoknál osztódik leggyorsabban a fájdalom. De az aláhulló percek némasága már az oldódás jeleit mutatta.

– Köszönöm, Apa. Szeretlek.

– Én is, kicsim – aztán már csak a megszakított vonal monoton zúgása hallatszott.

Kezéből mázsás súlyként hullott a telefonkagyló a készülék kengyelébe. Anyja rég eltemetett nyugtató szavai motoszkáltak fejében, de a könyörtelen idő újabb rovátkát rajzolt gyöngyöző homlokára. Felesége ott állt a küszöbön, nem kérdezett, már tudott mindent. Távolodó lépteinek neszét csak sejteni lehetett. Az Öreg lelkében megállt az idő. Hirtelen zuhant rá a magány. Elfáradt benne az emlékezés, és a féltve őrzött képek most fakulni kezdett. Idejét sem tudta, mióta állt a szobában rezzenéstelenül. Mintha odaszögezték volna. Aztán megmozdult benne a muszáj. Csak nem állhat itt szoborba öntve egész éjszaka? Kelletlenül kezdte el rakosgatni ismét az apró masnikat s a kikészített gömböket a fára.

– De hát milyen szenteste az ilyen? A fele itt, a másik fele ott – dohogott magában.

– Milyen, milyen? Hát ilyen – replikázott rögtön jobbik énje. Ha egyszer fáradt. Majd néhány év múlva ő is profi lesz robotügyben. Sajnos. A ráncok megenyhültek az Öreg homlokán. Röstellte magát erősen. Nemhogy támogatná, segítené, hanem még ő is rátesz egy lapáttal. – Na hiszen, szépen vagyunk.

Pár masnit átrakott „üresebb” helyekre, hogy teljes legyen a szimmetria. Kibogozott két összeakadt gallyacskát, így végre helyére került minden. Karba tett kézzel méricskélte munkáját. A feszültség lassan oldódni kezdett.

– De hiszen holnap is karácsony van!

S ekkor ismét megszólalt a telefon. Ez nem lehet. Fülében a dübörgés ismét felerősödött. Bizonytalan léptekkel ment a készülékhez, de felesége megelőzte.

– Mi történt, kisfiam? – s az asszony hangja feszültre váltott. Az Öreg érezte, hogy ez nem a szokványos anya-fia párbeszéd.

– Értem... A lényeg, hogy sikerült. Isten őrizzen, eszedbe ne jusson! Ti is hiányoztok nagyon, de most az a fontos, hogy ép-ségben hazakerüljete.

Aztán csend. Olyan súlyos, hogy tapintatni lehetett. Végtelennek tűnő percek, kábult mozdulatlanság. A karácsonyi angyal valahogy kint rekedt az udvaron. Csak hosszú idő múltán jutottak el az asszony szavai az Öreg füléhez. Hármás karambol. A Tordai-dűlőn. Nem, ők nem. Hála Istennek. Autómentő sehol, hókotró sehol. Majd. Órák múlva. Addigra meg betemeti őket a hó. Keskeny, egysávos út. Hiszen ismered. Egy órát lapátolt, mire meg tudott fordulni. Aztán padlógáz, és iszkiri. Néha tolni is kellett.

Az Öreg most érezte először mind a hatvanöt évének a súlyát. Hívatlanul tört rá az érzés, váratlanul, tolakodóan. Végtelen fáradtnak érezte magát. Meg kellett támaszkodnia az asztal sarkában. És valami nagyon fájt ott legbelül. Mintha alkotóelemeiből szakítottak volna ki belőle néhányat. Csak egy nagy hiányjel ágaskodott benne.

– Meg hogy egy másik, kerülő úton megpróbálnak elvergődni hozzánk. Aztán majd egész éjjel remeghetek, hogy hol akadnak el. Dehogy, dehogy. Inkább hazatessékeltem őket – haltak el felesége szavai tudatának bejövő kapujánál.

Aztán már ez sem. Csak a csend. A mindent betöltő, a magas-feszültség zizegő csendje. Menekülőre fogta a dolgot. A megváltó delirium tremens. Hogy kiüsse magát, hogy padlót fogjon, de rendesen. S ha lehet, vénásan, hogy mielőbb hasson. De tudta jól, ez nem működik. Nála nem. Túl racionálisan élt mindig ahhoz, hogy ilyen olcsó megoldások mögé bújjon. Ez nem az ő műfaja. Nagyon megalázó lenne.

Állt a szoba közepén, mint akit sorsa egyedül hagyott. Hőembermagánya elviselhetetlennek tűnt, pedig az élet továbbírta történelmét, s a pont a mondat végén még igen távolinak látszott. Akadozott a gépezett. Az a bizonyos homokszem csikorgatta a fogaskerekeket. Jó lenne kifeküdni a hóra, s mint gyermekkorában, karjai, lába tárogatásával angyalkát rajzolni a hófehér paplanra. Jó lenne belebambulni a sötét égbolt selymes puhaságába, jó lenne a Hold peremén sétálni, s beleborzongani a távolság megfoghatatlanságába, de csak állt, állt a szoba közepén, s az ablakra simuló jégvirágok egyszerű boldogságát nézte.

Harangszó úszott el a házak felett halkán, megfontoltan. Szolidan terült szét a világra, de mindenki hallotta, mindenki értett belőle. Vastag kucsmák, tarka fejkendők igyekeztek a templom felé, kezük mélyen a zsebükben s piciny gyertyaláng a szemükben. Ma mindenkinek helye volt az Úr asztalánál. Ment is rendületlenül mindenki batyujával a vállán, hogy a tisztaság házába lépve megszabadulhasson nyomasztó terhétől, és fejet hajtva az örök igazság és megbocsátás előtt, szabadon ölelhesse magához szeretteit. De azokat is, akiket annak előtte nem látott vagy nem akart észrevenni.

Az Öreget is megérintette a hívó szó. Megrezzent, majd elmosolyodott. Bólintott néhányat szép komótosan, de ő majd csak később, az éjféli misére... Szerette az elnyugodott világ csendjét, szerette a hóbundás házak pislogó gyertyás ablakszemeit, szerette a várakozásteli megérkezést és a meghitt, békességes beszélgetést. De most belészorult a feszültség, megannyi kérdés és oldhatatlannak tűnő keserűség. Kínlódott.

– Hol az a híres megértés, a tolerancia? – bújt elő ismét jobbik énje. – És pont a sajátjaiddal szemben! Nem mintha mással szemben szükségtelen lenne az együttérzés. Dehogy. Csak hát ők a tied. Egy darabka belőled. Az életed folytatása. Kinek kéne leginkább megérteni őket, ha nem neked?

Nagy volt a hullámverés benne, és igen lassan akart csitulni. Ember volt, fájdalomra és boldogságra ítélt ember. Tépelődéseben valami szokatlan zavarta meg. Szétnézett maga körül. Először nem látta, csak érezte. Aztán megértette. Kékesszürke derengő fény hullott a fára. A fehér masnik, az egyszerű üvegömbök szinte életre keltek. Mintha önálló fényforrás lett volna valamennyi. A fenyőgallyakra finom ezüst lehelet ült. Igazi ledrománc. Tér és idő kihullott a tudatból. Semmi más, csak ez az áttetsző, üvegkék derengés.

– Ilyen nincs. Talán csak a mesében – villant át az Öreg agyán. Tehát nem lehetetlen. Mert ez már az újkor. A XXI. század sűrűje. Már rég nem bűn a hit, az univerzum végtelensége s a tény, hogy bizony nem vagyunk egyedül az asztal körül. Ha pedig ez így van – s miért ne lenne így? –, a mesevilág különleges helyet foglal el a világok hierarchiájában.

Gyorsan az ablakhoz lépett. Ugyanaz a fémtiszta derengés. A hóesés elállt, az égbolt tiszta és megfoghatatlanul tágas, szétszórt fényes csillagokkal, ameddig a szem ellát. És mindegyik egy külön világ. Egy távolságában, elérhetetlenségében is tisztelni való világ. Jó lenne felnyúlni, megérinteni, de még nem lehet. Még nem. S ilyenkor a halhatatlanság szele legyinti meg a legmerészebb vágyakat. Az embernek kell ez a féktelen nekilódulás, az alkotás nagysága, zsenialitása. Ilyenkor tölti be földi küldetését. S hogy a lélek se maradjon árván, ezen a tűzön kel életre az új évezred imája.

Az Öreg befelé figyel. Hiszi is meg nem is. De amikor hiszi, akkor valahogy nagyon jó. Különös harmónia lengi körül, amikor kilép a teraszra.

Odakinn csendben ünnepel a természet. A hó szikrázik, a szél még leheletnyit sem mozgatja meg a fűzfa csupasz ágait. Ahogy ellép a terasz árnyékából, őt is körbefonja a halvány derengés. S az égbolt közepén, ott, ahol mindenki láthatja, ahol érzékeivel mindenki elérheti, ott pihent a nagy csillag, a karácsonyi, összes égi nyugalomával.

Megfoghatatlan béke sugárzik belőle. Mintha milliónyi izzó fonódna össze egyetlen akarattá. És lélegzésformán lüktet, ahogy küldi az üzenetet minden itt élő számára. Segít és útba igazít. A napkeleti bölcsektől a hétköznapi tévelygőkig mindenkinek, immáron évszázadok óta. Csitítja a békétleneket, és beköszön azokhoz, akiknek egy könyv vagy televízió jelenti az összes kapcsolatot a külvilággal. Elidőzik ott, ahol a szükség türelemre tanít, ahol meszelt falak jelzik a tágas világ négy sarkát.

A szavak ilyenkor elhalkulnak, a mozdulatok szelídülnek, s a remény ismét ágaskodni kezd az emberben. És csak mesél, mesél, újjászületésről, megújulásról s egy eljövendő, mesés szép új világról. Ezt mindenki érti. Mindenki, aki érteni akarja. Legyen is most a világ bármely pontján.

– Ez már nem is annyira mese – mondja csak úgy magának az Öreg –, vagy éppen így válnak a régi történetek letisztult valósággá.

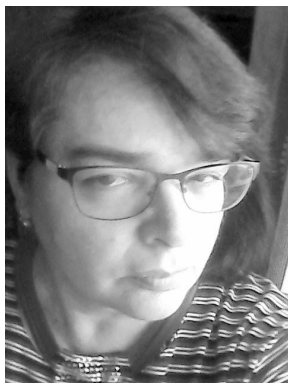
Békesség telepszik rá. Már nem okol, nem haragszik. És nem fáj. Csak egy kicsit. A hiányuk. De majd holnap. Holnap ismét magához ölelheti őket. És addig már csak egyet kell aludni. Mint a mesében. Egy halvány mosoly, a szokott egyenes tartás, s a dolgok mély sóhaj kíséretében kerülnek a helyükre.

A szobában ismét tömény fenyőillat fogadja. Egyébként minden olyan, mint korábban. Csak a fémes, derengő fény erősebb. Úgy öleli körül a fenyőt, mintha ropogós celofánba lenne csomagolva. Pedig nem történt semmi különös. Nincs megereszkedett áhítat, nincs szomorú bűnbánat, s mégis. Mintha a világ most egy kicsivel jobb, tisztább lenne.

Az Öreg csak állt, s magába szívta a karácsony gyönyörű üzenetét. Nem látta, csak érezte felesége jelenlétét. Az asszony apró keze kerges tenyerébe simult, s mikor megszólalt, az úgy hatott, mint egy felszabadult végítélet.

– Látod, Öreg? Hát mégsem vagyunk egyedül!

M. Jósvai Éva

Műszaki egyetemet végeztem, néhány évig nagy lelkesedéssel dolgoztam a szakmában. A rendszerváltás után ez a nemzetgazdasági ág elenyészett, közgazdaságtant tanultam. Jelenleg egy állami hivatalban dolgozom. Kislánykorom óta találok ki történeteket, gondolataim azonban mindig gyorsabban jártak, mint az ujjaim, így írásba foglalás híján nagyrészüik feledésbe merült. Elsősorban novellákat és iskolásoknak szóló meséket írok. Megörökítettem életem emlékezetes epizódjait, dolgozom meseregényeken, misztikus és szerelmi történeten.

Tizennégy éve indultam először irodalmi pályázaton, számos elismerést, oklevelet, díjat kaptam. Az utóbbi évek legjelentősebb eredményeként tartom számon a 2018. évi Szárnypróbálgatók nemzetközi pályázat próza kategóriájának első helyezését. Több mint hetven írásom jelent már meg válogatásokban.

Szabadidőmben olvasok, kézimunkázom, kertészkedem, segítem gépészmérnök lányomat, valamint tanár kedvesemet, és természetesen írok.

Az imádkozó sáska

A játszótér szegélyező bokrok tövében több mint egy hete megbújó piszkosfehér tárgyat minden arra tévedő kipukkadt labdának nézte. Így természetesen senkinek nem jutott eszébe, hogy hozzányúljon. A benne megbúvóknak ez nagy szerencsájukra szolgált, végzetes lett volna számukra, ha valaki felfedezi és megbolygatja őket.

– Már hatodszor világította be a bolygó felszínét a csillagának fénye... – kezdte Védi újra a megbeszélést.

– Hatodszor kelt fel a Nap... – vágott közbe halkan Zeni.

– ...és még mindig nem döntöttük el, honnan indítható a térhajó. A szondák adatait minden szempontból elemeztettük. Négy terület maradt, ami a kilövésre a megadott időintervallumban alkalmas. Az első túl nagy kiterjedésű vízfelület egyik pontjára...

– ...Csendes-óceánnak nevezik, ámbar semmivel sem halkabb, mint a többi hasonló víztömeg... – vetette közbe Zeni megint.

– ...esik, a második az egyik póluson...

– ...az északi sarki jég alatt lenne, itt Arktisznak nevezik – Zeni újfent nem bírta megállni, hogy a bolygóról való széles ismereteinek legalább egy részét ne ossza meg két társával.

– A harmadik lehetőség helye sűrű, trópusi erdőség – Védi látta, hogy Zeni újra megszólalna, ezért nagyon gyorsan folytatta –, az Afrikának nevezett kontinensen van. Itt nagy területet kellene előzetesen megtisztítanunk. Technológiánk megvan...

– Minden életet kipusztítunk ott – szólalt meg először Piro, aki a legfiatalabb lévén alig mert beleszólni a két tapasztalt terület vezető vitájába.

– A szükséges terület az itteni civilizáció szempontjából nem jelentős, az ő mértékeiket tekintve nagyjából 2 kilométer átmérőjű kör. Az ezen kívül élők csak egy fényvillanást és némi zajt érzékelnek majd, hosszú távú hatása sem lesz rájuk a kilövésnek. Maradt tehát még ez a városka, ennek bármelyik részét javasolhatjuk kilövési területnek a Tanács felé.

– Nézted már a város térképét, Vedi? – mutatott egy kis kerek fényes lapra Zeni, amelyen megjelent a város felülnézeti képe utcákkal, épületekkel, a közepén áthömpölygő tiszta vizű folyóval. A folyóra majdnem merőlegesen széles, négysávos út, mindkét oldalon évszázados fák rendezett sorával szelte át a várost, számtalan keskenyebb utcácska ágazott el belőle.

– Mint egy négylevelű lóhere! – bökött a képernyőre Zeni.

– Négylevelű micsoda? – kerekedtek tovább Piro amúgy is kerek olajzöld szemei.

– Ez egy itteni takarmánynövény, haszonállatok fogyasztják. Akkora a levele, mint a karom és egy száron általában három van belőle. Egy génmutáció miatt azonban ritkán előfordulnak négylevelű egyedek, és az a bolygólakó, aki ilyet talál, nagyon szerencsésnek érzi magát.

– És mi el akarunk pusztítani egy hatalmas négylevelűt – sóhajtott Piro.

– Szükségünk van a bolygón egy helyre, ahonnan át tudjuk lőni az első térhajót a szomszéd, párhuzamos univerzumba. Tud-

játok, milyen régóta keressük ezt! Nagypám tagja volt az első expedíciónak, akik jártak ebben a galaxisban és bemérték, hogy innen küldhető az első egység. Ez kis csillagrendszer, mégis közel száz térhajónk bolyongott benne, küldte ki a szondákat, értékelte a méréseket. És nekünk jutott a lehetőség, hogy megtaláljuk a kilövési pontot! Ti pedig akadékoskodtok néhány alacsony fejlődési szintű bolygólakó élete miatt? Innen löjünk ki az első térhajót! Végeztem! Azonnal jelentem a Tanácsnak a koordinátákat.

Vedi volt az expedíció vezetője, így Piro már lemondóan sóhajtott. Az eltelt napokban rengeteg információt begyűjtött a bolygó lakóiról. Fájlalta, hogy akár egyetlen áldozata is legyen annak, hogy az ő népe végre átjuthasson a párhuzamos világegyetembe. Zeninek azonban arra is volt ötlete, mit tegyenek, hogy ne pusztuljon el a város:

– Vedi, a koordinátákat elegendő a legközelebbi deleléskor elküldened. Addig kideríthetnénk, hogy pontosan honnan löjünk fel a térerődöt ahhoz, hogy a legkisebb kárt okozzuk vele az ittenieknek, az embereknek. Az egyik szent könyvükben – ők Bibliának nevezik – van egy rész, amely két bűnös város elpusztításáról szól. Az Istennek nevezett legfőbb úr akarja a föld színével egyenlővé tenni a településeket, ezt el is mondja az egyik ottani lakos rokonának, Ábrahámnak. Ábrahám kérleli az Istent, hogy ne pusztítsa el az összes embert néhányuk vétkes magatartása miatt. Ha talál maroknyi igaz, azaz büntelen embert, kímélje meg a városokat...

– Tudod, hogy nem léteznek teljesen tiszta lelkű emberek – gúnyolódott a megszólított.

– Tudom, de becsületesek, segítőkészek, sőt önfeláldozók viszont vannak! – vágott vissza Zeni – Nézzük például azokat, akik hobbiállatot tartanak, befogadnak kóbor kutyákat, beviszik a törött szárnyú madarat az állatklínikára...

– Csak állatszeretben tudsz gondolkodni, a másik ember tiszteletében, megbecsülésében nem? – kérdezte óvatosan Piro.

– Természetesen az a fontosabb, de most ezt vizsgálni nincs időnk. Csak egyetlen tesztet tudunk lefuttatni, hogy megnézhesük, melyik városrészt kíméljük meg.

– Én közben újabb pontosító méréseket futtattam, az optimális kilövési hely a folyó partján van, bármelyik városrész érintett lehet. Van viszont egy jó hírem is. Ha sikerül elég magas hőmérsékletű hógátat vonnunk a kilövés helye köré, akkor még tizedannyi átmérőjű kör sem kell, mint amennyit először számoltunk. Azt viszont még nem tudom, hogy a mi kis térhajónk tud-e ehhez elegendő ideig energiát adni. Inkább kezd el a tesztelést, Zeni.

– Végiggondoltam, hogy milyen állat megmentése jöhetne szóba. Nem lehet olyan, amelynek a befogadásához idő kell, kutya, macska, hörcsög, hasonlók. Olyan sem lehet, amelytől általában irtóznak vagy kártékonynak tartják, vagy itt, ilyenkor nem fordul elő. Be sem kell fogadni csak meg kell menteni az életét – így jutottam az imádkozó sáskához...

– Megint a vallás! – vigyorgott Piro – Ne olvass több itteni szentkönyvet, Zeni! Teljesen megfertőződte!

– Kétségtelenül az alakja miatt kapta ezt az elnevezést, de annyira nem ártatlan szerzet. Ragadozó rovar, fájdalmasat tud

harapni az emberek ujjába! A terv a következő: mindegyik városrészben random koordináták alapján elengedünk egy-egy rovar, amely városrészekben túlélnek, ott minden épen marad.

– Hogyan beszélsz rá négy ilyen sáskát, hogy kockáztassák az életüket a tesztet miatt. A nagyobbak akkorák, mint mi... – óvatoskodott Piro.

– Én leszek mindegyik – jelentette ki határozottan Zeni.

– Teeeeee? – erre már a mindig pragmatikusan gondolkodó Vedi szeme is még kerekesebb lett.

– Már meg is van az első koordináta, és a többi is – Zeni matatott valamit a vezérlőn, és társai előtt máris egy jól megtermett imádkozó sáska állt – Nemsokára jövök!

Nyári este lévén Irénke néninél is nyitva volt a konyhaablak. Az idős hölgy már ritkán főzött, de most egy finom borsóleves rotyogott a kéklőn hajladozó gázlángon. Úgy vélte, még negyedóra, és minden megpuhul, így egy tányér forró leves kényelmes kanalizgatása mellett nézheti majd kedvenc sorozatát a tévében. Furcsa koppanás rázta fel merengéséből. Egy furcsa zöld valami ugrott be a nyitott ablakon. Irénke néni korát meghazudtoló gyorsasággal megpróbálta agyoncsapni egy konyharuhával, de nem járt szerencséivel. A sáska elmerült a fővő levesben.

– Azt a rusnya fajtadat! Pont az én levesembe kellett ugranod! De megjártad, mert megfőttél benne! Tönkretetted a vacsorámat, te szemét! – így átkozódott magában az öregasszony, miközben kivitte és óvatosan a WC-be öntötte a levest. A sáska tetemét azonban nem látta a leguruló borsószemek, zöldségkarikák és aranylő nokedlik között...

Noha már csak pár nap volt hátra a tanévből Petinek még szorgalmaznia kellett volna a tanulást. Másnap, ha jó lesz a felelete történelemből, egyetlen közepes sem fog csúfoskodni az ötösök, négyesek között az év végi bizonyítványában. A fiú azonban csak üldögélt a könyv fölött. Kortyolgatta a finom kakaót, amit az imént vitt be hozzá anyukája, és felváltva bámulta a laptop képernyőjén váltakozó képeket és a nyitott ablakon be-belibbenő tölgysárgát. Hirtelen erős koppanást hallott az ablakpárkányon, majd a könyvespolcon, hamarost meg is látta a zaj okozóját, a hatalmas imádkozó sáskát:

– Végre valami izgalmas! – rikkantott, majd felkapta a törő könyvet és elindult a sáskavadászat. A könyvespolcon csak egy kis tálkát talált el, amiben gemkapsokat tartott, ezek szétszóródtak a szőnyegen, de a porcelán túlélte. Újabb csapások az ágyán, majd a székén, de ezek sem a berendezésben, sem a sáskában kárt nem tettek. Újabb koppanás, a rovar már az íróasztalon figyelt, Peti felkészült a döntő csapásra, lesújtott a törőkönyvvel. Teljesen biztos volt benne, hogy az óvatosan felemelt könyv alatt ott lesz a sáska szétlapított teste. Az asztallapon azonban nem volt semmi...

Jóska indulatosan csapta magára a hálószoa ajtaját. A konyhában várandós felesége próbálta a négyéves ikreket vacsorára bírni, de Csenge és Zoltánka még nem érezte úgy, hogy erre megérett az idő. Visítva, kacagva kergették egymást az ebédlőasztal körül. A második nagyfiú monoton hangon olvasott fel az olvasókönyvből, a nappaliból valami zenés tévé-műsor zajai terjedtek a házban.

– Az embernek egy perc nyugta sincs! – pufogott Jóska a tablet képernyőjének – Hazajövök az irodából, ahol egész nap cseng a telefon, özönlenek az e-mailek, egymásnak adják a kilincset a kollégák! Majd vacsorázom, ha fürdenek a kölykök... Ez a kopogás meg micsoda?

A nyitott ablak irányából jövő halk koppanás a letről felszűrődő zajok ellenére is jól kivehető volt. Jóska felkapcsolta a villanyt és meglátta a párkányon üldögélő imádkozó sáskát:

– Még te is engem bosszantasz! Na, megállj! – először az ágy végére dobott törülköző után nyúlt, de aztán jobbat talált, egy műanyag dobozt, amelyből korábban kekszet nasizott. Óvatosan közelített a sáskához, hogy leterítse a dobozzal, nem is sikerült elsőre, sőt másodikra sem, de mikor az ágyra ugrott a rovar, Jósának sikerült ráborítania a dobozt:

– Egyesével szedem ki az összes lábad! Te meg csak nézed! Aztán kihajítalak az ablakon, a kertben ugrálhatsz kedvedre! – röhögött gonoszkodó képpel a doboz alatt vergődőre. Óvatosan nyúlt a doboz alá, tudta, hogy fájdalmasat tudnak harapni a sáskák, de hiába kotorászott, nem tudta elkapni a rovar. Felemelte a dobozt, de alatta nem volt semmi...

Anna estői évek óta csendesesen teltek, gyermekei már elköltöztek messzi városokba, havonta-kéthavonta látogattak haza. Férje is megpihent már több mint három éve, a második infarktus sok volt a szívének. A hálószobában olvasgatott halk zene mellett, mikor furcsa kopogásra lett figyelmes a konyha irányából. Kióvatoskodott, felkapcsolta a villanyt, hát egy imádkozó sáska ült a konyhaasztal közepén, de érkeztére felugrott a fűszeres polcra.

– Te csináltad ezt a kopogást? – nevetett fel Anna – Jól megijesztettél! Magaddal viszont kiszúrtál, mert ha itt maradsz, éhen halsz. A bukóablakon csak befele tudsz jönni, kifele sokkal körülményesebb. Gyere, hadd fogjalak meg, kiteszlek az ablakpárkányra. Onnan le tudsz ugrani a játszótér fűvére. Ez csak az első emelet, neked ez nem magasság.

Óvatosan, mosolyogva nyúlt a sáska felé, amely bizalommal ugrott a tenyerébe. Anna kinyitotta az ablakot, óvatosan megsimította, és a külső párkányra tette a rovar:

– Innen már elboldogulsz. De vigyázz, máskor ne ugorj be lakásba, mert nem biztos, hogy ép bőrrel megúszod!

Másnap délelőtt a folyó mindkét partján, egymáshoz közeli néhány házban szinte egyszerre kisebb tűz ütött ki. A nagy erővel kivonuló tűzoltók gyorsan evakuálták a lakókat, de az olást a gyorsan extrém magasra emelkedő hőmérséklet miatt nem tudták megkezdni.

Körbezárták a területet, és már csak arra ügyeltek, hogy a tűz nehogyan továbbterjedjen a kicsit távolabbi lakóházakra, bevásárlóközpont, iskola.

A kordonon kívül hatalmas tömeg verődött össze, mindenki a házakat leste, mikor omlanak össze. Így senki sem vette észre, hogy abban a pillanatban, amikor a Nap a zenitre ért, egy erős fényvillanás kíséretében elképesztő sebességgel egy labdányi fehér gömb emelkedett a levegőbe.

A kilövés erejét gyenge szélfuvallatként észlelte a tömeg.

Mindössze egy négyéves forma fiúcska rángatta meg apukája ingét:

– Apa, mi repül ott?

Mire azonban a férfi és körötte állók szétnéztek, a gömb eltűnt a felhők fölött...

A forráság még egy nap elteltével sem csökkent a házak körül, de a tűz nem terjedt tovább. A több száz kiköltöztetett lakó és kutya, macska, kanári, tengerimalac közül senki sem szenvedett komoly sérülést. Néhányan átbújtak a kordon alatt, de pár méter megtétele után az elviselhetetlen forráság miatt visszafordultak. A tűzoltók is tehetetlenül álltak, közelebb menni a forró épületekhez nem tudtak, de a lángok terjedése egyik épületen sem látszott. A harmadik nap reggelére az épületek annyira lehűltek, hogy a tűzoltók be tudtak menni. Mindegyik épületben találtak egy-két többé-kevésbé kiégett helyiséget, de néhány bútoron, szőnyegen, függönyön kívül alig volt elszenesedett berendezési tárgy. Másnap már a lakók is visszaköltözhetnek.

Az öreg, már meglehetősen rosszul látó János bácsi már másodszor kotorta végig botjával a játszótér melletti bokrok alját:

– Ezek szerint más is észrevette – morgott a bajusza alatt –, jó erős bőrfocinak látszott. Csak le volt engedve, de Pista barátom fel tudja fűjni. Milyen jó ajándék lett volna a dédunokámnak, annyira szereti rúgni a labdát...

Magdolna Léhi, Marhás Zsófia

Hatvannégy éve születtem Debrecenben.

Szabadidőmet olvasással, írással, kertem gondozásával töltöm. Amikor elcsendesedik esténként a ház és az udvar, versírással próbálkozom. Évek óta társ nélkül élek, ehhez az állapothoz csak hozzászokni lehet, elfogadni a magányt azonban lehetetlen. Verseim az emlékezés, a természet csodáinak felfedezése, az elmúlás elfogadása érzéseiből születnek. Alapvetően jó kedélyű, pozitív ember vagyok, az életet ajándékként élem meg. Hiszem, hogy a szeretet, a bizalom, a törődés, a barátság, a család összetartó ereje a legfontosabb emberi érzések.

Verseimet Magdolna Léhi néven írom, és osztom meg a Facebookon olvasóimmal.

Zsófia unokám évek óta rajzolgat, ebből ismét bemutatunk egy kis ízelítőt.

Utazás

Szeretni kell, mert szeretni jó
Hozzád bújni, ha esik a hó,
Figyelni a hulló pelyheket
Átölelni fázó lelkedet,
Elhinni azt, hogy velem maradsz
Hallgatni becéző szavadat,
Fogni a kezedet mikor félsz
Hogy elsodor a tomboló szél.
Szelíden átölelni téged
Ennyit szeretnék, amíg élek,
Érezni, hogy milyen jó veled
Együtt tervezni az életet,
Várni a közeledő tavaszt
Mikor az élet rügyet fakaszt,
Ránk borulnak a napsugarak
Életünk egy irányba halad.

Voltál

Mint a fák között megbúvó árnyak,
lassanként távolodik a bánat.
Nekem voltál a kezdet és a vég,
szélvészként repített felém az ég.
Csak egy kis időt maradtál velem,
nem bírtad sokáig a szélcsendet.
Magával vitt a kísértés szele,
egy csalóka ábránd ígérete.
Emléked halványuló gondolat,

mikor szellő simítja arcomat.

A lélek álarca

Reszkető lelkem magára vette az öröm álarcát,
Görcsösen kutatva a boldogság édes pillanatát,
De bárhogy űztem, kergettem a csodálatot,
Nem találtam meg az elképzelt varázslatot.

Egy nap, mikor beletörődve többé már nem kerestem,
És a szomorúság szürkességét magamra öltöttem,
A boldogság mosolygó arccal megállt mellettem,
"Felvidítalak" szólt, s örökre itt maradt velem.

Széthullott életed

Figyelem, ahogy életed darabkáit görgeted,
Összerakod, szétszeded, hiába az igyekezet.
Amit összezúztál, már örökre törött marad,
Nem sikerül helyrehozni saját hibáidat.
Hiába okolsz érte társat, barátot,
Egyedül az "egódat" hibáztathatod.

Az életben a boldogság egyik alapja,
Szeretni, vigyázni, gondolni a másakra.
Család, szeretet, barátok nélkül marad,
Aki nem tudja mit jelent az áldozat.
A boldogságot minden nap eljátszhatod,
A siker ára azonban a magányod.

Széthullott életed apróra tört darabjain,
Egyedül maradtál, keresve önző vágyaid.

Homokba karcolva

Bódító emlékeket idéz a szellő,
Illatokat kavar a tudat mélyéről.
Szerelmet ígérő tengerparti séták,
Kábulatba ejtő illatos mimózák.

Egész életemben téged szerettelek,
Szerettem, ahogy kezed fogta kezemet.
Féltem vigyáztad tétova lépteimet,
Gondosan tervezted közös életünket.

Imádtam szeretni a szerelmet veled,
Mesés káprázat volt, elillant hirtelen.
Feledve fogadalmad, más ember lettél,
Rajtam kívül mást is zsákmányul ejtettél.

Homokba kézzel rajzolt "örökké" szavak,
Továtűntek, mára csak nekem fontosak.
Érzéketlenné vált önző, hamis lelked,
Másnak hazudik igaznak hitt szerelmet.

Tudod

Szeretném mindig érezni a szerelmed,
lelkemmel féltőn átölelni lelkedet,
minden apró rezdülésben benne lenni,
a hosszú útra is kéz a kézben menni;
de most még élvezzük együtt az életet,
marasztalj szavakkal, ringass el csendesen.

Egy életed van

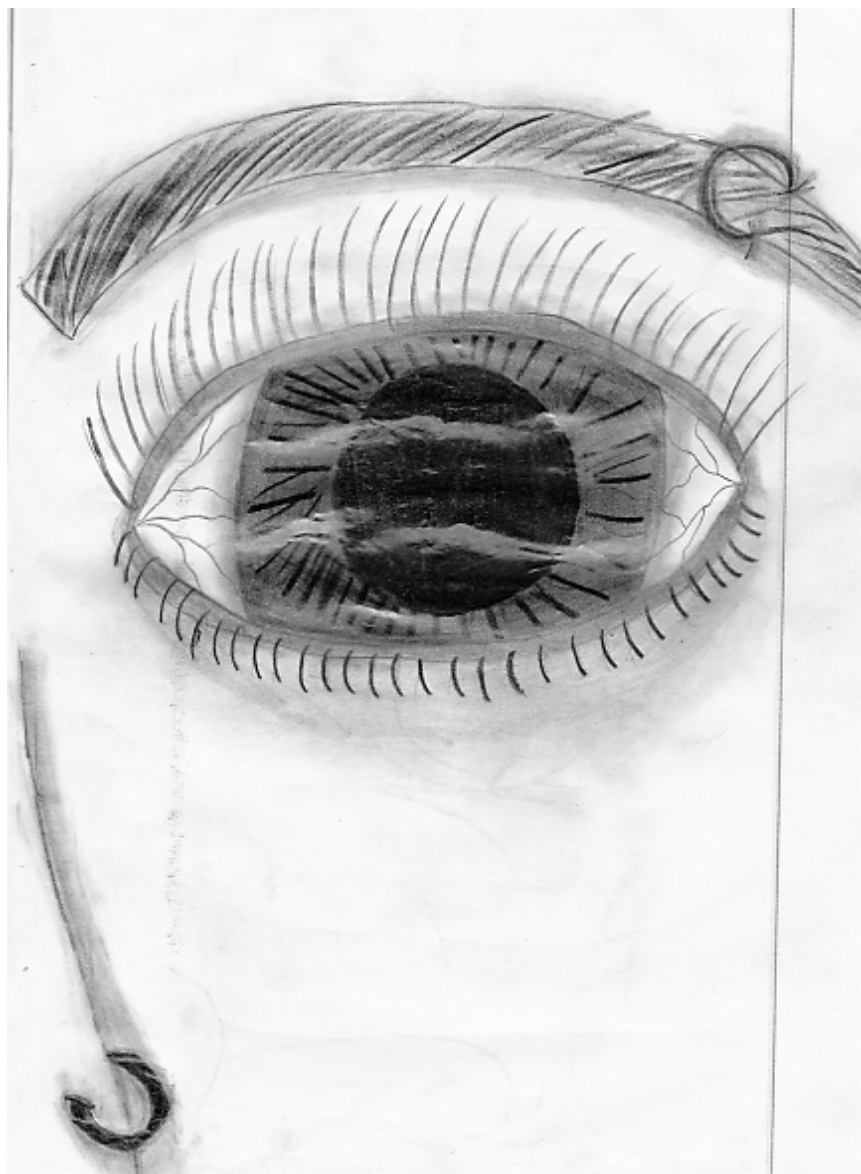
Az önző embernek nincsen párja,
Kiváltképp, ha még nagy is a szája,
Mindent elvár, követeli jussát,
Cserébe csak ordítózás dukál.

Csak dicséretet vár a semmiért,
Inkább hallgatsz, túrsz a nyugalomért,
Robotolsz egész nap a családért,
Semmit nem teszel saját magadért.

Ragyog a lakás, meleg az étel,
Úgy veszi észre, ha nem készül el,
Mosás, vasalás ez a te részed,
Amíg hódol a TV-nézésnek.

Telnek az évek, magadra hagy,
Miért kell neked ez az áldozat?
Különb vagy nála, sokkal ügyesebb,
Egyedül is megállod helyedet.

Istennek csak ő képzei magát,
De nem találja reggel zokniját,
Hagyd magára, nem érdemel téged,
Élj nélküle, de boldog életet.

Őszi esték üzenete

Este van, szobába bújnak a hangok,
Cammogó buszok ajtaja csapódik,
Kutyák rohannak át az üres parkon,
Házak falára sötétség rakódik.

Vacsora illata árván kóborog,
Utcai lámpák fénye tompán villan,
Kályhákban tüzek fénye sárgán lobog,
Őrizd a pillanatot, mert elillan.

Ajtókon kopog az őszi varázslata,
Ránk talál, mint minden évben ilyenkor,
Hallgasd, mit dalol a természet hangja:

Búcsúzom tőled, itt nem maradhatok,
Elrepülök hirtelen egy éjszaka.
Helyemet átveszi a tél hatalma.

Léleknyomok

Köd van, álmosan ébredek
Ezen a nyirkos reggelen,
Magamat visszatakaram,
A szürke csendet hallgatom.

Időnként kutyaugatás,
Siető cipő koppanás
Úzi mellőlem a csendet,
Morcosan lassan felkelek.

Kávémát egyedül iszom,
Hiányod nehezen bírom,
Mosolygok, ha rád gondolok,
Fájdalmat nem látsz arcomon.

Megtanítottad szívemnek
Gyógyítani a sebeket,
De a fájdalom nyomai
Lelkem nem tudják elhagyni.

Örökkön örökké veled

Ugye emlékszel még milyen a szerelem,
úgy érzed a föld felett lebegsz szüntelen,
csendesen dudorászol, fülig ér a szád,
semmi mást nem akarsz, csak ölelő karját
érezni, ahogy szelíden köréd fonja,
érintése vágyaidat korbácsolja.

Elveszve érzed magad a közelében,
bármit megtennél jövőtök érdekében,
hiszed, hogy örökké hozzád fog tartozni,
álmaid Ő fogja eléd varázsolni,
nélküle szürkék lennének a nappalok,
ha együtt vagytok, a Nap szívedből ragyog.

Lélekdarabkák (menedék)

Oly sok éven át mikor rád néztem,
átöleltél karoddal gyengéden,
hallgattam szívverésed dallamát,
nekem adtad lelked egy darabját.

Eltettem lelkem belső zsebébe,
szívem egy részét adtam cserébe,
reméltem, hogy jó gazdája leszel,
vigyázol rá féltő szeretettel.

Mikor vihar csapkodott felettünk,
és elfogyott egymáshoz türelmünk,
lelkemben lelked játszani kezdett,
egy gyönyörű dallamot szívemnek.

Kitisztult a sötét ég hirtelen,
kezed biztatón fogta kezemet,
fejem újra megpihent válladon,
lelkem nyugalmat lelkedtől kapott.

A remény

Bármerre jársz, mindig elkísér,
melletted áll kérdőn, amíg félsz,
akkor sem hagy el, ha feladod
az életeddel vívott harcot.

Néha azt hiszed cserben hagyott,
ha sorra jönnek a kudarcok,
pedig csendesen csak arra vár,
halld meg végre biztató szavát.

Mert átsegít minden bánaton,
és gyógyul megannyi fájdalom,
megmutatja, hogy az élet szép,
önzetlen barátod a REMÉNY.

Valami éget, valami fáj

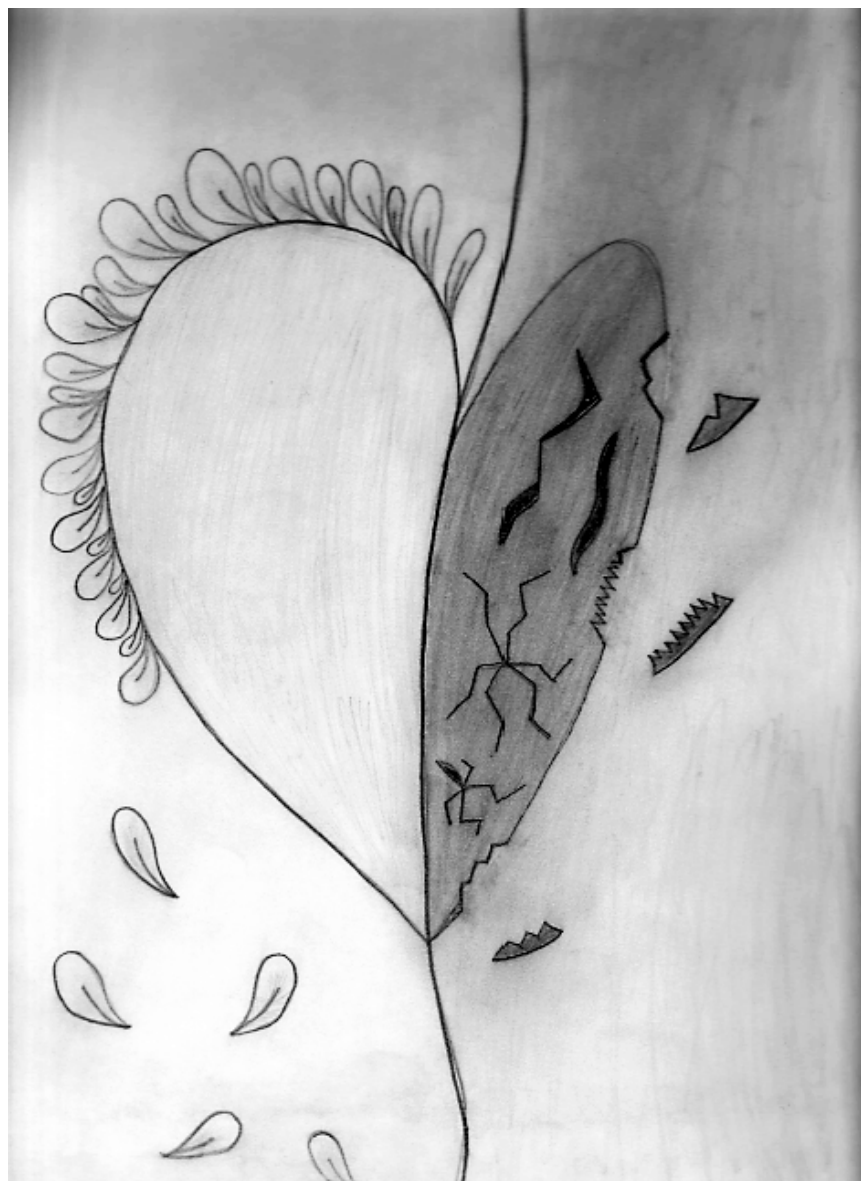
Hogyan lehet elmondani, mi oly nagyon fáj,
Éget, mar legbelül, mint a negyven fokos láz,
Felemészt lassan a kínzó, éhes fájdalom,
De kitartok, megvívom mindennapi harcom.

Egész életemben küzdöttem valamiért,
Bárhogy is harcoltam, sokszor a kudarc kísért,
A sikerhez mindig másnak volt szerencséje,
Talán csak engem tanítottak tisztességre.

Már az indulás sem volt egyszerű történet,
Nem igazán akart befogadni az élet,
És még hányszor, de hányszor akart cserben hagyni,
Harcolok, nem fogom magam könnyen megadni.

Néha, mikor kaptam egy kis szeretetmorzsát,
Feledni próbáltam a fájdalom otthonát,
Megízleltem milyen édes boldognak lenni,
A kapott szeretetből erőt meríteni.

Nehéz hátrányból indítani a napokat,
Mosoly mögé rejteni a gyötrő kínokat,
Erős lélekkel kitartani a végsőig,
Hinni kell, a csoda talán holnap kezdődik.

Szárnyak nélkül

Szárnyakkal születtem erre a világra,
Ez volt életem álomszép kiváltsága,
Szabadon szárnyaltam a fellegek felett,
Hittem, hogy csak jó dolog történhet velem.

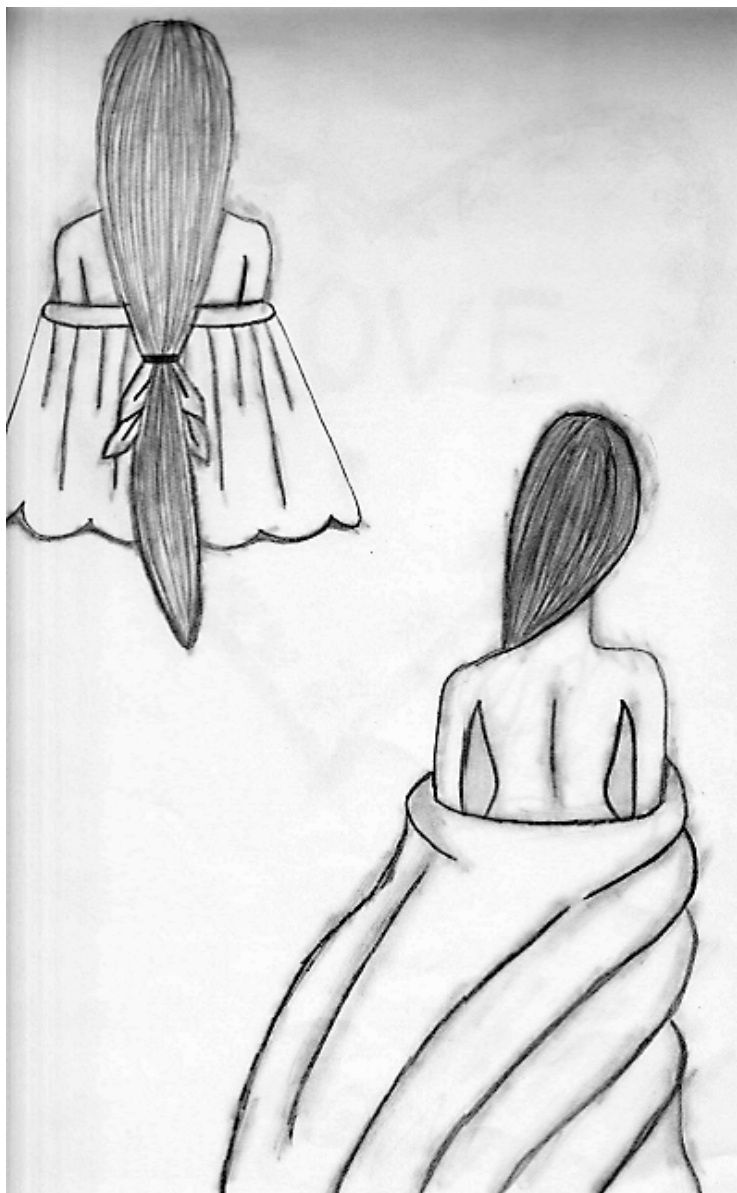
Utam során csodás vidékeket láttam,
Magammal vittem kinek nem adtak szárnyat,
Nem létezett soha semmilyen akadály,
Bármerre indulhattam, várt a szabadság.

Egy csendes őszi napon megismertelek,
Szemedbe néztem, varázsolt tekinteted,
Földön járó voltál, neked nem volt szárnyad,
Feladtam érted, hogy a világot járjam.

Letettem szárnyaim egy csendes sarokba,
Melletted rám talált álmaim otthona,
Lassan megtanultad, hogyan kell repülni,
Mosolyodnak tudtam igazán örülni.

Bár más tollával nem illik ékeskedni,
Szárnyaikkal egyre messzebb mertél menni,
Már nem vágytál hozzám, a közös otthonba,
Úgy bántál velem, mint egy gonosz mostoha.

Ma már messze repülsz rabolt szárnyaiddal,
Egyedül hagytaál együtt szőtt álmainkkal,
A földön járva még vár millió csoda,
Csak álmaimban szállok a csillagokba.

Hajnali ébredés

Csendesen nyújtózik az éjszaka,
másik oldalára fordulva, lágy
szellővel a tájat betakarja,
égre írja a szerelem dalát.

Álmainkat vigyázza reggelig,
majd elillan a hajnali fénnel,
a nappal lassanként megérkezik,
felvértézve ezernyi reménnyel.

Az éjszaka kísértő árnyai
sötét házfalak mögé rejtőznek,
megkönyékeznek gonosz vágyai,
ha nem figyelsz könnyedén legyőznek.

Maradj a napos oldalon, és tégy
lelked polcain apránként rendet,
hogy elmondhasd egy fáradt nap végén,
otthonra talált kóbor életed.

Maricza Adrienn

Reményiné Maricza Adrienn Anna vagyok.

1949-ben Szatmárnémetiben születtem. A Kolozsvári Babes-Bólyai Tudományegyetem Bölcsészkarán magyar nyelv- és irodalom, angol nyelv- és irodalom szakon diplomáztam. Dabason élek, férjezett és családos vagyok.

Két éve írok verset és prózát.

Őszel a tóparton

Őszel az idő hevesebb,
Az ég kékje is sötétebb lesz.
A felhők sem lebegnek,
Nem áttetszők, könnyedek,
Eltakarják az eget.
A szél sem simogató, nem gyengéd.
Felborzolja a tó nyugodt lelkét:
Apró vitorlás a hullám tetején,
Majd a hullámvölgy aljára éppen leér.
Nem történt baj, sóhajtók, minden él!
Csobban a víz. Talán egy kíváncsi hal
Érdeklődik: Mi történt kint, mi ez a zaj?
Őt egy madár kifigyeli, már egy ideje követi.
Hoppsz! Vízre száll, zsákmányát kiemeli, s megeszi.
Buta halacska, sajnálalak már,
Víz fölött az úr az, aki magasra száll!
Az Ég is gyászolja kis halam,
Fekete felhőt, s záport küld hamar.
Tóparti sétám véget ért,
Hazakerget az égzengés.

Tavaszi légyott

Tavas van: az idő felgyorsul.
Az ég kékje még el-elborul.
Ám a hófehér felhőfoltok
Finom selyemként fodrozódók.

A függöny mögül kikandikál
Világos, kékes égi világ.
Szél ringatja a friss lombokat,
Virágok bontanak szirmokat.

Póznán a fészek, lakóra vár.
Vajon hol van most a gólya-pár?
Kell a fészekhez még néhány gally:
Időben elkészül a várt alj.

Gólya-pár köröz fészkük fölött,
Sietnek, mert már az ég dörög.
Az ösvényen egy ifjú legény
Szerelmét várja: csókot remél.

Hirtelen nagy zápor zúdul rá,
Idill helyett jött a könnyhullás.
Vagy mégis erősebb a tavasz?
Kiderül az ég: a kis ravasz.

Fut az ösvényen felé a lány,
S a csók is elcsattan az arcán.

O tempora, o mores! Változnak az idők!

Változnak az idők,
új utakon járnak az emberek!
Nem illik férfikézbe már
a lándzsa, a kard, vagy a sétapálca.
A hölgyek arcát sem fedi fátyol,
fűző sem nyomorítja testüket,
s kezükben már rég nem a legyező üzen.
Más már a módi napjainkban,
a magyar virtus sem a régi,
jobban illik, mi külföldi, sőt nemzetközi!
A férfi fejéről lekerült a kalap,
s vele együtt a jómodor is elmaradt.
A nők sem vizsgáztak jobban korunkban.
Maradt ugyan a smink, a szép ruha,
de hozzáadódott a modern életfilozófia:
A múlt, a jövő már rég nem téma, az élet
már csak a jelenről szól, s a gyermekeknek
nincs már a sok minden mellett: gyermekkora!

Van mégis egy közös értékazonosító: kié a kis-
vagy a nagy családban a legokosabb mobiltelefon!

Nem könyvet olvas ma, aki "menő", legyen az férfi, vagy nő!
Legjobb barátja, tanácsadója a mindentudó INTERNET, annak
hinni kell, bízni ítéletében, hisz minden tudásnak a forrása...
A kor emberének ízlését, tudását, jó hírét, becsületét ma már csak
e tájékozott "mű-ego" biztosítja neki, neked és nekem is. Vagy nem?

S hogy ki melyik csapatban játszik?

Régen, nagyon régen, voltak zászlók, amelyek mögé beálltunk.

Zászlók még vannak, bár mi már bizalmatlanok vagyunk:

A nemzetközi vörös, no meg a rossz emlékü
fekete-sárga nem hozta el, mit követői reméltek.

A büszkén lobogó kék sem hozta el az érzést,

hogy minden nemzetért lobog...

Jó lenne nekünk a régi, a Triolor, mely megfeszült a zúgó szélben,
ha népe arra kérte, hogy érte lobogjon.

Párbeszéd önmagammal

Múlnak az évek, fogynak a fények,
Arcodon a ráncok egyre mélyülnek.
Mosolyod halovány, kacajod feledted,
Tükröd is megfakult, rég volt, hogy kezedbe vetted.
Szemedből bánat sír, szívedben félelem,
Azt hiszed, hogy élsz még, pedig csak lélegzel!
Barátaid is – bár szégyellik – lassan elkerülnek.
Ritkán esik meg, hogy valaki becsenget.

Feladatod nincs már, a naptárad üres,
Telefonod néma, már ébresztőd sem cseng.
Esőnek, szélnek, tüzes napsugárnak, friss tavaszi szélnek
Már régen nem örömsz, egész nap csak merengsz.
Egyedül bandukolsz, ha a házból a kertbe – hol virág nem virít –
Kusza magányodból néha kimerészkedsz.
Nem gyászolhatsz némán egész életedben.
Tárd ki a szekrényed, fekete ruháid tedd csak el emlékke,
Vegyél fel szép ruhát, nézz bele tükrödbe,
Töltsd fel a mobilod, lásd meg, hogy kik hívtak,
Szedd össze magad, ne hidd, hogy magad vagy!
Kezed hamar rááll, hívd az ismerős számokat,
Meglátod öröm lesz hallani az ismert hangokat!

Gyermekeid, testvéred, barátok mennyit aggódhattak,
Beszélj végre velük, örülj a hangjuknak!
Hívd az unokákat, kicsiket, nagyokat, s kérd, hogy siessenek.
Ígérj nekik sütit s hosszú beszélgetéseket.
Az életed visszatér, lesz már miért élned.
Moss, vasalj, takaríts, vegyél új szőnyeget, hívjál vendégeket.
Menj elsétálni, vagy akár uszodába, ha úgy hozza a kedved!
Nem gyászolhatod örökkön-örökké azt az EGYETLEN-EGYET!

Talán nemsokára, ha jobban keresed, előkerül az a cím is,
A férfié, akinek korábban nem adhattál esélyt...
Megérkezett a levél is, amire vártál.
A szavaktól szemed könnybe lábadt.
Öregedő szíved hirtelen megdobbant:
Szeret még, s vár rád, ameddig csak kéred...
Szemedből lassan két könnycsepp gördült le.
Az egyik a gyászé volt, a másik a bimbózó szerelemé.

Három év múlva jegygyűrű került a kezükre.

Gondolatok

A kör természetrajza
A kör végtelenbe zárt csoda.
Nincs kezdete, nem fogy el soha.
Bármerről nézed, Ő végtelen.
Ha megszakad húrjának tökéletes íve,
Megszokott világodnak vége!
Már nem kör. Nem létezik, hiszen nincs tere.
Nincs semmije: Tökéletes világvége.
A Föld és az Ūr.
Apró rög a Föld, ha az Ūrből nézed.
Közelítsd meg, s egyre nagyobb lesz
Félelmetes formák, soha nem látott színek,
Ismeretlen illatok kápráztatják el érzékeidet.
Ha az apró Földről szemléled a végtelen Ūrt,
Megérzed, hogy világod véges, az Ūr veszélyes
Csak a Föld és az Ég van, a többi a képzelet.
A talpalatnyi Föld, amin most épp állsz,
Születésnek és halálnak helyszíne, érted van, s neked!
Minden más, amire vágysz, amitől félsz csalfa érzelem.

Merre tart a ma?

Dúl a világ, s a harcban könnye hull.

Könnycseppbe zárja fájdalmát az Úr.

Annyi a halál, a pusztítás, hogy könnyeit

A Földre zúdítja az Ég. A Nap is behunyja szemét.

A hideg uralja a Mindenséget,

Megfagy az élet, jég borít mindent.

A Nap sugara sem éltet. Csak színe maradt emléknek.

Nyoma sincs hangnak, mozdulatnak, életnek.

Csak jégszoborrá fagyott emberek, lények,

Tárgyak merednek némán az égre.

Hófehér csend uralja az egykor virágzó Földet.

Eljött a Világvége? A Föld halott?

A rémület, a félelem rossz tanácsadó, s amit sugall, az nem a való.

Hogy ne így legyen, tenni kell ellene mindenkinek, aki földlakó.

A száguldó idő sodrásában

Rohan az idő, száguld a pillanat.
Alig emlékszünk, milyen volt a tegnap.
A holnap már ma is azt sugallja,
Mit gondoljunk a jövőről, ha úgy fáj még a ma.

Az idő száguld, s közben minden pillanat
Valaki életében épp' a jelen, a múlt, vagy már a holnap.
Ragadd meg hát a szép pillanatot, mit az élettől kapsz,
S meglátod, egyszer fényként ragyogja be utadat.

A gyermekkor csodálatos: mindent, mi volt, van, vagy lesz, beragyog!
A gondolat nem verseng az idővel: gyakran megéri a holnapot.
A felnőtt mindent tudni vél. Vissza, vagy előre gondolni rá nem ér!
Haladjunk, mondja: az elfutó múlt, vagy jelen mit sem ér!

Rohan az idő, száguld a pillanat, saját életednek őre s rabja vagy.
Nem dönthet erről más, csak Te magad: dönthetsz ma, vagy holnap,
lesz-e az életednek a jövőben lenyomata,
Ha majd egy könnycseppbe zárod jelenedet, jövődet, s múltadat.

Mráz Erzsébet Irma

Nyírmihálydiban születtem, Hajdúnánáson élek. Itt fejeztem be az általános iskolát, érettségiztem, születtek a gyerekeim, tanítottam a nyugdíjazásig. Főiskolás Nyíregyházán voltam.

Régóta írok verseket, kimaradtak közben hónapok, évek.

Nyomtatásban először a helyi lapban, a Nánási Újságban jelentek meg, majd 2006-ban az Accordia Kiadó antológiájában.

Azóta különböző kiadók, csoportok kiadványaiban, mesegyűteményekben, magazinokban és három önálló kötetemben olvashatók írásaim. Címük: Vers-virágzás /2009/, A hegycsúcs messze van /2013/, Kérdezz, ha érdekel! /2021/.

Írok néha novellát és verses mesét is. Szépirodalmi tevékenységemért, pályázatokon több oklevelet, díjat kaptam.

Tagja vagyok néhány irodalmi érdeklődésű szerveződésnek, köztük a Cserhát Művész Társaságnak, a Krúdy Gyula Irodalmi Körnek és a Magyar Nemzeti Írószövetségnek.

Fontos számomra a család, két felnőtt gyermekem és egy unokám van.

Még egy lépés

Gödör, mély, nyirkos, sötét, sötétebb, ha benne vagy.
 A bőrödön érzed, hogy mélyebb, sokkal nyirkosabb.
 Megborzongsz egy érintésre, megrémít, mert nem látod.
 Állat, növény, valami más? Ez nem a te világod.

Fázol, félsz és kiutat keresel, de hiába minden,
 nem lelsz megoldásra, gondolatok cikáznak fejedben.
 Gödör, mély, nyirkos, sötét, olyan, mint a zsákutca:
 egyik vége bezárva, és nem fordulhatsz vissza.

Nincsen létrád, más eszközöd, nagy a lelki teher.
 Nem akarod, de belátod, hogy most segítség kell.
 Szükség van rá, hiszen vágysz a fényre, elfogadod.
 Egy lépés előre, jövődet tisztábban látod.

Más barátok, és más fények, lassan oszlik a homály,
 a tudat: nem vagy egyedül, ez elég, hogy talpra állj.
 A gödör nem gödör többé, élettér, barátok vesznek körül.
 Látják, újra a régi vagy, boldogság, mindenki veled örül.

Még egy lépés, az utolsó, s elmúlnak a gyásznapok,
 ez egy érzés, csodás érzés, melyet tőled kaphatok.
 Gödör, mély, nyirkos, sötét, betemette az élet.
 Most, hogy itt vagytok velem, már semmitől sem félek.

Ők is meghalnak

Gyertya ég az asztalon, lobog a lángja,
árnyak kúsznak a falon bús táncot járva.
Szüleimre emlékezem, szomorú nagyon,
keserű könnycsepp gurul végig az arcomon.

Letörölném, de most gyorsabb, mint én,
legördül, és lecseppen könnyedén.
Hallom a hangjukat, látom a szemüket,
a kezemen érzem jóságos kezüket.

Mikor itt vannak velem, megnyugszik a lelkem,
az éjszaka csendjében békességre leltem.
Árnyak kúsznak a falakon, lassú táncot lejtenek még,
hamarosan ők is meghalnak, ha a gyertya csonkig ég.

Búcsútánc

Zörögnek a levelek, a szél játszik velük.
Szép volt a nyár, elrepült, elfogyott életük.
Ellenállnak kicsit még, de tudják, hiába,
az ősz halált hoz nekik, hívja búcsútáncra.

A Nap rájuk mosolyog, jólesik a meleg,
megcirógatja őket, utolsó üzenet.
Harcol, küzd a levél, birkózik a széllel,
nem győzhet, mert gyengébb, de sosem adja fel.

Mintha szégyellné

Mintha szégyellné magát, lehajtotta fejét,
nem akar forróságot, nem szeretne több fényt.

Szomorúan áll a gazban, élete elfogyott,
úgy érzi, hogy nincsen haszna, ha nem érlel magot.

Megperzselte a Nap, kiszívta életét,
elvett tőle mindent, és végül a reményt.
Lassan túlnövik a dudvák, holmi gizgazok,
nem tudni, hogy életükhöz víz honnan jutott.

Erős szára, zöld levele fürdik a fényben,
selyem szárnyú, tarka lepke ül a levélen.
Napraforgó szára barna, nem száll rá lepke,
nem hűsíti, nem kellemes, kiszáradt nedve.

Egy remény maradt még, a tél már közel,
hideg napok jönnek, és fűteni kell.
A kályhában lángra lobban, jó meleget lehel,
porrá ég, csak egy pillanat, de boldogan megy el.

Nem kell szólnod!

Nem kell szólnod, ha nincs mit mondanod!

Nem kellenek az üres szólamok!

Ne írd azért, hogy fogyjon a papír,
felelős az, ki valamit leír.

Tisztán szóljon a vers és a próza,
ne hazudjon se szava, se sora!

Szóljon tisztán, és mondjon igazat,
úgy eljutnak a szívhez a szavak!

Ha nincs mondandód, ne törd meg a csendet!

Nagyon kell az, megnyugtat, pihentet.

Ha csak neked fontos, inkább bölcsen hallgass!

Maszat a papíron, másoknak unalmas.

A vers, az más! Nem papír meg tinta!

Tiszta érzés szavakba foglalva,
melynek útja a szívekhez vezet,
és megnyitja az elfásult lelket.

Megnyitja, és kicsit gyógyít rajta,
gyógyírként hat minden áldott szava.

Olyan kor ez, hogy szükség van erre,
szív, a lélek csordultig terhelve,
de felragyog, egyszer ránk ragyog a fény,
és átvilágít a ború sötétjén.

Prisca Avino

A Prisca Avino írói álnév alatt egy nyugdíjas pedagógus írásai jelennek meg, akinek életében csodálatos érzéseket, élményeket jelent, hogy nagymama lett. Ezért is választottam „családnév-ként” az avino szót, ami eszperantóul nagymamát jelent.

Végtelenül hiányzott a munkával teli évtizedek alatt, hogy néha-néha egy-egy történetet kiírjak magamból.

Történeteimmel motivációt, bátorítást szeretnék adni az Olvasóknak. Sokan vannak, akik meglátják a sikerben is hibát, de meg kell próbálni fordítva is, a nehézségek, szomorúságok ellenére meg kell találni a kudarcban is a sikert, azt ami abból előre vihet, ami előbbre visz.

Professzori dicséret

A katolikus egyetem folyosóján hetvennyolc október tizenhatodikán kora délután kisebb csoportokban papnövendékek beszélgettek. A professzor órájára érkeztek, sohasem késtek ennek a nagy tudású papnak az előadásairól.

– Tudjátok-e, hogy VI. Pál pápa jött volna hozzánk, de a párt nem fogadta – mondta szinte súgva Grzegorz, akinek az egyik nagybátyja Rómában tanult.

– Gondolod, hogy egy pápának engedélyt kell kérnie, hogy egy katolikus országot meglátogasson? – kérdezte hitetlenkedve Jerzy.

– Ó, te kis naív! – vigyorgott Grzegorz, majd visszakérdezett – Azt hiszed, hogy azért, mert nálunk nem üldözik látványosan a keresztényeket, nem csonkítanak meg senkit a vallása miatt, van katolikus egyetem, tanulhatsz teológiát, akkor itt a párt nem a szovjet parancsnokok utasítása szerint cselekszik?

– Gondolom, külön ujjonganak a pártvezetők, hogy a pápa korai halála miatt ismét össze kellett ülnie a konklávénak – vetette közbe csüggedten Marek.

Ebben a pillanatban a lépcsőfordulóban feltűnt a püspök úr mosolygós, szemüveges arca.

– Nos fiúk, felkészültek mára? – kérdezte a kölcsönös üdvözlések után.

– Püspök atya, csak a jövő hónapban esedékes a dolgozat – szólalt meg bátortalanul Władysław.

– Persze, persze, de kérdezni ma is fogok – felelte mosolygósan a professzor. Megnyugodva lépett be mindenki a terembe.

– Nézzék, egy pap ritkán mond olyan prédikációt, amiben a Biblia tanításán kívül csak a saját gondolatai hangoznak el – Ezzel a gondolattal kezdte a tanítást az óra eleji fohász után a professzor, majd azonnal a hallgatósághoz fordult. – Van, aki egyetért ezzel? –

Tízen, mintha zenészeknek a kotta írta volna elő, hogy egyszerre kell belépniük, együtt válaszolták, hogy én, én.

– Paweł, indokolja meg a véleményét! –

– A pap sok hallott és olvasott történetet is beleszőhet a prédikációba – szólt tömören a felszólított hallgató.

– Igen. Ki gondolt másra?

Władysław jelentkezett. – Ahhoz, hogy évről évre érdekesen, a hallgatóság figyelmét felkeltve hirdessük az igét, az aktuális történésekre is kell reagálni.

– A hívek valószínűleg szívesebben hallgatnak egy művelt, olvasott papot, persze, ha jól artikulál, ha nem egyhangúan szól hozzájuk – szólalt meg Jerzy, aki eléggé visszahúzódozó volt, mert neki nem lengyel volt az anyanyelve, és akcentusán ez érződött még.

– A Biblia történeteit sokféle művész, sokféle műfajban megjelenítette. Ezekből is lehet meríteni. – folytatta a sort Krzysztof.

– Én egy élményemet osztom meg veletek. Wojtyła püspök úr, amikor egy kisfiú nagyon halkán szólt hozzá, megkérte, hogy próbáljon hangosabban beszélni, mire a csöppség azt válaszolta, hogy hajoljon le inkább ő. A püspök úr még a szószeréről is utalt ezt követően arra, hogy a lelkipásztoroknak le kell hajolniuk a hívekhez, meg kell hallgatniuk, és meg kell hallaniuk, amit mondanak – mesélte Stanisław.

– Wojtyła püspök úr sok évvel ezelőtt egy rokonom egyetemi társa volt. Képzeliétek el, hogy a Jagelló egyetemen a szobája ajtajára egyszer egy lapra azt írták a társai: „A leendő szent.” –

osztotta meg a kis történetet Karol, aki büszke volt arra, hogy részt vehetett már több szentmisén is, amit névrokona, a jószágos Karol Vojtyla püspök úr celebrált.

– Kedves leendő paptestvérek! Nagyon eltértünk a témától. Majd este vacsora után anekdotázhatnak! – állította le a beszélgetést a professzor, de ez nem szigorú rendreutasításként hangzott, hiszen még hozzátette: – Aki legelőször hoz majd szép történetet az új pápáról, azt külön professzori dicséretben részesítem. – A következő percben pedig hozzákezdtek az aznapi téma tárgyalásához.

– Van-e annak realitása, hogy a pápa ne olasz származású legyen?

– Milyen kihívások várnak a napokban megválasztandó új pápára?

Jan szerette volna kezdeni az első kérdésre a válaszadást.

– Én hiszek abban, hogy egyszer lesz a világnak szláv pápája – ezzel a mély érzelmekkel teli kijelentéssel kezdte az érvelést, majd folytatta: – Juliusz Słowacki, a romantika korának legismertebb költője megjövendölte a múlt században, hogy lesz egy olyan pápa, aki szent életével és szeretetével – nagyon sok nehézség ellenére – felemeli a világot. Én biztos vagyok abban, hogy ez nem romantikus álmodozás. Imádkozom azért, hogy legyen egy nagyon emberséges, okos, a világ ügyeiben jól eligazodó pápánk, és hogy megérjem, hogy lehessenek pápák olyan nemzetekből is, ahonnan még nem került Szent Péter székébe senki. Persze a legjobban lengyel pápának örülnék.

– Ez a lelkesedés olyan megható volt, Jan, hogy ezért a szép célért most imádkoznunk kell! – szólt halkán, szinte elérzékenyülve a professzor. A Pater Nostert a csoport tagjai lehunyttal szemmel, oly magasztossággal, oly esdeklően mondták el, mintha a reménytelenségből fohászkodnának az Atyához, aztán minden-

ki mondott egy fohászt egy új, egy nagyon szerethető, egy szent életű, csodatévő pápáról, és észre sem vették, hogy letelt az előadás ideje.

– A jövő héten folytatjuk. Este kötelező a Vatikáni Rádió esti híradását meghallgatni – fűzte még hozzá püspök úr és elköszönt.

A fiúk a kollégiumba érve meglátták a hirdetőtáblán a piros filccel írt figyelmeztetést: ma rendkívüli híradó lesz a tv-ben, a szokottnál egy órával korábban.

– Mi történt, milyen nagy diplomáciai siket ért el kormányunk?

– Aláírták a huszadik lengyel-szovjet barátsági szerződést? – Efféleképpen tréfálkozva morgolódott a diákok egy része egy kicsit, de azért kíváncsiak voltak, hogy nem történt-e valami nagy baj az országban, vagy a világ távoli szegletén.

– Ha sürgős teendő van, akkor mire várnak, ha meg nincs baj, akkor meg ráér a hír nem? – csattant fel egy melegítőbe öltözött leány. A műsorindító szignál után sem csendesedtek el teljesen, amikor a bemondó köszöntötte a nézőket, majd bejelentette, hogy Rómában felszállt a fehér füst. Ettől a pillanattól visszafojtott lélegzettel, síri csendben figyelték az adást. A háttérben vatikáni épületeket mutattak, meg a Szent Péter teret. A képernyőn megjelent a szelíd tekintetű, mosolygós Karol Wojtyła fotója is mialatt a bemondó közölte, hogy a bíborosok tanácsa megválasztotta az új pápát, majd közvetítették, ahogy Róma főterén elhangzott a Habemus papam kezdetű bejelentés. A teret betöltő tömeg szünni nem akaró tapsal és örvendező kiáltásokkal üdvözölte II. János Pál pápát, aki ezt követően elmondta rövid köszöntőjét. Ezt már hallották is, meg nem is az aulában lévők. A többség zokogott örömeiben. Aztán énekeltek, majd az esti szüntelen harangzúgás alatt térdepelve imádkoztak.

A papnövendékek meghallgatták a Vatikáni Rádió lengyel nyelvű adását is, egész éjjel fent virrasztottak.

A professzor a következő héten meghívta a csoportot a püspöki irodába, ahol egy korty miseborral is köszöntötték II. János Pál pápát. Eufórikus hangulatban idézték fel a beiktatási ceremónia részleteit, a pápa első napjairól megjelent tudósításokat, korábbi püspöki-papi életének kedves történeteit, azt a megható jelene-tet, ahogy Stefan Wyszyński bíboros és II. János Pál egymás előtt térdelve ölelik egymást.

Persze a nevetés sem hiányzott. Már hallották ők is az egyik legújabb viccet:

- Mit közölt a pártbizottság a legfrissebb helyzetjelentésben?
- „Habemus klapam”. – (klapa = lengyelül csapdát, csapást, bukást jelent).

Derűs és komoly pillanatokkal teli délután volt ez.

A professzor külön hangsúlyozta néhány külföldi politikus és diplomata részvételének fontosságát az október 22-i beiktatási ünnepségen, majd azzal a javaslattal állt elő, hogy örömmel kezdeményez egy nyári római látogatást, ahol közbenjár azért, hogy fogadja majd őket az első szláv, mi több a szívüknek oly kedves lengyel pápa. A hallgatók ennél nagyobb professzori dicséretet el sem tudtak volna képzelni.

Sipos László

Amit ma még foltokban köd borít
a kora-dermedt kezdeten,
az véget is ér,
tervek között elveszetten,
maradékok, emlékképek,
holnap helyett
itt maradtam, elfelednek,
a mának élve,
a múlt köteleire kitergetek.
– elmondatt bentről-kifelé
a visszakopogásban,
nincs állandóbb,
minthogy lehet másként
az alvatlanságban –

Kopogások

Bármennyit üt az óra,
leplen a Hold árnyékán,
vetett párnán hol,
kínba hajtja főm az álmatlanság
teher alatt súlyt kap a váll,
mozdulatlan tagom egyre-másra
kopottas, meszes csikorgása
az ágy, mellett csak az idő áll
csak érthetetlen félmondatok,
miket bennem árván
hagy, ez szótlan,
töprengő magány
nehéz benne az éjszaka
ha kifordul szám,
étel nélkül, keserves
fogam őrlő a felgyűlt alvadtság
nem akarom szám
nyílt s csukott mivoltját,
mit közben kényszerít a rágás
nincs más köröttem
csak a kopogás,
telten a Hold vagy fogytán,
cipőben, sapkában a szorongás
ott úgysem élek,
megdermedt a világ,

könnyű szájjal mondani,
hogy jöhet minden s azután
a boldogságom ennyi csupán,
egy csévelt, lerágott csontot formáz,
ajkad körívén a hazugság.

Narcissa

Szemében szemek
várnak rostokolva,
amik megmozdítják a földet,
szépítik, ámitják,
belesírva köt röghöz
egy szempillantás,
oly lelkem látja,
hogy béklyóban,
meglékelve leszek szolgája
megvetett párnák
közt fekszem ölében,
keze szívemen, vágyam
megnyerőn elbájolt,
lelkem romjai fölé
szül tornyokat az álom
az álom, miből
ébredésem nincsen
az állandó nesz,

kalapált zajban,
magához csalogat egyre,
rabként, a kocsi elé befogva,
letépett arccal,
a semmibe vágtatok a hanggal,
ami ott szól, kéjeleg,
biztat s ha kell, szava
szétrombol, fojtogat s tűzbe ereszt
helyem benne az idő vakfoltja,
megkínózva tőle engem
a hasítás elválasztja.

Kesergél

Szóval tartott tova
Lélegzet, egy hiányzó,
Lyukas üzenet
Lefelé leselkedő,
Hanyatt dőlt, örült,
Szennyezett képzelet
Szavak nélküli háborgó
Hullámok, felkavart homok,
A szívem gépezetén
Nem létezve ez vagy az sem,
Hogy érezzek többet,
Ha még a kevesebbet megkönnyezném

Szórta szelíd szép tagok,
Oda hagyott lelkem csak
Egy megkövült felület, halovány tagom
Megázom benne, tehetném,
Csak ne úgy kínozna,
Mint állnék az esőben hallgatag
Nem lelve azt, hogy kimondva,
Egyszerű és érthetetlen rab,
Az eltöltött lelki energia
Fonnyadva keres meg,
S nem talál rá élces
Fordulatot, babonás egyveleg
Csupán szétszedett,
Velem a földbe, álmaim
Kezem ügyén takaró
Hiába való szemem
Héján, lepelbe buktatott
Utolsó utakon a szemfedő, altató
Némaként a vakság oly siket,
Lehetne, ha szemeim
Nem látnának bele többet
Utolsóként odavetett,
Pillanatok hajtják most már
A nedv nélküli könnyeket
Csak látva tova ezért,
Hajnalban-éjszakán,
A nyughatatlan éberséget.

Hasítás

Csak állom a helyem,
megdermedt lábon
hordom ki azt az álmot,
mi tükröződik szememben
holtággá váló holnapok,
emészthetetlen a zajtól
minden szó, valakiért sóvárog,
megkövült szívem tegnapról
a sötétségbe burkolt csendért
jött fel a felszínre,
de nem lel békét,
felpuffadt tetemként partra vetve
elragadtatás és áhítat
szűrődik az elmén,
a sorsom elhasznált-elhagyott,
kábult levegő helyett kapkod a magányért,
a porhüvely s szellem,
együtt telve az idővel,
karcolt, vagdosott seb
levetkezve egy ölelésben,
alábukom, visszatérek
az alattam szétterjedt mélységbe,
reményt s esélyt többé nem kér,
az állandóság árkába temetkezve.

Sejtelmek

A szabadság édes illúziója,
görcsös kapaszkodásában
az elmúlt jövő gondolatával,
terhes bőröndökben cipel,
a lélekbe bújtatott harag
széttépő önmarcangolásával,
leevett személyiség s kiszáradt
tengerszem, repedezett
bőrön, hajhullással,
magába fordult holdfénnel,
ékszerei az égbolton,
szétszórt robbanással,
önhitt magány a hasadásban
a szeretet színei szürkültre
meredve, minden nap
a néma hallgatásban,
beléívtak a mélység
lobbanó tüzei,
a lángot hányt olvadásban,
szótlan kedvek árnyékában
üldöznek a holtak
s vele születtek felfalatásában.

Soós Katalin

Írásaimmal rendszeresen veszek részt irodalmi pályázatokon, aminek eredménye a több, mint két tucat kötet az írásaimmal.

A Kárpát-medencei Életmesék írói pályázat sorozata elsőként részesített „HŰSÉG-DÍJ”-ban.

Első kötetem *Fél pohár aszú gyertyafényben* címmel, a második *A békák is tudnak sírni* címmel elérhető az interneten.

A karantén alatt fiataloknak írt *Tarlófutás* című kisregényem is ott olvasható.

Színe és fonákja Angliai életképek

Ábrahámtól a Talky-walkyig

Viki világeletében vagány nő volt. Rengeteg energiával rendelkezett: vezető beosztása mellett minimum három állásban dolgozott, beleértve a társadalmi munkában vezetett fotósakkört is. Így aztán másfél évtizeddel ezelőtt, amikor túlképzettként munka nélkül maradt ő is, hogy megélhessen, egyik napról a másikra Angliában találta magát – mint szállodai szobaasszony.

Pár év szorgos munka után majdnem lesántult, ezért elment a kórházba. Ott amikor a Neurológián közölte vele a doktornő, hogy szklerózis multiplexe van – csak nevetett magában. De azért otthon gyorsan megnézte a wikipédiát a betegség várható lefolyásáról. A járása és mozgása így is fokozatosan tovább romlott, és ez a jövőben csak „fejlődni fog” vagyis csökkenni fog a mozgékonyága, pedig ő imád utazni és világot látni!

De nem esett kétségbe, mert egy reklámújságban felfedezett egy elektromos kerekesszéket, amivel akár buszra, vonatra is fel szállhat, nem kell hozzá más valaki, aki a kerekesszékét tolja.

Így megnyugodva, hogy függetlenségében és hobbijában nem lesz korlátozva, költözkéskor örömmel fedezte fel, hogy az új tár-

sasház előtt, ahová a tanácsi lakáskiutalása szolt, éppen a helyi busz megállója van.

Aztán amikor megjött a behívó a szomszéd városba felülvizsgálatra, örült, hogy végre újra használhatja a PC-t, a power chairnek nevezett elektromos kerekesszéket, mert egyszer már tett egy vidám kirándulást vele Canterbury-be. Igaz, akkor még a faluban lakott egy kertes ikerházban a cicájával.

Reggel időben és jókedvűen gurult ki a buszmegállóba az első menetrend szerinti buszhoz, hogy pár megálló után a Fő téren átszállhasson a másik városba menő buszra.

Igen. De a busz nem jött. Amikor végre megérkezett, az öreg sofőr Roger, aki mindig fehér ingben és a buszvállalattól kapott sötétkék uniformisában feszített a vezetői ülésben, meglátva Vikit a PC-ben, nemhogy nem kelt fel, hogy a rámpát lehajtsa, hogy Viki a géppel a rokkantaknak kijelölt helyére fel tudjon menni, de ki is kiabált, hogy scooterrel (nehéz, bevásárláskor használatos rokkantkocsi) nem lehet felszállni. A többi utas udvariasan előre engedte a kerekesszékkal felszállni kívánó Vikit. Megrökönyödve figyelték a szokatlan reakciót, de mit lehetett tenni, Viki a járdán maradt és a busz a győztesként trónoló sofőrrel elment, ott hagyva szégyen-szemre az időpontra kórházba menő aggódó Vikit, aki csak nézhetett a busz után.

Szerencsére a másik, messzebbi buszmegállót érintő vonalon, igaz kínlódva a hosszabb úttal, de probléma nélkül időre eljutott a vasútállomásra és utána a kórházba.

Pár nappal később Viki a Fő téri bevásárlás után egy új sofőrt fedezett fel az öreg Roger helyén. Az új sofőr mosolyogva köszöntötte: fehér fogsora és szeme fehérje csak úgy villogott fekete kerek arcából. Rögtön ugrott, hogy segítsen Vikinek felszállni a felpakolt háromkerekű trolival. Viki megkérdezte a fiatalember nevét: aki nevetve válaszolta: Izsák. Viki elcsodálkozott a keresztény néven, hiszen a többi sofőr mind valamelyik arab országból való volt. De az új sofőr örülve, hogy Vikinek ismerős a keresztneve, még nevetve hozzá tette, hogy a papájának, akinek a neve Ábrahám jó humora volt. mert így ő Ábrahám fia Izsák lett. Ezen mindketten jót nevettek.

Vikiből kibukott, a kérdés, hogy holnap reggel is ő lesz-e szolgálatban? – Nem. – válaszol a fiú. – Miért?

És Viki elmondta, hogy másnap Londonba kell mennie a Neurológiára és a PC-vel akar közlekedni, de fél, hogy a minapi jelenet fog megismétlődni és akkor ő megint hoppon marad, mert a kollégája, az öreg Roger nem engedi felszállni. Erre a fiatalember mérges lett és mutatta, hogy felszállásnál az ajtóra fel van festve a jelzés, hogy a kerekescocsival is fel lehet szállni és az utastérben kijelölt helye van a mozgássérült utasnak. Aztán gázt adott és elindult a busz. De pár méter után megállt és az éppen szemben jövő buszt, Rogerrel a kormánynál, megállította és kihajolva jó hangosan figyelmeztette a kollégáját, hogy holnap figyeljen oda, mert az ő kedves utasa – és itt Vikire mutatott – Londonba a kórházba fog menni. Kérte, hogy vegye fel a PC-vel, hogy időben odaérjen. Különben is, jól láthatja ő is, ott a jelzés, hogy kerekesszékkal is fel lehet szállni.

Ábrahám fia Izsák, így intézte el, hogy a későbbiekben Viki máskor is – ha kellett – használhassa a buszon az elektromos kerekesszékét vagy ahogy Viki hívta: a Csacsiját.

Az a nap még nem fejeződött be, mert Viki a kórház után találkozott Zsófival a barátnőjével, akinek sorsa hasonló volt: diplomásként, több évtizedes vezetői gyakorlattal rá sem volt szüksége a cégének. Ő is hirdetés útján került a szigetországba és lett Anglia-szerte bentlakásos gondozó. De akkoriban már Londonban lakott. Egy jó ebéd és egy kis Temze-parti séta után együtt siettek vissza a Euston-i vasútállomásra, hogy Viki időben tudjon jelentkezni az időre megrendelt vasúti asszisztenciánál, akik segíteni fognak Vikinek hazajutni.

A vasúti kocsikban is kijelölt hely van a kerekesszékeseknek és ezt időben kell jelezni, hogy a segítőszemélyzet a speciális rámpát a megfelelő helyre be tudja rögzíteni, hogy a mozgássérült ember a kocsiban biztonságosan a megfelelő helyre tudjon felmenni.

A két nő rendben jelentkezett a kapunál a jegyszedőnél, aki rögtön talky-walkyval értesítette a segítő kollégát és elindította őket a megfelelő vágány mentén a vasúti kocsihoz. Ekkor egy nagyon fiatal, jóképű vasutas elegáns egyenruhában csatlakozott hozzájuk. Megérdeklődte mikor, melyik vonattal szándékoznak menni és tulajdonképpen hová utaznak. Ellenőrizte, hogy jó helyen várakoznak-e, hogy a segítő jól illeszti-e be a rámpát és hogy Viki ügyesen jó helyre „parkolt-e le”. A csúcsforgalom ellenére a talky-walkyján kapcsolatba lépett a vonatvezetővel: tájé-

koztatta, hogy melyik vagonban van Viki és hogy melyik városban kell átszállnia. Utána felhívta az átszállási állomást is és az ott lévő munkatársnak is elmondta, hogy Viki ott fog leszállni. Lelkére kötötte, hogy segítsen az ottani buszállomáshoz irányítani Vikit. És még volt mosolya is, hogy megnyugtassa Vikit és Zsófit, hogy minden rendben lesz és csak ekkor adott jelzést a vonatvezetőnek, hogy elindulhat a szerelvény.

Nem csoda, hogy aznap Viki és Zsófi is úgy érezte, hogy fényesebben ragyog a délutáni napsugár. Mindketten jóleső érzéssel mentek haza, hogy mennyire másképpen kezelték őket az utazás során.

Szabóné Bencze Zsanett

Amatőr tollforgató Kalocsáról!

Hobbim az írás, de inkább szerelem!

Kisebb, nagyobb "sikerek" elismeréseként, 2 kiadott antológiában szerepelhettek a verseim, és egy (Dráma, Csorba Győző Könyvtár-Jelenkor folyóirat (Pécs-Bp.) novella író pályázaton, oklevelet szerzett az írásom! Amit még nagy megtiszteltetésnek érzek, hogy több héten át, (saját írásaimmal) stand-up estéken, Orosz Gyurival és csapatával léphettem fel, a Budapest Garden "színpadán"! :) 2020-ban a Vécsey Károly Könyvtár (Solt) karácsonyi verspályázatán különdíjat kapott az egyik versem, valamint 2021-es és 2022-es Valentin-napi verspályázat, eredményeként az Irodalmi Rádió (Miskolc) egy-egy versem szerepelteti a "Szerelmemnek Bálint Napra" és az "Ajándék" című kötetében. A FEME Egyesület (Bp.) pályázatán nyert a novellám, aminek köszönhetően Rangos Katalin, mint lektor, működik közre az első könyvem szerkesztésében és kiadásában. A MAIT (Kisgyőr) pályázatán Bronztoll-díjat kapott az írásom. Valamint a Holnap Magazin, az Ez-könyv és az Arte Tenebrarum kiadó antológiáiban is szerepelhettek az írásaim!

Rianás

Oly törékeny az élet, mint rianás a jégen
Torz hangfoszlány, és elmerülsz a mélyben.
A fájdalom és a kín már nem béklyóz tovább
Lehull a lánc, mint falevél az ősz derekán.

Oly törékeny az élet, mint rianás a jégen
Még hallom a hangod, mi simogat a szélben.
Megmaradok neked, és őrzöm az álmod
Míg tart a fényben fürdőző kalandod.

Oly törékeny az élet, mint rianás a jégen
Most élj, most tégy, mert az időd véges.
Kegyetlen, rideg kézzel elrabolja a holnapod
Nincs visszaút, nem kapsz több tiszta lapot.

Csak állsz és vársz, megtörve némán
Ám a horizonton túl már semmi sem vár rád.
Üres már az a pohár, mert túlcsordult a méreg
Hisz oly törékeny az élet, mint rianás a jégen.

Talán

Némaság és a nyomasztó magány,
Vermében keresem lelkem darabjait.
Ez volnék én, kit ma semmi sem vidít
Torz tükörkép előtt, egy tétova árny.

Amit ledönt a keserűség árja.
Talán, ezt mormolom régóta
De csak fut szalad az óra.
A nap, az év a húsomba marja.

Beleégeti a szürkeséges ízét,
Már fulladozom tőle!
Bár kapnék újbóli erőre,
Látni vágyom a holnap színét!

Mi ragyog és felszabadít méltón,
Elhajítani vágyom e kínzó béklyóm!
Mert romokban hever, az ember
Álmodni, és remélni sem mer!

Talán, ezt mormolom régóta,
És csak pereg-pereg ez a szólam.
Visszkapni az életet, igazi valóban!
Mire csekély vigasz, az „egyszer talán”
Kell a napfény, bántó a homály!

Csend

Mint tengeren megfeneklett csónak,
Úgy futott zátonyra a holnap
Ostromló hullámok hátán vágta, vágta,
Sodort el egy világot, leigázva!
De a romok között, utat tör az élet
Lassú vajúdás után, újjászületett!

Nem sírt fel, üvöltve! Csendben tűrt!
Tudván, hogy lesz kapaszkodó
Mivel betöltheti a tátongó űrt.
Volt, ki csokrot kötött szavakból
Akadt olyan, ki a szürkéséget
Ecsetével szivárvánnyá festette.

Örömszene fogant meg egy kottán,
A csend elhozta a képzelet vásznát
Ami rugalmas védőhálóként szolgált,
Hogy lásd a boldogság kék madarát.
Ki megpihent a fáradt vállakon,
Csendesen, a lelkekben fészket rakott.

Itt marad, ha újra nyit e rohanó világ
Akkor is, ha kulcsát ismét messzire dobják,
Mert a ködbe zárt idő is véges.
Alkoss, neved, ölelj, szeress
Add át magadból azt, mi különleges!
Azt, mi ősidők óta, Emberré tesz.

Mostoha

Mostoha gyermekei vagyunk ez évnek,
Vállunkon cipelt teher temérdek.
Pedig úgy kezdődött, mint a mesében
Palindrom évszámok cserélődtek.

Derűsen indultunk neki újra,
Senki sem gondolt az eljövendő búra.
Ám a tavasz mást is hozott,
Kikelet mellé, ismeretlen kórokozót.

Bajban a világ és vele a jövő!
Járvány miatt arcon kendő,
Az utca kihalt és üres.
Az ember küzd, és megoldást keres.

Számos kérdést felvet a sors
Mi az, mi néked most fontos?
Legyen kenyér az asztalon,
Láthassam régi jó barátom.

Vagy csak a haszon árja húz
Akkor is, ha léted egy hajszálon múlt?
Ki mit kér, hát lelke rajta
Szebb holnapot, a magamfajta!

Vilcsek Adrienne

Kedves Olvasók, Íróársaim!

Örömmel csatlakozom idén is a nyári antológia írói közé, ezúttal egy – remélem meglepetést okozó – rövid prózával.

Jó olvasást kívánok, és remélem, hogy sikerül az olvasóknak ezzel az írásommal meglepetést okoznom.

Az Időrabló

Az utóbbi hetekben egyre többet viaskodtam belső démonjaimmal. Ki tudja, talán a novemberi szürkeség telepedett rá a hangulatomra. Ezért is örülök annak, hogy most végre jókedvű vagyok, félelemfarkasaim hosszú idő után végre takarodót fújtak. Lám, mennyit számít a pandémia miatti több hónapos bezártság után néhány vidám óra a barátokkal. Egy jóízű beszélgetés, finom ebéd könnyű borral leöblítve. Néha ennyi is elég a boldogsághoz, a szabaduláshoz szorongásaim börtönéből.

Hazafelé tartok. Arcomon érzem a hideg novemberi szél lehelését. Megborzongok. Közeleg a tél, lassan álomba szenderül a természet. Mi, emberek is lecsendesedünk, lelassulunk. Rövidülnek a nappalok, áhítozunk a fény után. Sürgetnének az időt, hogy jöjjön végre a tavasz, amikor az éjszakai fagyok miatt pőrén maradt fák ismét üdezőldbe öltöznek, és a tavaszi virágokkal együtt a szívünk is kitárul, hogy befogadja a természet megújuló csodáit.

Hazaérek.

Otthon, mint mindig, most is csend fogad, csak a falióra kegyegését hallom. Megszokott hangulat, de most valahogy mégis furcsán érzem magam. Nagyon furcsán. Valami történik, ami nyugtalanít. De mi?

Figyelek, körbejárom a lakás minden helyiségét. Aztán rádöbbenek, hogy az öreg óra hangja az, ami zavar.

Megváltozott!

Mintha hazaérkezésem után gyors ütemre váltott volna a ketyegése. Ránézek, és meghökkenek. Szinte a másodpercmutató gyorsaságával pörög mindkét óramutató.

A régi óra gyerekkoromat idézi, még a nagyszüleimé volt. Már több mint 100 éves, nem csoda, ha elromlott a szerkezet. El is határozom, hogy másnap elviszem az óráshoz. De addig is valahogy le kellene állítani ezt az őrült ketyegést. De hogyan?

Mintha megbolondult volna a szerkezet. Csak pörögnek a mutatók miközben én egyre idegesebben próbálom megállítani az időt. Feladom, mondom, majd becsukom a hálósoba ajtaját, hogy el tudjak aludni. De a hálósoba kis ébresztő órája is mintha szövetségre lépett volna a faliórával, ugyanolyan sebességgel hajtja az időt. Mikor hazaértem, még csak délután volt, és az órákon már éjfél is elmúlt, pedig biztos, hogy alig egy órája vagyok csak itthon. A karórám az éjjeli szekrényen hagytam, most odakapok, hogy megnézzem, hát az is ugyanazt mutatja!

– Te jó ég! – kiáltom most már ijedten! – Mi történt? Ki rabolja el tőlem az időt?

Izgatottan kapom elő a mobil telefonomat, és felhívom a barátnőmet, aki ismervén szorongásaimat, megnyugtat, hogy nála minden rendben van, biztosan felmondta a szolgáltatást az öreg órámnak. Amikor kétségbeesetten felhívom a figyelmét arra, hogy minden órámnak ugyanolyan sebesen pörög, akkor már elég furcsán válaszol. Azt mondja bizonytalanul, hogy talán csak fantáziálok. Nem kellene annyi rémregényt olvasnom.

– Nem vagyok bolond! – kiáltom a telefonba sírva!

Azt javasolja, hogy vegyek be valami nyugtatót, és ne hagyjam, hogy a félelmek eluralkodjanak rajtam. Könnyű azt mondani annak, aki nem küzd olyan belső félelmekkel, mint én.

Mivel látom, hogy az órák őrült gyorsasággal peregnek, bizonyossá válik bennem, hogy akármilyen hihetetlen is, de valaki gonosz játékot űz velem, elrabolja tőlem az időt. Az én időmet! Az életem óráját valaki szélsébséggel pörgeti, hogy felgyorsítsa azt, amitől legjobban félek, az öregedést. Csak semmi pánik, mondogatom magamban és próbálom mély lélegzetvételekkel megnyugtatni egyre hevesebben dobogó szívemet. Attól félek, hogy rosszul leszek, ezért azzal próbálom magamat vigasztalni, hogy bármi is történt az órákkal, én felnagyítom, túlgondolom az eseményeket. Biztosan valami teljesen egyszerű magyarázat van rá. Ugyanakkor legbelül érzem, hogy ez csupán önámítás. Valami szörnyűség történik velem.

Remegő kézzel lefelé fordítom az ébresztőórát, és bebugyolálok egy jó vastag törülközőbe akár csak a karórám, hogy ne lássam a sebesen elfutó időt, aztán bekapok egy nyugtatót, és bemegyek a fürdőszobába, hogy az esti tisztálkodást elvégezzem, és még mielőtt az altató hatni kezd, ágyban legyek.

A fürdőszoba tükörnél ér a következő sokk. Azt látom, hogy az arcbőröm tele van ráncsal, a fogaim megritkultak. Szememben rettegés, ahogy a tükörképemet nézem. A hajam, ó, Istenem, a hajam! Vékonyszálú, és hófehér.

Mi történt? Ki rabolja el az időmet? Alig néhány óra alatt mintha legalább 30 évet öregedtem volna!

Zokogni kezdek, kétségbeesésemben verni kezdem a tükröt, míg a vér kiserken a kezemből és végig csorog a karomon, az összetöredezett tükörrarcon, ami az enyém, de mégsem sajátom. Akkor már nem is az öregkori képemet látom, hanem maga a Halál áll mögöttem! Nem kaszával, nem is a mindenki által jól ismert csontváz alakban. Közönséges emberi alakot öltve. De valami mégis azt súgja nekem, hogy ő az. Talán a tekintete, ami ellentétben az életteli külsővel halott volt.

Látván kétségbeesett vergődésemet, halk könyörtelenséggel súgja a fülembe:

– Hiába menekülsz, eljöttem érted! Viszlek magammal oda, ahol mindenki utazása véget ér!

– Nem, nem! Ez nem lehet! – sikítom, vérző kezemet védekezően magam elé emelve. Ebben a pillanatban éles hang üti meg a fületem.

Hirtelen kipattan a szemem, és pár pillanatig néma borzalommal meredek a mennyezetre. Aztán végre észhez térek, és reszkető kézzel, még mindig a rémálom hatása alatt lenyomom az ébresztő órát.

ISBN 978-615-5539-51-0

